O delicioasă poveste de iubire
Romanticii de pretutindeni vor adora această carte.

BESTIA

Filmul *Bestia* va avea premiera mondială în martie 2011
O superproducție Sony Pictures.

ALEX FLINN

Sunt o bestie.

O bestie. Nu chiar un lup sau un urs, o gorilă sau un câine ci o creatură nouă, oribilă bipedă cu colți și gheare și păr peste tot Sunt un monstru.

Credeți că vorbesc de basme? În nici un caz. Totul se întâmplă în New York. Acum. Nu este o diformitate, nu este o boală. Și voi rămâne așa pentru totdeauna, distrus, dacă nu reușesc să rup vraja.

Da vraja vraja pe care vrăjitoarea din clasa de engleză a aruncat-o asupra mea. De ce m-a transformat într-o bestie care se ascunde ziua și bântuie noaptea? Am să vă spun. O să vă spun cum am fost Kyle Kingsbury tipul care și-ar fi dorit oricine să fie cu bani, arătos, viață perfectă. Si o să vă mai spun și cum am devenit o bestie.

ISBN 978-606-92676-0-8

– Lindy tu m-ai iubit când nici măcar nu eram om. M-ai sărutat când nu am avut buze. Ai văzut ceea ce era în străfundul meu când nici eu nu eram măcar sigur de asta. Crede-mă, nu există vreo cale să o fac mai bine. Eu cred că tu ești perfectă.

– Oh, dacă spui tu.

Dar zâmbea.

– Chiar așa. Am să arăt oricum ai vrea tu să arăt. Dar tu crezi că asta se întâmplă oricui – să fie transformați în bestii, apoi schimbați înapoi din cauza dragostei adevărate? Majoritatea oamenilor nici măcar nu ar crede că s-ar putea întâmpla, dar ni s-a întâmplat nouă. Magie. Pentru tot restul vieților noastre, vom merge la școală și vom avea servicii, și vom mânca micul dejun, și ne vom uita la TV dar vom ști, chiar dacă nu o vom vedea, că există magie în lume. Recunoaște, asta chiar că e „fericiți până la adânci bătrâneți" iubire adevărată ca în basme.

Am sărutat-o din nou, iar ea mi-a răspuns. Am stat acolo, sărutându-ne, până ce soarele a răsărit complet pe cer iar sunetele dimineții au început.

Apoi am coborât la bucătărie și am pregătit micul dejun.

ALEX FLINN este o autoare de romane pentru tineri adulți. Până în prezent, a scris șapte cărți care au și fost publicate. Ea s-a născut la Glen Cove, New York, și a copilărit în New York și Miami, Florida. La vârsta de cinci ani a început deja să-și dorească să devină scriitoare.

ALEX FLINN

BESTIA

Traducere din limba engleză
SHAUKI AL-GAREEB

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
FLINN, ALEX
Bestia / Alex Flinn; trad.: Shauki al-Gareeb. – Bucureşti:
Editura RAO, 2010

ISBN 978-606-92676-0-8

I. Al-Gareeb, Shauki (trad.)

821.111(73)-31 = 135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117–119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

ALEX FLINN
Beastly

2010

Fetei mele Katherine,
care, în sfârșit, e destul de mare
să poată citi una dintre cărțile mele!

Să te avânți în ceva nou este greu.
Aș dori să le mulțumesc
următoarelor persoane pentru
ajutorul lor și, de asemenea, pentru
faptul că m-au reasigurat
că nu era doar o idee nebunească:
Joyce Sweeney (și diverșilor
membri ai grupului ei de vineri),
Marjetta Geerling, George Nicholson,
Phoebe Yeh, Catherine Onder,
Savina Kim și Antonia Markiet.

Mulțumiri speciale fetei mele Meredith
pentru că a ascultat numeroase
versiuni ale poveștii *Frumoasa și Bestia*,
deseori fără ilustrații.

Dl Anderson: Bine ați venit la prima întâlnire a grupului de chat Schimbări Neașteptate.

Dl Anderson: E cineva pe aici? Sau ar trebui să spun: recunoaște cineva că e aici?

BestieNY s-a alăturat chat-ului.

Dl Anderson: Salut, BestieNY.

Dl Anderson: Alo? Te văd aici, BestieNY. Vrei să te prezinți?

BestieNY: Nu vreau să vb lul... mai e cineva aici?

Dl Anderson: Da, se pare că avem o mulțime de iscoade care au intrat pe chat înaintea ta.

BestieNY: Atunci lasă-i pe ei să vb primii.

Dl Anderson: Dorește cineva să îl salute pe BestieNY?

SirenaMută: Bună, BestieNY. Ar trebui să îți spunem Bestie?

BestieNY: Spuneți-mi cum vreți. Nu contează.

Dl Anderson: Mulțumesc că ai vorbit, Muto – scuze pentru jocul de cuvinte. Tu ce fel de creatură ești?

SirenaMută: O sirenă. Una mică.

Dl Anderson: Ai fost transformată în sirenă?

SirenaMută: De fapt, eu sunt sirenă, dar iau în *"cal-cul" o transformare. Mă gândeam că acest grup ar putea să mă ajute să iau o decizie.

Dl Anderson: Despre asta vom vorbi în această seară – experiența de a fi transformat, cum ai devenit ceea ce ești acum.

Broscoiul: ai ft și u trnsform, Andy?

Dl Anderson: Ei bine, nu. Dar am aranjat acest chat pentru a vă ajuta pe voi.

BestieNY: Ești fată, SirenaMută? Vreau să zic, o femelă, hm, pește. O *fată a mării*.

Broscoiul: Cm poți s n ajuți cnd u nu ști cm e

SirenaMută: Bestie, da, sunt. Mă gândesc să devin o fată adevărată.

Dl Anderson: Broscoiule, am studiat cazul vostru. Foarte mult. Am scris o teză despre Efectele Transformării în cazurile de Dragoste Adevărată, bazată pe opere de Grimm, LePrince de Beaumont, Aksakov, Quiller-Couch și Walter Disney...

BestieNY: Locația, SirenaMută?

SirenaMută: Sunt sigură că ești foarte bine pregătit, Andy. Frumos din partea ta că ai pregătit toată treaba asta :)

Dl Anderson: Mulțumesc, SirenaMută

SirenaMută: Bestie, sunt în Danemarca. De fapt, locuiesc în Oceanul Atlantic, aproape de Danemarca.

BestieNY: Danemarca?

Broscoiul: Irtă-mă c întrb, dar e greu să tstz cu lae cre au mbrană palmară.

SirenaMută: Danemarca. E în Europa.

Broscoiul: Adică LABE.

Dl Anderson: Am înțeles, Broscoiule. Cred că ar fi bine pentru voi, băieți – și fete, de asemenea – să vă înțelegeți și să discutați pe chat.

Grizzly s-a alăturat chat-ului.

Grizzly: Vreau să vorbesc despre aceste 2 fete pe care le-am văzut.

BestieNY: Știu unde e Danemarca. De când cu blestemul, am avut timp suficient să studiez, pentru că nu am viață personală.

Dl Anderson: Bună observație, BestieNY. Vom discuta și despre schimbările stilului de viață aduse de transformare.

BestieNY: Frig acolo, Sirenă!

SirenaMută: Da, este. <rânjet> Dar sub apă este cald.

Grizzly: Vreau să vorbesc despre aceste 2 fete!

BestieNY: Ești singură, Sirenă?

Grizzly: Aceste 2 fete – 1 este Roșie-ca-Trandafirul1 & arată suuuper!!!

SirenaMută: Oarecum singură, Bestie. Cred că știu unde duce toată treaba asta...

Broscoiul: cea mai gr parte pt mne e s mănân muște

Grizzly: Cealaltă e Albă-ca-Zăpada.

SirenaMută: Sunt singură, dar există acest tip deosebit... un marinar.

Grizzly: Nu *acea* Albă-ca-Zăpada. O alta – sora lui Roșie-ca-Trandafirul2. Liniștită. Și ea e de treabă.

Broscoiul: nu-mi plc muștele.

---

[1] Roșie-ca-Trandafirul (Rose Red, în engleză, în original) este sora personajului Albă-ca-Zăpada în povestea *Albă-ca-Zăpada și Roșie-ca-Trandafirul*, scrisă de Frații Grimm. (n.tr)

[2] Personajul Albă-ca-Zăpada din povestea *Albă-ca-Zăpada și Roșie-ca-Trandafirul* nu are nici o legătură cu personajul din povestea *Albă-ca-Zăpada și cei șapte pitici*. (n.tr.)

BestieNY: Problema este, SirenaMută, că eu caut să mă împrietenesc cu o fată. O fată care m-ar putea iubi.

SirenaMută: Flatant, Bestie, dar iubesc pe altcineva. Era un băiat pe o barcă. L-am salvat de la înec.

Dl Anderson: Putem să nu vorbim *toți* în același timp?

BestieNY: Dar de obicei nu avem cu cine vorbi.

Broscoiul: Sngratic ca o broască, cân d fapt nu sunt I.

Dl Anderson: Am înțeles. Totuși, trebuie să vorbim pe rând ca să nu încurcăm ițele. Aceasta este prima ședință, așa că m-am gândit să discutăm cum de am ajuns așa – cum am fost transformați.

Broscoiul: Simplu: călct p bătături o vrjitoare.

BestieNY: Idem.

SirenaMută: Eu mă gândesc să închei un târg cu o vrăjitoare. O Vrăjitoare a Mării, de fapt. Vocea mea în schimbul unor picioare de om. De aceea sunt Mută.

BestieNY: Scrii super, Sirenă.

SirenaMută: Mersi, Bestie. Am degete, nu gheare.

Grizzly: La la la.

Dl Anderson: Bestie, de ce nu ne povestești despre transformarea ta?

BestieNY: Nu prea vreau să o fac.

Dl Anderson: Ești printre prieteni, Bestie.

Grizzly: Da, dă-i drumul, ca apoi să vorbesc despre cele 2 fete.

BestieNY: Cunoști *2* fete, Prințule??? *Tu* unde locuiești???

Dl Anderson: Acesta nu este un serviciu de întâlniri, Bestie.

BestieNY: Mda, aş putea folosi unul. E greu să te împrietenești cu o fată când arăți ca Chewbacca![1] Și trebuie să mă împrietenesc cu 1 ca să distrug blestemul.

Dl Anderson: Ai nevoie și de un grup de prieteni susținători. De aceea l-am creat pe acesta.

SirenaMută: Te rog, vorbește cu noi, Bestie. Ești printre prieteni.

BestieNY: Bine, bine. Primul lucru pe care trebuie să-l știți despre mine este că sunt o bestie.

Broscoiul: și d aci porcla

Dl Anderson: Fără ironii, Broscoiule.

BestieNY: Mda, bine. Dar a fost o vreme când aș fi spus despre o fată grasă: „E o bestie". Nu sunt o bestie ca ea. Sunt un animal. Blană, gheare, știți voi. Totul la mine e animal, excepție făcând interiorul meu. Pe dinăuntru sunt încă om.

Grizzly: La fel și eu.

BestieNY: Este greu pentru mine deoarece înainte să fiu o bestie am fost... ei bine, frumos. Cool, foarte cunoscut, bogat. Ca atare, prietenii mei de la școală m-au ales prințul lor.

Grizzly: Ales? Prinț?

Broscoiul: prinți nu s aleg Bstie... am ft cndva prinț

BestieNY: E o poveste lungă.

Broscoiul: am ft un prinț

Dl Anderson: Avem tot timpul la dispoziție, Bestie. Vorbește-ne.

BestieNY: <oftat> OK. Totul a început din cauza unei vrăjitoare.

Broscoiul: așa încp toate

[1] Chewbacca este un personaj fictiv din saga *Star Wars*, specia Wookie biped foarte păros. (n. tr.)

Partea I

Un Prinț și o Vrăjitoare

1

Simțeam că toată lumea se uita la mine, dar eram obișnuit cu asta. Unul dintre lucrurile pe care tata mi l-a spus de mic și pe care l-a repetat deseori a fost să mă prefac că nimic nu mă interesa. Când ești deosebit, așa cum eram noi, oamenii remarcă acest lucru.

Era ultima lună înainte de sfârșitul clasei a noua. Suplinitorul împărțea buletinele de vot pentru balul bobocilor din primăvară, chestie care în mod normal mi s-ar fi părut jalnică.

– Hei, Kyle, numele tău e trecut pe buletin. Prietenul meu, Trey Parker, mă lovi peste braț.

– N-am nici o îndoială. Când m-am întors în direcția lui, fata de lângă el – Anna sau poate Hannah – își mută privirea în pământ. Ha. Se holbase la mine.

Am examinat buletinul de vot. Nu numai că numele meu, Kyle Kingsbury, era trecut acolo pentru prințul clasei a noua, dar cu siguranță eu eram câștigătorul. Nimeni nu se putea întrece cu aspectul meu fizic și cu banii tatălui meu.

Suplinitorul era unul nou, care ar fi putut încă fi sub impresia greșită că, dacă Tuttle era tipul de școală cu bar de salate în cantină și oferea cursuri în chineza mandarină[1] – adică, o școală unde oamenii cu adevărat bogați din New York își trimiteau odraslele –, noi nu aveam de gând să îi ratăm examenul,

[1] Mandarina este un dialect al limbii chineze, vorbit în partea de nord a Chinei, inclusiv în zona capitalei Beijing. (n.tr.)

așa cum făceau lepădăturile din școlile publice. *Mare* greșeală.
Nu era deloc așa cum spusese loctiitorul că va fi la examen, așa că noi încercam să găsim o modalitate de a citi buletinele de vot și de a ne bifa opțiunea pe toată durata celor cincizeci de minute. Cel puțin, majoritatea încercau să facă asta. Restul își trimiteau mesaje. Îi vedeam pe cei care își completau buletinele de vot aruncându-mi priviri fugare. Am zâmbit. Alții s-ar fi uitat în jos, încercând să pară timizi și modești, ca și cum ar fi rușinați de faptul că numele lor apar pe buletin, dar nu avea rost să neg evidențele.
– Și numele meu e pe buletin. Trey mă lovi din nou.
– Hei, ai grijă! am spus, frecându-mi brațul.
– Tu ai grijă! Ți-ai afișat rânjetul ăsta tâmp pe fața de parcă ai și câștigat, iar acum le oferi „paparazzilor" o șansă să te pozeze așa.
– Și ce e rău în asta? am întrebat, rânjind mai tare doar ca să-l necăjesc, apoi mișcând mâna așa cum fac oamenii la parade. Telefonul cuiva tocmai prinse momentul, ca un semn de exclamare.
– Nu ar trebui să ți se permită să trăiești, spuse Trey.
– Asta-i bună, mersi. Mă gândisem să votez pentru Trey, doar ca să fiu de treabă.
Trey era bun în postura de tip comic, dar nu foarte dotat la capitolul înfățișare. Nici familia sa nu era specială – tatăl său era doctor sau așa ceva. Rezultatele finale ar putea fi publicate în ziarul școlii, iar asta ar fi cam stânjenitor pentru Trey dacă s-ar clasa la sfârșit sau nu ar primi nici un vot.
Pe de altă parte, ar fi fain dacă aș lua de două-trei ori mai multe voturi față de următorul clasat după mine. Și, în plus, Trey mă adoră. Un prieten adevărat ar vrea ca eu să câștig negreșit. Acesta e un alt lucru pe care tata mi l-a spus mereu: „Nu fi fraier, Kyle, și nu face lucrurile din prietenie sau dragoste. Deoarece mereu vei afla că singura persoană care te iubește pe tine ești chiar tu".
Aveam șapte sau opt ani când mi-a spus asta pentru prima oară, iar eu am întrebat:
– Dar tu, tată?

– Ce?
– Tu iubești...
Pe *mine*.
– Noi. Familia ta.
Îmi aruncă o privire lungă înainte să-mi răspundă:
– Asta e altceva, Kyle.
Nu l-am mai întrebat niciodată dacă mă iubește. Știam că spusese adevărul de prima dată.
Am împăturit buletinul meu de vot, ca să nu vadă Trey că mi-am acordat mie votul. Desigur, știam că și el se votase pe sine, dar asta era altceva.
Asta se întâmpla când se auzi o voce din spatele clasei.
– Este dezgustător!
Ne-am întors cu toții.
– Poate că cineva a lăsat un muc sub banca ei, șopti Trey.
– Poate tu? am întrebat.
– Nu mai fac asta de mult.
– Dezgustător! repetă vocea. M-am oprit din discuția cu Trey și m-am uitat de unde venea vocea; era fata aceea gotică, sperietoare, stând în spate. Era o grăsană, îmbrăcată în haine negre, lălâi, pe care le vezi de obicei pe vrăjitoare și pe teroriști (Nu avem uniforme la Tuttle; i-ar enerva pe părinții care nu ar putea să cumpere Dolce & Gabbana), iar părul ei era verde. Cu siguranță avea nevoie de ajutor. Lucrul ciudat era că nu o mai văzusem niciodată. Pe majoritatea de aici îi cunoșteam de-o viață.
Suplinitorul era prea prost ca să o ignore.
– Ce este dezgustător, domnișoară... domnișoară...
– Hilferty, spuse ea. Kendra Hilferty.
– Kendra, ce este în neregulă cu biroul tău?
– Este ceva în neregulă cu lumea asta. Stătea de parcă ținea un discurs. Ceva foarte în neregulă când suntem în secolul XXI, și acest tip de batjocură de elită continuă să fie transmis. Își ridică buletinul de vot. Oamenii chicotiră.
– Este un buletin de vot pentru balul clasei a noua, îi explică Trey. Ca să se aleagă alteţele regale.

2

Bestie.

– Fata aceea gotică de la ora de engleză a fost ciudată, i-am spus lui Trey în timp ce ne schimbam pentru ora de educaţie fizică.

– Da, chiar te-a băgat în sperieţi, fu el de acord.

– De zece ani de când îţi văd faţa, nimic nu mă mai sperie.

– A, OK, deci *nu* din cauza asta ai tot vorbit despre ea de când am ieşit de la ora de engleză?

– Ba nu. Dar era adevărat. Când fata a spus lucrul acela despre cum aş face bine să nu mă urăţesc, când s-a uitat la mine ultima oară, era ca şi cum ar fi ştiut lucruri despre mine, lucruri ca acelea când am plâns deoarece mama fugise, pentru că mă gândeam că nu o voi mai vedea niciodată (ceea ce nu era departe de ceea ce se întâmplase). Dar a fost stupid. Nu ştia nimic.

– Cum zici tu, spuse Trey.

– OK, a fost înfricoşător, am consimţit. Înfricoşător că oameni ca ea chiar există.

– Şi merg la această aşa-zisă şcoală exclusivistă şi ne-o strică nouă celorlalţi.

– Da. Era cazul să o pună cineva la punct.

Chiar am crezut asta. Am tot încercat să mă prefac că nu fusese mare chestie să fiu ales prinţ şi toate alea, însă chiar fusese. Ar fi trebuit să fie o zi bună pentru mine, dar a apărut vrăjitoarea aceea ca să mi-o distrugă.

Asta credeam că este: o vrăjitoare.

În mod normal, aș fi folosit un cuvânt diferit, un cuvânt care s-ar fi rimat cu *vrăjitoare*.[1] Dar ceva legat de fața, felul în care s-a uitat la mine cu ochii aceia înfiorători, de o nuanță de verde nemaiîntâlnită până acum, m-a făcut să mă gândesc la *vrăjitoare*. Cuvântul acesta o descria perfect.

Mai târziu, în sala de gimnastică, am văzut-o pe vrăjitoare din nou. Alergam cu toții pe pistă, cu excepția ei. Nu se schimbase în haine de sport și încă purta veșmintele negre și largi de dinainte. Stătea așezată pe o bancă sub lucarnă. Deasupra ei, cerul era întunecat. Avea să plouă.

– Cineva a trebuit să-i dea o lecție.

M-am gândit la cuvintele ei: *Ești urât acum, în interior, unde contează cel mai mult... ești o bestie.* Ce rahat.

– Nu e diferită de alții. Dacă ar putea ieși cu gașca noastră, ar face-o. Oricine ar face asta.

Și, într-o secundă, știam ce am de făcut.

Am mărit pasul. Trebuia să facem cinci ture de pistă și de obicei le făceam cu pași mărunți deoarece, imediat ce terminai, antrenorul te punea să faci altceva. Era aiurea că trebuia să faci și eu educație fizică, de vreme ce eram în două echipe ale școlii. Dar știam că și antrenorul gândea la fel, așa că, de obicei, puteam să scap de asta. Dacă îl priveai pe antrenor cu respectul cuvenit – acel tip de privire care îl făcea să își amintească de cecurile pe care tatăl tău le semna pentru fundația de atletism, ca să te scuze pentru absență –, te alegeai cu niște lucruri.

Chiar și alergând încet, terminasem cu jumătate de tură înaintea următoarei persoane din spatele meu și traversasem pista spre banca pe care stătea vrăjitoarea, uitându-se la ceva ce ținea în poală.

– Kingsbury! strigă antrenorul. Dacă ai terminat, poți să scoți mingile de baschet.

– Bine, domnule antrenor, am spus. Am început să mă mișc – ca și cum m-aș fi dus să le scot –, apoi am dat înapoi.

[1] *Witch* (vrăjitoare), în limba engleză, se aseamănă la pronunție cu *bitch* (cățea, târfă). (n.tr.)

– Ah, am niște crampe de care trebuie să scap. Pot să fac niște întinderi? Nu vreau să se agraveze.

Introdu privirea respectuoasă aici.

– O, bine, răse antrenorul. Oricum ești cu mult înaintea tuturor.

A mers.

– Sunteți cel mai tare, domnule!

Răse.

Am șchiopătat până s-a întors cu spatele, după care m-am plimbat până la banca pe care stătea fata vrăjitoare. Am început să fac întinderi.

– Ești bun la învârtit adulții pe degete, nu-i așa? întrebă ea.

– Mă descurc de minune, i-am spus zâmbind. Hei! Am văzut obiectul pe care îl ținea în poală. Era o oglindă, una dintre acelea demodate, cu mâner, ca în *Albă-ca-Zăpada*. Când m-a văzut uitându-mă la ea, o strecură în ghiozdan.

– Pentru ce e oglinda? am întrebat, gândindu-mă că era ciudat ca o fată urâtă să aibă la ea o oglindă mare. Ciudat pentru oricine, sincer să fiu.

Îmi ignoră întrebarea.

– Cum stai cu piciorul?

– Ce? M-am oprit în timp ce mă întindeam. O, e bine, de fapt. Bine. Însă eu am venit să vorbesc cu tine.

Ridică din sprânceană.

– Cărui fapt îi datorez această onoare?

– Nu aș putea spune că e o onoare. Mă... gândeam doar.

– Asta trebuie să fi fost o experiență pentru tine.

– Mă gândeam la ce ai spus la oră. Și am ajuns la concluzia că ai dreptate.

– Adevărat? Clipi de câteva ori, ca un șobolan ieșind din gaura sa întunecată.

– Da, adevărat. Noi chiar îi judecăm pe oameni pe aici după aspectul fizic. Cineva ca mine... recunoaște: sunt mult mai arătos decât majoritatea și am o viață mai bună decât...

– Mine?

Am ridicat din umeri.

– Nu voiam să fiu chiar atât de direct. Tatăl meu lucrează la știri, așa că știu cum e. În meseria sa, dacă îți pierzi frumusețea, îți pierzi jobul.
– Și asta ți se pare normal?
– Știi, niciodată nu a trebuit să mă gândesc la asta. Vreau să spun, nu poți face nimic dacă așa te-ai născut.
– Interesant, spuse ea.
I-am zâmbit exact așa cum le zâmbeam fetelor de care îmi plăcea și m-am apropiat, cu toate că aproape nu mi-a ieșit.
– Ești destul de interesantă.
– Când spui *interesantă*, te referi la *ciudată*?
– Poți fi ciudată într-un sens bun, nu crezi?
– Destul de corect. Se uită la ceas, de parcă ar fi trebuit să se afle în altă parte; parcă nu eram cu toții prinși ca șobolanii la ora de educație fizică. Deci asta voiai să-mi spui?
Vrăjitoare.
– De fapt, nu. Mă gândisem la ce mi-ai spus și mi-a trecut prin cap că poate ar trebui să... îmi extind puțin orizonturile. Asta era una dintre replicile tatălui meu. Mereu îmi spunea că ar trebui să-mi extind orizonturile, ceea ce de obicei însemna că trebuia să muncesc mai mult. Știi tu, să mă împrietenesc și cu altfel de oameni.
– Oameni urâți?
– Oameni interesanți. Oameni pe care nu i-am mai întâlnit niciodată.
– Ca mine?
– Exact. Așa că mă întrebam dacă, hm, vrei să fii partenera mea la bal săptămâna viitoare. Cred că ne vom distra pe cinste.
Se holbă la mine, iar părțile verzi ale ochilor păreau că luminează și arătau de parcă ar fi dorit să se reverse peste laterale nasului ei subțire. Imposibil. Apoi zâmbi. Era un fel de zâmbet ciudat, unul secretos.
– Da. Da, vreau să merg cu tine la bal.
Bineînțeles că voia.

3

Nu trecuseră nici două minute de când ajunsesem acasă când Sloane Hagen – o fată platinată, nedespărțită de BlackBerry, băutoare de Evian, cu piercing în buric, fiica unui mare director și partenera mea *adevărată* la bal – mă sună pe mobil. Am apăsat pe *Ignoră*. Sună din nou. Și din nou. În cele din urmă, am cedat.

– O fată gotică spune tuturor că e partenera ta la bal! țipă ea. *Joacă așa cum trebuie. Te așteptai la asta.*

– Cumva ți se pare că aș putea să invit o neadaptată la bal?

– Atunci de ce spune tuturor că ai invitat-o?

– Nu pot controla ceea ce spun toate ciudățeniile despre mine.

– Deci nu ai invitat-o?

– Ești drogată? Cum aș putea invita o asemenea pocitanie când deja merg cu cea mai tare fată din școală? Mi-am pus vocea mea specială „doar pentru Sloane". Suntem cuplul perfect, iubire.

Chicoti.

– Așa mă gândeam și eu. Voi spune tuturor că a încurcat-o.

– Nu, nu face asta.

– De ce nu? Era din nou suspicioasă.

– Ei bine, e amuzant, nu-i așa? O toantă să spună tuturor că merge la cel mai mare bal al anului cu partenerul *tău?*

– Bănuiesc.

– Imaginează-ţi. Spune tuturor că sunt partenerul ei. Poate ei chiar va crede ce spune şi ţi va lua şi o rochie extravagantă. Apoi eu apar la bal cu tine. E tipic.

– Te iubesc, Kyle, chicoti Sloane. Eşti atât de diabolic.

– Vrei să spui un geniu diabolic.

Am hohotit cu un râs sălbatic, ca un personaj malefic din desenele animate.

– Deci ce părere ai?

– Când ai dreptate, ai dreptate. E tipic.

– Exact. Aşadar, mai ai de făcut doar un singur lucru pentru ca toate astea să se întâmple: ţine-ţi pliscul.

– Sigur. Dar... Kyle?

– Da?

– Ai face bine să nu încerci ceva asemănător cu mine. Nu aş fi atât de proastă să cad în capcană.

Nu eram chiar sigur de asta, dar am spus, ascultător ca un Labrador:

– Niciodată, Sloane.

– Şi... Kyle?

– Mda, ce mai e?

– Rochia mea e neagră şi are foarte puţin material.

– Hmm. Sună bine.

– Aşa e. Şi aş vrea o orhidee să se asorteze. Una mov.

– Sigur, am spus, gândindu-mă că acesta era cel mai bun lucru la Sloane. La majoritatea oamenilor pe care-i cunosc, de fapt. Dacă ei obţin ceea ce-şi doresc de la tine, îţi vor da înapoi ceea ce vrei.

După ce am închis telefonul, m-am uitat în anuarul şcolii după fata aceea, Kendra. Nu prea am crezut-o pe Sloane când mi-a zis că nu-i va spune nimic Kendrei, aşa că m-am gândit că ar fi trebuit să o sun pe Kendra pentru a preveni un dezastru.

Dar când m-am uitat în anuar la litera *H*, nu era trecută nici o Kendra Hilferty. Aşa că am luat la puricat toată cartea, de la *A* la *Z*, apoi de la coadă la capăt şi tot nu am găsit nici o Kendra. Am încercat să îmi amintesc dacă a fost acolo încă de

la începutul anului, dar am renunțat. O fată ca eu nu ar fi fost în raza mea vizuală.

Aproape de ora nouă, îi urmăream pe Yankei[1] conducând, când am auzit cheia tatei în ușă. Asta era ciudat. Cele mai multe seri, tata era plecat până târziu, când mă culcam eu. M-aș fi putut uita la TV în camera mea, însă ecranul cu plasmă era în camera de zi. Plus că voiam oarecum să-i spun tatei despre toată treaba cu balul bobocilor din primăvară. Nu că era mare chestie, dar era tipul de lucru pe care măcar l-ar fi putut observa.

– Hei, ia ghicește? am spus.

– Poftim? Scuze, Aaron, nu te auzeam. Cineva încerca să-mi vorbească.

Își mișcă mâna spre mine ca să-mi țin gura și îmi aruncă o privire de tipul „Taci". Folosea dispozitivul Bluetooth. Mereu m-am gândit că oamenii arătau stupid făcând asta, deoarece păreau că vorbesc singuri. Merse în bucătărie și continuă să vorbească. Mă gândeam să dau mai tare volumul la TV, dar știam că s-ar enerva. Spunea că numai oamenii needucați ar ține televizorul deschis când el vorbea la telefon. Problema era că el *mereu* vorbea la telefon.

În cele din urmă, termină conversația. Îl auzeam cotrobăind prin Sub-Zero (așa își numea mereu frigiderul), căutând cina pe care o lăsase servitoarea. Apoi am auzit cuptorul cu microunde deschizându-se și închizându-se. Eram sigur că urma să iasă atunci, deoarece știa că are exact trei minute de pierdut cu mine.

Foarte sigur.

– Cum a fost la școală azi?

A fost distractiv. Eu și cu Trey am adunat toate firele de care avem nevoie ca să detonăm bombele mâine. Mai trebuie doar să aflăm cum să punem mâna pe niște mitraliere fără ca tu să afli. Nu ar trebui să

[1] *The New York Yankees* sunt o echipă profesionistă de baseball din The Bronx, unul dintre cele cinci mari cartiere din orașul New York al statului New York. (n.tr.)

fie greu, ţinând cont că nu eşti niciodată prin preajmă. Am furat ieri cardul tău de credit. M-am gândit că nu o să-ţi pese. Sau că n-ai să observi.

– Super. I-au afişat pe finalişti pentru balul bobocilor din primăvară, iar eu sunt unul dintre ei. Oamenii spun că probabil eu voi câştiga.

– Asta e minunat, Kyle! Se uită în jos la telefonul mobil.

Mă întreb, dacă aş fi spus cealaltă chestie, ar fi zis tot „Asta e minunat, Kyle"?

Am încercat singurul lucru care de obicei ar fi primit un răspuns de la el.

– Mai ai veşti de la mama în ultima vreme? Mama plecase când eu aveam unsprezece ani, deoarece „ar trebui să fie ceva diferit acolo". S-a măritat cu un chirurg plastician şi s-a mutat în Miami pentru a putea să absoarbă toate razele de soare pe care le dorea şi să nu se îngrijoreze niciodată că ar îmbătrâni. Sau să mă sune pe mine.

– Poftim? O, probabil că se plictiseşte pe undeva. Îşi întoarse privirea spre bucătărie, de parcă ar fi urgentat cuptorul cu microunde să se grăbească. Au concediat-o pe Jessica Silver astăzi. Jessica era coprezentatoarea lui, aşa că discuţia se muta la subiectul său preferat: el însuşi.

– De ce? am întrebat.

– Oficial, se spune că s-a bâlbâit când a anunţat ştirea cu incidentul Kramer.

Nu aveam nici un indiciu a ceea ce însemna incidentul Kramer.

Tata continuă.

– ...dar, între noi doi fie vorba, dacă ar fi dat jos cele nouă kilograme după naşterea sau, mai bine, să nu fi făcut deloc copilul, ar fi avut în continuare postul.

Ceea ce m-a făcut să mă gândesc la ceea ce a zis Kendra. Dar şi ce dacă? Oamenii voiau să se uite la cineva arătos în loc

să se uite la cineva al naibii de urât[1]. E natura umană. E ceva greșit în asta?

– E foarte proastă, am încuviințat. Tata se uita din nou spre bucătărie, așa că am spus:

– Yankeii îi fac măr pe ceilalți.

Și atunci cuptorul cu microunde sună.

– Poftim? întrebă el. Se uită spre televizor probabil pentru o fracțiune de secundă.

– O, am o mulțime de treabă de făcut, Kyle.

Apoi își luă farfuria în dormitor și închise ușa.

---

[1] *Fugly*, în engleză, în original, se crede a fi o combinație între *fucking ugly* (al naibii de urât), cu toate că autorii blogului de bârfe în ale modei, de unde a pornit cuvântul, au afirmat că *fugly* înseamnă *fantastically ugly* (fantastic de urât). (n.tr.)

4

Bine, poate că Sloane nu i-a spus Kendrei că ea era parteneră mea pentru bal. Dar în mod sigur le-a spus celorlalți. Când am ajuns la școală, două fete, care aparent visaseră că voi avea de gând să le cer să-mi fie partenere la bal, s-au îndepărtat de mine, iar Trey era lângă mine de îndată ce pășisem pe poarta școlii.

- Sloane Hagen. Își ridică mâna ca să batem palma. Bună treabă.

- Destul de bună.

- Destul de bună, mă imită el. Cum să-ți zic, e cea mai sexy tipă din școală.

- De ce aș alege ceva mai prejos decât superlativul?

Mi-am imaginat că în mod cert Kendra știa și ea, așa că am fost surprins când a venit la mine, pe hol, între ore.

- Hei! Mă luă de braț.

- Hei! am spus eu, încercând să nu-mi trag mâna sau să mă uit la cine ar fi putut să mă vadă împreună cu defecta asta lipită de mine. Am încercat să te sun aseară.

Pentru prima dată, părea agitată.

- Nu sunt în anuar. Sunt... ăăă, nouă în acest an. Elevă transferată.

- Mă gândeam eu. Încă se ținea de mine. Câțiva prieteni trecură pe lângă mine și în mod automat am încercat să mă eliberez din strânsoarea ei.

- Au! Una dintre unghiile ei mă zgârie.

– Scuze!
– Așadar, mai suntem împreună pentru bal?
– Desigur. De ce nu am fi? spuse ea, privindu-mă cu atenție.
Tocmai eram pe cale să îi pun problema cum că trebuia să ne întâlnim direct la bal, deoarece tatăl meu nu putea conduce din cauza știrilor de la ora șase, când ea mi-a spus:
– Cred că ar trebui să ne întâlnim direct acolo.
– Sigur? Majoritatea fetelor își doresc o escortă regală.
– Neh. Este ciudat, dar mama mea nu ar putea fi cu totul încântată ca eu să merg la bal cu un băiat.
În loc de ce anume? De un vârcolac?
Asta era prea frumos ca să fie adevărat.
– OK, îți voi cumpăra biletul și te voi aștepta acolo.
– Ne vedem acolo. Dădu să plece.
La fel și eu, când mi-am amintit ce-mi spusese Sloane despre floarea de pus la corsaj. M-am gândit că ar trebui să o întreb și pe ea, ca să fac ca totul să pară real.
– Kendra, ce culoare are rochia pe care o vei purta? Tata mi-a spus că ar trebui să-ți cumpăr o floare de pus la corsaj.
– A, nu m-am decis încă ce voi purta. Ceva negru – este culoarea care mă definește. Dar un singur trandafir alb merge la orice, nu-i așa? Și simbolizează puritatea.
Era atât de urâtă, că pentru o clipă mi-am imaginat cum ar fi fost dacă *într-adevăr* aș fi avut de gând să mă duc cu ea la bal, sprijinindu-mă de ea, uitându-mă la dinții ei oribili și la nasul coroiat, și la ochii aceia verzi ciudați și să îi prind floarea la corsaj, în timp ce toți prietenii mei s-ar uita și ar râde. Pentru o fracțiune de secundă, m-am întrebat dacă ea chiar era vrăjitoare. Imposibil. Vrăjitoarele nu existau.
– Așa va fi, am spus. Deci ne întâlnim acolo?
– Va fi o seară de neuitat.

5

În ziua balului, m-am îmbrăcat în smochingul pe care Magda, noua servitoare, îl închiriase pentru mine cu cardul tatălui meu. Unul dintre cele mai faine lucruri când ai un tată care nu e niciodată prin preajmă este că îți cumpără lucruri, deoarece e mai ușor decât să se certe cu tine. De exemplu, părinții lui Trey erau extrem de zgârciobi: i-au spus că trebuia să aleagă între un Xbox și un Wii. Îngrijorați de faptul că așa l-ar răsfăța sau ceva în genul ăsta. Tata mi le-a cumpărat pe amândouă. Apoi am vorbit cu Trey la mobilul meu (de la tata), în timp ce așteptam ca limuzina (sponsorizată de... tata) să sosească. Am verificat Sub-Zero-ul pentru floarea pe care Magda ar fi trebuit să o ia de la florar. Sloane îmi spusese de încă vreo cinșpe-șaișpe ori că rochia ei era „neagră, foarte sexy" și că n-aș regreta dacă i-aș duce o floare pentru corsaj. Așa că, desigur, asta i-am spus Magdei să cumpere.

– Te-ai gândit vreodată că balurile școlare sunt o formă legalizată de prostituție? l-am întrebat pe Trey la telefon.

Râse.

– Ce vrei să spui?

– Mă refer că eu – și aici chiar mă refer la tata – am spart vreo cinci sute pe un smoching, o limuzină, bilete și o floare și în schimb aș primi ceva plăceri. Cum îți sună asta?

Trey râse.

– Tipic.

M-am uitat în frigider după floare.

– Unde naiba...
– Ce s-a întâmplat?
– Nimic, trebuie să închid.

Am cotrobăit prin adâncurile Sub-Zero-ului, dar nici urmă de orhidee. Singura floare pe care am găsit-o era un trandafir alb.

– Magda! am strigat. Unde dracu' e orhideea pe care ar fi trebuit să mi-o cumperi? Şi ce e cu trandafirul ăsta? Eram sigur că trandafirii erau cu mult mai ieftini decât orhideele. Magda!

Nici un răspuns.

Într-un târziu, am găsit-o în camera de spălat rufe, vărsând detergent pe gulerul uneia dintre cămăşile tatei. O treabă cam simplă, dacă m-ai întreba pe mine. Tata lucra 24 din 24 şi nu murdărea locul. Eu eram mai tot timpul plecat la şcoală sau, dacă nu, stăteam pe cât se putea de mult departe de casă. Aşa că primea un salariu şi avea tot apartamentul nostru la dispoziţie şi tot ce trebuia să facă era să spele rufe şi să dea cu aspiratorul, şi să se uite la telenovele, şi să facă pasiuni pentru actori.

Asta, şi să îndeplinească din când în când câteva sarcini, pe care nici măcar nu le putea face cum trebuie.

– Ce e asta? am întrebat-o, fluturându-i cutia de plastic a florii pe sub nas. De fapt, asta nu era tot ce îi spusesem. Adăugasem şi nişte înjurături pe care probabil că nu le-a înţeles.

Se îndepărtă de mâna mea. Toate colierele de la gâtul ei scoaseră nişte clinchete.

– Frumos, nu-i aşa?

– Frumos? E un trandafir. Iar eu am spus o orhidee. Or-hi-de-e. Eşti aşa de proastă încât să nu ştii ce e aia o orhidee?

Nici măcar nu reacţionă la *proastă*, ceea ce arăta cât de proastă era. Madga era la noi doar de vreo câteva săptămâni, dar era mult mai proastă decât ultima menajeră care fusese concediată pentru că îşi pusese la spălat tricoul ei ieftin de la Wal-Mart împreună cu hainele noastre.

Magda nu se opri din a împături haine, dar se uita la trandafir de parcă se drogase cu ceva.

– Știu ce este o orhidee, domnule Kyle. O floare mândră și inutilă. Dar chiar nu poți vedea frumusețea acestui trandafir?

M-am uitat la el. Era alb, pur și părea că aproape crește în fața ochilor mei. M-am uitat în altă parte. Când mi-am întors privirea, tot ce puteam vedea era fața lui Sloane când a și apărut cu floarea greșită. Nu voi primi deloc iubire de la ea în seara asta, iar totul din cauza Magdei. Tâmpitul de trandafir, tâmpita de Magda.

– Trandafirii sunt ieftini, am spus.

– Un lucru frumos este prețios indiferent de valoare. Aceia care nu știu cum să privească lucrurile prețioase în viață nu vor fi niciodată fericiți. Îmi doresc ca tu să fii fericit, domnule Kyle.

– Magda, și cele mai bune lucruri în viață sunt gratis, nu? Dar la ce te-ai putea aștepta de la cineva care își duce traiul spălând pantalonii de jocheu ai altor persoane?

– Eu cred că e urât, am spus.

Puse jos rufele pe care le ținea și, foarte rapid, înșfăcă trandafirul.

– Atunci dă-mi-l mie.

– Glumești? Am izbit cutia din mâna ei. Aceasta căzu. Probabil că așa ai plănuit, nu? Ai luat obiectul greșit, ca mie să nu-mi placă și să ți-l dau ție. Nu prea cred asta.

Se uită la trandafirul care zăcea pe jos.

– Mi-e milă de tine, domnule Kyle.

– Ți-e milă? am râs eu. Cum să-ți fie milă ție? Tu ești servitoarea.

Nu-mi răspunse, ci doar se întinse după altă cămașă a tatei, de parcă terminase de spălat lenjeria.

Am râs din nou.

– Ar trebui să-ți fie frică de mine. Ar trebui să faci în pantaloni de frică. Dacă i-aș spune tatălui meu că i-ai irosit banii în halul ăsta, te va da afară. Cel mai probabil va aranja să fii deportată. Ar trebui să fii *foarte* îngrozită de mine.

Continuă să împăturească lenjeria. Probabil că nu înțelegea foarte bine engleza ca să priceapă ce spun. Am renunțat. Nu voiam să iau trandafirul, deoarece asta ar fi însemnat că i l-aș

fi dat lui Sloane. Dar ce opțiune aveam? L-am ridicat de unde ricoșase în colț. Cutia de plastic era stricată, iar floarea era pe jos, cu o petală ruptă. Ieftinăciune. Am băgat petala ruptă în buzunarul de la pantaloni și restul florii înapoi în cutie, așa cum am putut mai bine. Am dat să plec.

Atunci Magda spuse, într-o engleză perfectă, apropo:

– Nu mi-e teamă *de* tine, Kyle. Mi-e teamă *pentru* tine.

– Cum spui tu.

6

Plănuisem să o iau pe Sloane în limuzină, să îi dau floarea pentru corsaj și apoi să culeg toate beneficiile acelei planificări anterioare făcându-mi de cap cu ea în limuzină. La urma urmei, tata cheltuise mult și ar fi trebuit să fie cea mai importantă seară din viața mea. Să fii prinț trebuia să valoreze ceva.

Însă lucrurile nu au stat deloc așa.

În primul rând, lui Sloane pur și simplu îi plesni o venă când văzu floarea pe care trebuia să și-o pună la corsaj. Sau, mă rog, i-ar fi plesnit dacă ar fi avut măcar puțin loc în acea rochie mulată pe care o purta.

– Ce, ești orb? întrebă ea, brațele ei schimbându-și culoarea mai mult din cauza pumnilor strânși. Am spus că rochia mea e neagră. Asta pur și simplu nu se asortează.

– Este alb.

– E *alburiu*. Ah!

Nu vedeam cum alburiul nu se putea asorta. Sexualitatea își avea propriile privilegii.

– Uite, i-am spus. Tâmpita aia de servitoare a încurcat florile. Nu e vina mea.

– *Servitoarea?* Nu ți-a păsat nici cât negru sub unghie să te duci să o cumperi singur?

– Cine cumpără lucruri singur? Am să îți cumpăr flori altă dată. I-am întins cutia cu floarea. E destul de drăguț.

– Destul de ieftin. Împinse cutia din mâna mea. Nu asta am cerut.

Mă uitam la cutia de pe jos. Voiam să dispar. Dar în acel moment mama lui Sloane apăruse cu aparatura de ultimă generație necesară pentru a ne face poze și a ne filma, cu Sloane în stânga mea, Sloane în dreapta mea, Sloane ușor în fața mea. Camera înregistra, iar doamna Hagen, care era singură și probabil că nu s-ar fi supărat dacă i-aș fi prezentat-o tatălui meu, chiuia: „Iată viitoarele altețe: prințul și prințesa". Așa că am făcut ceea ce fiul lui Rob Kingsbury ar fi făcut. Am aruncat cutia cu floarea ieftină într-o parte și am zâmbit spre cameră, spunând toate lucrurile cuvenite despre cât de frumos arăta Sloane, cât de frumos va fi balul, bla, bla, bla.

Apoi, dintr-un anume motiv, am ridicat floarea de jos. Altă petală îi căzuse și am luat-o și am pus-o în buzunar împreună cu prima. Am luat cutia cu mine.

Balul se ținea la Plaza[1]. Când am ajuns acolo, i-am întins biletele fetei care le verifica. Se uită la floare.

– Frumoasă floare, spuse ea.

M-am uitat să văd dacă glumea. Nu glumea. Eram probabil colegi la cursuri, genul de fată care semăna cu un șoarece, având o codiță roșcată și pistrui. Nu arăta ca și cum ar fi lucrat la Plaza. Cel mai probabil era o elevă bursieră, deoarece ei erau puși să facă toate treburile astea de jos, ca verificatul biletelor. Evident, nimeni nu o invitase la bal și nici măcar nu îi cumpărase flori, nici măcar un trandafir ieftin și rupt. Aruncasem o privire spre Sloane, care avea o reuniune veselă cu cincizeci de prieteni apropiați pe care nu îi mai văzuse de ieri, de vreme ce toate fetele trăseseră chiulul astăzi pentru a-și face pedichiura și tratamente la spa. Sloane petrecuse aproape tot drumul cicălindu-mă în legătură cu floarea – asta nu era exact ceea ce plănuisem să fac – și încă refuzase s-o poarte.

[1] Referire la Plaza Hotel din New York, unul dintre cele mai vechi, mai renumite și mai luxoase hoteluri din lume. Are o înălțime de 76 de metri și o lungime de 120 de metri și, de-a lungul timpului, multe filme și seriale au fost turnate înăuntru și prin împrejurimi. (n.tr.)

– Hei, îl vrei tu? am întrebat-o pe fată.

– Asta nu e frumos, răspunse ea.

– Poftim? Am încercat să-mi amintesc dacă mă luasem vreodată de ea. Neh. Nu era chiar atât de urâtă ca să o necăjesc, era un zero barat, nu merita să-mi bat capul cu ea.

– Mă prostești, pretinzând că ai de gând să-mi dai floarea mie, ca după aia să vii să mi-o iei înapoi.

– Nu pretindeam așa ceva. Poți să-l iei tu. Era atât de ciudat că ei chiar îi păsa de acel trandafir idiot. Nu se asorteaza cu rochia prietenei mele sau ceva de genul ăsta, așa că nu o să il poarte. O să se ofilească... ai putea să-l iei tu. I-am întins trandafirul.

– Ei bine, dacă treaba stă în felul acesta..., spuse ea zâmbind, luându-l din mâna mea. Am încercat să nu mă uit la dinții ei strâmbi. De ce nu folosea aparat dentar? Mulțam!

– Hei, bucură-te de el.

M-am îndepărtat cumva zâmbind. De ce făcusem asta? Nu îmi stătea în obicei să fac favoruri urâților. M-am întrebat dacă toți oamenii săraci se entuziasmau în halul acela pentru lucruri mărunte ca trandafirul. Nu puteam să îmi amintesc când mă bucurasem ultima oară de ceva. Oricum, fusese distractiv și, știind că Sloane ar fi încetat, in cele din urmă, să se plângă și ar fi acceptat trandafirul, aș fi fost în stare să-i spun că nu-l mai aveam.

M-am uitat în jur după Kendra. Aproape că uitasem de Kendra, dar timpul era, ca de obicei, perfect, deoarece o văzusem, strecurându-se pe la intrarea principală. Purta o rochie neagră cu mov care arăta ca un costum pentru *Harry Potter merge la Bal*[1] și mă căuta.

– Hei, unde îți este biletul? o întrebă unul dintre trântorii care verificau biletele.

– Oh... Nu am... Căutam pe cineva.

[1] Referire la volumul 4 din seria *Harry Potter* de J. K. Rowling, *Harry Potter și Pocalul de Foc*, unde personajul principal merge la bal îmbrăcat în haine specifice lumii vrăjitorești – robe lungi. (n.tr.)

Am văzut o urmă de milă pe fața fetei de la bilete, pentru că știa exact prin ce trece, ca de la ratată la ratată. Însă fata spuse:

– Îmi pare rău. Nu te pot lăsa să intri fără bilet.

– Îmi aștept partenerul.

Altă privire de milă.

– OK, spuse voluntara. Dă-te doar puțin mai încolo.

– Bine.

M-am dus la Sloane. I-am arătat cu degetul locul unde stătea Kendra.

– E timpul pentru spectacol. Și atunci Kendra mă văzu.

Sloane știa ce are de făcut. Cu toate că era supărată pe mine, ea era genul care nu ar fi ratat nicicând șansa să îi cauzeze altei fete un rău emoțional permanent. Mă apucă și își lipi un mare sărut pe buzele mele.

– Te iubesc, Kyle.

Groaza.

Am sărutat-o și eu, fără să repet ce spusese.

Când am terminat, Kendra se holba la noi. M-am dus la ea.

– La ce te holbezi, Urâto?

Apoi am așteptat să înceapă să plângă. Era amuzant să îți bați joc de ratați, să îi faci să plângă, apoi să îți mai bați oleacă joc de ei. Așteptasem noaptea asta de mult timp. Aproape că echivalase toată treaba cu floarea de corsaj.

Dar, în loc să plângă, spuse:

– Chiar ai făcut asta.

– Ce anume? am întrebat.

– Uită-te la ea, chicoti Sloane. Este îmbrăcată toată în rochia asta urâtă. O face să arate și mai grasă.

– Dar unde ai găsit asta? Într-o movilă de gunoaie?

– A fost a bunicii mele, spuse Kendra.

– Oamenii de pe aici își cumpără haine *noi* pentru un bal.

Am râs.

– Deci tu chiar mi-ai făcut-o, da? întrebă ea. Tu chiar m-ai invitat la bal, cu toate că aveai altă parteneră, doar ca să mă faci să pic de proastă?

Am râs din nou.

– Chiar ai crezut că cineva ca mine ar invita pe cineva ca tine la un bal?

– Nu, nu am crezut. Dar am sperat că nu îmi vei face decizia atât de ușoară, Kyle.

– Ce decizie?

În spatele meu, Sloane cloncăni, cântând monoton „fraieră", și curând începură și alți oameni, până când, în final, toată sala bâzâia cu acel cuvânt, așa că abia puteam gândi cum trebuie.

M-am uitat la fată, la Kendra. Nu plângea. Nu arăta nici rușinată. Avea acea privire intensă în ochi, ca tipa aceea dintr-un film vechi, *Carrie*, după o carte a lui Stephen King, unde fata își dezvoltă niște puteri telechinezice cu ajutorul cărora își nimicește dușmanii. Și aproape că mă așteptam ca și Kendra să înceapă să facă asta: să-i omoare pe oameni doar uitându-se la ei.

Dar, în loc de asta, spuse cu o voce pe care numai eu o puteam auzi:

– Ai să vezi.

Și plecă.

7

Parcurgem repede evenimentul. Imaginați-vă un bal tipic, muzică plictisitoare, supraveghetori încercând să ne oprească din a ne împerechea direct pe ringul de dans. Un fel de prepetrecere pentru adevărata petrecere ce urma să vină. Dar încă auzeam cuvintele Kendrei sunând-mi în ureche: *Ai să vezi.* Sloane deveni prietenoasă și, imediat ce am fost încoronați prinț și prințesă, deveni și mai prietenoasă. Pentru unele fete, popularitatea și puterea care le însoțesc sunt un fel de afrodiziac. Sloane era exact așa. Stăteam pe scenă, așteptând să fim încoronați. Sloane se întinse spre mine.

– Mama este plecată în seara asta. Îmi luă mâna și mi-o puse pe fundul ei.

Mi-am retras-o.

– Minunat.

Ai să vezi.

Continuă, apăsând mai tare, respirând fierbinte în urechea mea.

– S-a dus la operă – trei ore și jumătate. Am sunat la Met[1] să întreb. Și după, de obicei, cinează în oraș. Nu va fi acasă până către unu... Vreau să zic, dacă ai vrea să vii pe la mine un pic. Mâna ei alunecă pe abdomenul meu, apropiindu-se de

[1] Este vorba despre bine-cunoscutul teatru de operă „Metropolitan Opera" situat în Lincoln Center, New York. (n.tr.)

marginea Zonei Periculoase. De necrezut. Mă pipăia în fața întregii școli?

M-am dat la o parte.

Am limuzina doar până la miezul nopții.

Brett Davis, care fusese prinț anul trecut, veni spre mine cu coroana. Mi-am înclinat capul ca să o accept cu umilință.

Folosește-o cu înțelepciune, spuse Brett.

Ieftin, spuse Sloane. Crezi că nu sunt în stare să iau un taxi? Asta vrei să spui?

Ce voia să însemne „Ai să vezi"? Iar Sloane și Brett erau prea aproape, luându-mi aerul. Oameni și obiecte veneau spre mine din toate părțile. Nu puteam gândi cum trebuie.

Kyle Kingsbury, răspunde-mi.

Vrei să mă lași în pace? am explodat.

Se părea că toți oamenii și toate lucrurile din sală se opriseră când spusesem asta.

Nemernicule! zise Sloane.

Trebuie să mă duc acasă, am spus. Vrei să mai stai sau vii cu mine cu limuzina?

Ai să vezi.

Crezi că pleci și mă lași pe mine aici? Pe mine? șopti Sloane, destul de tare pentru oricine să poată auzi pe o rază de zece mile. Dacă pleci de aici, va fi ultimul lucru pe care îl vei face vreodată. Așa că zâmbește și dansează cu mine. Nu te voi lăsa să-mi distrugi seara, Kyle.

Așa că asta am făcut. Am zâmbit și am dansat cu ea. Și după asta, am dus-o înapoi acasă la ea și am băut votcă Absolut șterpelită din barul mamei ei („Absolut Altețe!" toastă Sloane), și am făcut tot ceea ce ea și eu am tot așteptat, și am încercat să uit de vocea din capul meu, vocea care spunea întruna „Ai să vezi". Și, în cele din urmă, la douăsprezece fără un sfert, am reușit să evadez.

Când am ajuns acasă, lumina din camera mea era aprinsă. Ciudat. Probabil că Magda făcuse curat acolo și o uitase aprinsă.

Dar când am deschis ușa, vrăjitoarea stătea pe patul meu.

8

– Ce cauți aici? am întrebat destul de tare, ca să ascund faptul că vocea mea tremura și transpirația îmi țâșnea prin fiecare por, iar sângele pompa de parcă alergam pe pistă.

Cu toate astea, nu puteam spune că am fost surprins să o văd. O așteptam de când cu balul. Doar că nu știam când și cum s-ar fi întâmplat.

Mă privea fix. I-am remarcat din nou ochii, aceeași culoare verzulie ca de sticlă, asemănătoare părului, și mă trecu un gând ciudat: dacă era natural, părul, la fel și ochii? Dacă, bunăoară, creștea așa?

Nebunii.

– Ce cauți în casa mea? am repetat.

Zâmbi. Văzusem de când am intrat că ține o oglindă, aceeași pe care o avea în prima zi, când stătea în bancă. Se uită în ea în timp ce psalmodie:

– Pedeapsă. Justiție poetică. Merit. *Comeuppance.*

Mă holbam. În momentul în care vorbi, nu arăta atât de urâtă precum mi-o aminteam. De vină erau acei ochi, acei ochi verzi strălucitori. Și pielea ei strălucea.

– Ce vrei să spui cu acest cuvânt, *„Comeuppance"?*

– Este un cuvânt din Testul de Verificare Academic, Kyle. Ar trebui să îl înveți. Îl vei învăța. Înseamnă pedeapsă binemeritată.

Pedeapsă. De-a lungul anilor, o mulțime de oameni – menajere, profesorii mei – mă amenințaseră cu pedepse. Niciodată

mi s-au materializat. De obicei, puteam să-mi folosesc șarmul ca să scap de ele. Sau tata ar fi putut plăti pe cineva. Dar dacă era un fel de psihopată nebună?

Uite, am spus. În legătură cu seara aceasta. Îmi pare rău. Nu mă gândisem că vei veni. Știam că tu nu mă placi deloc, așa că nu m-am gândit că te voi răni. Trebuia să fiu de treabă. Era în mod cert nebună. Dacă avea un pistol sub hainele acelea mari?

Nu.

- Ce nu?

Nu te plac. Sau nu mi-ai rănit sentimentele.

- Oh! I-am aruncat privirea pe care de obicei o foloseam asupra profesorilor. Privirea de „Sunt un copil cuminte". Când am făcut asta, am observat ceva ciudat. Nasul ei, pe care îl crezusem înainte a fi lung și ca al unei vrăjitoare, nu era. Trebuie că de vină erau umbrele.

- Bun. Atunci suntem chit?

- Nu mi-ai rănit sentimentele deoarece *știam* că aveai să mă lași baltă, Kyle, știam că ești nemilos și fără scrupule și că, având șansa, ai răni pe cineva... doar ca să arăți că o poți face.

I-am întâlnit ochii. Genele ei arătau diferit. Mai lungi. Am dat din cap.

- Nu de asta.

- Atunci de ce? Buzele ei erau roșii ca sângele.

- Ce se întâmplă?

- Ți-am spus. Comeuppance. Vei ști cu adevărat ce înseamnă să nu fii frumos, să fii urât în exterior, așa cum ești în interior. Dacă îți vei învăța lecția așa cum trebuie, vei putea să desfaci vraja mea. Dacă nu, vei trăi cu pedeapsa pentru totdeauna.

În timp ce vorbea, obrajii i se înroșiră. Își dădu jos pelerina ca să arate că era o puicuță bună (deși avea părul verde). Dar ceva era ciudat – cum de se transformase în felul acesta? Deja mă îngrozeam. Dar nu puteam da înapoi. Nu îmi putea fi frică de ea. Așa că am încercat din nou. Când farmecul nu

funcționa, să-l aduc pe tata în discuție, de obicei, mergea. I-am spus:

– Știi că tata are o mulțime de bani și, de asemenea, relații.

Toată lumea își dorește ceva, Kyle.

– Și?

– Și m-am gândit că trebuie să fie greu să fii elevă bursieră la o școală ca Tuttle, însă tata poate oarecum unge roțile, să îți dea ce vrei tu. Bani. Recomandări la colegii, chiar și niște cadre cu tine la știrile de seară, dacă îl rog. Ce, ai fost deghizată tot timpul? Ești destul de sexy, să știi. Ai da bine la TV.

– Chiar crezi asta?

– Sigur... Eu... M-am oprit. Rădea.

– Nu merg la Tuttle, spuse ea. Nu merg deloc la școală și nici nu locuiesc aici sau în altă parte. Sunt bătrână de când lumea și tânără precum ziua. Ființele din altă lume nu pot fi mituite.

Oh.

– Așadar, vrei să spui că ești o... o... vrăjitoare?

Părul ei, care îi flutura în jurul chipului, părea ba verde, ba mov, ba negru, ca o orgă de lumini. Mi-am dat seama că îmi țineam respirația, așteptând răspunsul ei.

– Da.

– OK, am spus, înțelegând. Era de-a dreptul nebună.

– Kyle Kingsbury, ceea ce ai făcut a fost urât. Și nu a fost prima oară. Toată viața ta ai primit tratament special datorită frumuseții tale și toată viața ta ți-ai folosit frumusețea ca să fii nemilos cu cei mai puțin norocoși.

– Nu e adevărat.

– În clasa a doua, i-ai spus lui Terry Fisher că motivul pentru care capul ei era turtit era că mama sa i-l izbise de portiera mașinii. A plâns o oră.

– Astea erau chestii de copii mici.

– Poate. Dar în clasa a șasea, ai dat o petrecere la Gameworks și ți-ai invitat toată clasa – mai puțin doi copii, Lara Ritter și David Sweeney. Le-ai spus că erau prea urâți ca să fie primiți înăuntru.

Se uită la mine.
– Crezi că asta e amuzant?
Mda. Cam așa ceva. Dar i-am spus:
– Asta s-a întâmplat acum ceva timp. Aveam probleme atunci. Fusese anul în care mama mea plecase. Kendra părea că se înălțase cu câțiva centimetri acum.
– Anul trecut, Wimberly Sawyer a făcut o pasiune mare pentru tine. I-ai cerut numărul de telefon și pe urmă ți-ai pus toți prietenii să o zăpăcească îndeajuns cu telefoane obscene până când părinții ei și-au schimbat numărul. Știi cât de jenant a fost asta pentru ea? Gândește-te puțin.
Pentru o secundă, mi-am imaginat asta, cum ar fi fost dacă eu eram Wimberly și să îi spun tatălui meu că toată lumea de la școală mă ura. Și, pentru o secundă, nu am putut rezista să mă gândesc la asta. Wimberly nu numai că își schimbase numărul de telefon. La sfârșitul anului, plecase și de la Tuttle.
– Ai dreptate, am spus. Am fost un măgar. Nu voi mai face niciodată așa ceva.
Aproape credeam ce am spus. Avea dreptate. Ar *trebui* să fiu mai de treabă. Nu știam de ce, uneori, eram rău și nemilos. Dar mereu, după o oră, uitam de asta, deoarece era un sentiment plăcut să fiu deasupra tuturor. Poate că un psiholog, unul dintre tipii aceia de la TV, ar spune că am făcut-o ca să mă simt important, deoarece părinții nu mă băgau în seamă sau ceva asemănător. Dar nu era asta, nu chiar. Era doar, cum să spun, că uneori nu mă puteam controla.
În camera de zi, ceasul bunicului începuse să bată de miezul nopții.
– Ai dreptate, spuse vrăjitoarea, desfăcându-și brațele. N-ai să mai faci asta niciodată. În unele țări, când un bărbat fură, i se taie mâinile. Dacă un bărbat violează, este castrat. Astfel, celor care comit crime le sunt înlăturate uneltele. Ceasul încă bătea. Nouă. Zece. Camera strălucea și aproape că se rotea.
– Ești nebună? M-am uitat la mâinile ei, să văd dacă avea un cuțit, dacă avea să-mi taie ceva. Probabil că eram foarte beat, deoarece asta nu se putea întâmpla. Nu putea face magie. Asta era. Trebuie că era o halucinație la beție.

Ceasul își sfârși bătăile. Kendra îmi atinse umărul, întorcându-mă din fața ei, ca să mă pot vedea în oglinda de deasupra biroului meu.

– Kyle Kingsbury, privește!

M-am întors și m-am zgâit la arătarea care îmi întâlni ochii.

– Ce mi-ai făcut? Când am spus-o, vocea mea era diferită. Nu ieșise decât un răget.

Kendra flutură mâna cu un șuvoi de scântei.

– Te-am transformat în adevărata ta personalitate.

Eram o bestie.

Dl Anderson: Mă bucur că mulţi dintre voi v-aţi reîntors în această săptămână. Astăzi vom discuta despre reacţiile familiilor şi ale prietenilor voştri cu privire la transformare.

BestieNY: <-- Nu mai vorbesc eu despre data asta pt că data trecută mi s-a întors stomacul pe dos.

Dl Anderson: De ce eşti atât de nervos, Bestie?

BestieNY: N-ai fi nervos dacă ai fi în locul meu?

Dl Anderson: Aş încerca să mă gândesc la o soluţie pentru situaţia mea.

BestieNY: nu există nici o soluţie.

Dl Anderson: Mereu există una. Nici o vrajă nu e făcută fără vreun motiv.

BestieNY: Te dai de partea VRĂJITOAREI???

Dl Anderson: Nu am spus asta.

BestieNY: În plus, cum poţi fi atât de sigur că există o ieşire din chestia asta?

Dl Anderson: Pur şi simplu sunt.

BestieNY: Cum poţi fi atât de sigur că nu există o mulţime de peşti şi păsări, şi păianjeni care au fost transformaţi şi nu şi-au mai revenit *niciodată*.

SirenaMută: Sunt sigură că nu există nici un peşte transformat. Aş fi ştiut.

BestieNY: Ai cumva ceva puteri magice cu care poţi afla asta? Pentru că, dacă ai, foloseşte-ţi puterile ca să mă faci aşa cum eram înainte.

Dl Anderson: Bestie...

SirenaMută: Pot să spun ceva?

BestieNY: Te rog, Sirenă. Poate că o să mă lase în pace.

SirenaMută: Doar că aş dori să vorbesc despre subiectul plănuit, în loc să aud toate fanfaronadele lui Bestie. Eu iau în considerare o transformare şi sunt îngrijorată despre cum va reacţiona familia mea.

Dl Anderson: Interesant. De ce spui asta, SirenăMută?

SirenaMută: Ar trebui să fie evident. Voi face asta voluntar, nu ca ceilalți, și, în cel mai bun caz, nu numai că îmi voi respinge familia, ci și specia mea.

Dl Anderson: Spune-ne mai multe, SirenăMută.

SirenaMută: Ei bine, îl iubesc pe acest tip, cel pe care l-am salvat, și aș putea deveni om și să îl întâlnesc, dacă îmi sacrific vocea. Dacă se îndrăgostește de mine = fericiți până la adânci bătrâneți. Dar dacă nu... ei bine, există un risc în toată treaba asta.

BestieNY: Cum vei ști dacă e iubire adevărată?

Grizzly: Mereu există un risc când ai de-a face cu persoane din genul vrăjitoarelor.

SirenaMută: De parte mea este iubire, Bestie.

Grizzly: <-- nu cred că SirenaMută ar trebui să riște.

BestieNY: <-- nu cred în iubire.

Broscoiul: Po să spun cva & mă puteţ aştepa pt că tstez greu

SirenaMută: Sigur, Broscoiule. O să așteptăm.

Broscoiul: A ft greu pt mne deoarce famila mea nu m-a vzt nici odtă sub form de broască. Nu am putut s vb c ei. Ei crd c am disprut dar n ui aşa. sora mea m-a vzt în 1 zi şi a spus „ſhh, o broască râioasă!" M-a arncat afară în băltoacă. M-a arncat!! doare să nu poţ fi în stare s le spui c so întâmplat.

SirenaMută: Asta e groaznic, Broască. Îmi pare atât de rău.

{{{{{Broscoiul}}}}}

BestieNY: MAI bine nu ai mai vb cu ei, Broscoiule.

Grizzly: U nu știi cum e, Bestie. Tu poți vorbi.

SirenaMută: Fii drăguț, Bestie. Fii puțin uman.

BestieNY: NU POT FI UMAN!

Dl Anderson: Fără țipete, Bestie.

Broscoiul: u crzi asta deoarce n şti cum e s nu MAI poţ vb cu familia ta

BestieNY: Nu, Broască. Cred asta deoarece știu cum e să vii cu familia ta și ei să nu te dorească prin preajmă, să le fie rușine cu tine.

SirenaMută: Uau, Bestie, sună îngrozitor.

Grizzly: Mda, scuze. Spune-ne despre asta.

BestieNY: Nu vreau să vorbesc despre asta!

SirenaMută: Vorbește-ne, Bestie.

Dl Anderson: Tu ai adus asta în discuție. Eu cred că tu vrei să vorbești despre ea.

BestieNY: NU, NU VREAU!

Dl Anderson: Ai țipat, Bestie. Dacă vei mai face asta o singură dată, va trebui să-ți cer să părăsești chat-ul.

BestieNY: Îmi cer scuze. Tasta caps lock s-a blocat. Greu să scrii cu gheare.

BestieNY: Hei, Grizz, cum de ai acces la internet? Sau o broască?

Dl Anderson: Te rog să nu schimbi subiectul, Bestie.

Broscoiul: m-am furșat n castel k să foloses computrul.

Grizzly: Am luat laptopul cu mine. Există internet wireless peste tot în ziua de azi, chiar și în pădure.

Dl Anderson: Vreau să aud despre familia ta, Bestie.

BestieNY: Doar tatăl meu. Îl am doar pe tata. L-am avut pe tata.

Dl Anderson: Îmi cer scuze. Continuă.

BestieNY: Nu vreau să vb despre tata. Haideți să schimbăm subiectul.

SirenaMută: Pun pariu că doare prea tare ca să poți. {{{{Bestie}}}}

BestieNY: Nu am spus asta.

SirenaMută: Nu, nu ai spus-o. Nu trebuia.

BestieNY: Bine. OK, bine. Doare prea tare, așa că nu vreau să vb despre. Buhuhu. Toată lumea-i fericită acum? Putem vorbi despre altceva?

SirenaMută: Suuupăăăraaat!

Partea a II-a

Bestia

1

Eram o bestie.

Priveam uimit în oglindă. Eram un animal – nu chiar lup sau urs, gorilă sau câine, ci o specie oribilă care mergea pe două picioare, care era aproape umană și nu prea. Îmi creșteau colți în gură, degetele mele aveau gheare, iar părul îmi ieșea prin toți porii. Eu, care îi priveam de sus pe oamenii cu coșuri sau cărora le mirosea gura, eram un monstru.

Arăt lumii ceea ce ești tu cu adevărat, spuse Kendra. O bestie.

În momentul următor, o apucam cu ghearele, care își făcuseră loc în carnea de pe gâtul ei. Eram un animal, iar vocea mea animalică nu articula cuvinte, ci sunete pe care înainte nu putusem să le scot. Ghearele mele de animal îi sfâșiară hainele, apoi carnea. Simțeam miros de sânge și știam, fără să am nevoie de cuvinte pentru asta, că aș fi putut să o omor, ca o ființă animalică ce eram.

Dar o parte umană din mine m-a făcut să spun:

– Ce ai făcut? Schimbă-mă înapoi! Schimbă-mă înapoi sau te voi omorî. Nici nu-mi recunoscusem vocea când am urlat „Te voi omorî“.

Apoi, dintr-odată, am simțit că eram ridicat de pe ea. Am început să văd cum carnea ei, apoi hainele sfâșiate se refăceau, de parcă nici nu fuseseră vreodată rupte.

– Nu mă poți omorî, spuse ea. Pur și simplu voi continua într-o nouă formă, poate o pasăre ori un pește, ori o șopârlă. Și să te schimb înapoi pe tine nu ține de mine. Asta ține de tine.

Halucinație. Halucinație, halucinație. Așa ceva nu li se întâmplă oamenilor reali! Era un vis, ajutat de vizionarea la școală a piesei *Into the Woods*[1] și un pic cam prea multe filme Disney. Eram obosit, iar toată votca aceea Absolut pe care o băusem împreună cu Sloane nu mă ajuta. Când mă voi trezi, voi fi bine. Trebuie să mă trezesc!

– Nu ești adevărată, am spus.

Dar halucinația mă ignoră.

– Ți-ai trăit viața fiind rău cu oamenii. Dar în orele de dinaintea transformării tale ai făcut un gest de bunătate. Din cauza acelei bucățele de bunătate, cred de cuviință să-ți ofer o a doua șansă, datorită trandafirului.

Am înțeles ce spunea. Trandafirul. Trandafirul de corsaj pe care i-l dădusem acelei fete proaste de la bal. I-l dădusem ei pentru că nu prea știusem ce să fac cu el. Se punea și asta? Fusese acesta singurul lucru frumos pe care îl făcusem vreodată pentru cineva? Dacă da, era destul de jalnic.

Îmi citea gândurile.

– Nu, nu chiar un gest de bunătate. Și nu ți-am dat *chiar* o șansă, doar una mică. În buzunarul tău vei găsi două petale.

Mi-am băgat mâna în buzunar. Acolo erau cele două petale pe care le pusesem când căzuseră de pe trandafir. Nu aveai cum să știe despre ele, ceea ce ar demonstra că toată treaba asta era doar în mintea mea. Dar am spus:

– Și?

– Două petale, doi ani ca să găsești pe cineva dispus să privească dincolo de hidoșenia ta și să vadă ceva bun în tine, ceva ce poate fi iubit. Dacă și tu la rândul tău o vei iubi, și dacă ea te va săruta ca să o demonstreze, vraja va fi înlăturată, și tu

[1] *Into the Woods* este un musical de Stephen Sondheim, ce a avut debutul în 1986, în San Diego, California, la Old Globe Theatre. (n.tr.)

vei reveni la aspectul tău arătos. Dacă nu, vei rămâne mereu o bestie.

Ai dreptate, nu e cine știe ce șansă. O halucinație, un vis. Poate că a aruncat ceva pe mine, ceva cum ar fi acid? Dar, cu toți visătorii, am continuat. Ce aș fi putut să fac de vreme ce nu mă trezeam? Nimeni nu se va mai îndrăgosti de mine niciodată.

Tu crezi că nu se va mai îndrăgosti cineva de tine dacă nu ești frumos?

Nu cred că cineva ar putea să iubească un monstru.

Vrăjitoarea zâmbi.

Ți-ai dori mai degrabă să fii un șarpe înaripat cu trei capete? O creatură cu cioc de vultur, picioare de cal și cocoașă de cămilă? Un leu, poate, sau un bizon? Hei, măcar tu poți merge în două picioare.

Vreau să fiu așa cum eram înainte.

Atunci va trebui să speri că vei găsi pe cineva mai bun decât tine și că ești în stare să-i câștigi dragostea cu bunătatea ta.

Am râs.

Mda, bunătate. Fetele chiar cred că *bunătate* înseamnă sexy.

Kendra mă ingoră.

– Trebuie să te iubească *în ciuda* înfățișării tale. Diferit pentru tine, nu? Și ține minte: și tu trebuie să o iubești – asta va fi partea cea mai grea pentru tine – și să demonstrezi totul cu un sărut.

Sigur, un sărut.

– Uite, asta chiar a fost amuzant. Acum schimbă-mă înapoi sau orice ai făcut. Ăsta nu e un basm, e orașul New York.

Clătină din cap.

– Ai doi ani.

Și apoi dusă a fost.

Asta s-a întâmplat acum două zile. Acum știam că fusese adevărat, nu un vis sau o halucinație. Adevărat.

– Kyle, deschide ușa!

Tatăl meu. Îl evitasem tot weekendul, și pe Magda, de asemenea, făcând un fel de tabără în camera mea, mâncând snackuri pe care le depozitasem. Am aruncat o privire prin jurul camerei. Aproape toate obiectele susceptibile de a fi sparte au fost. Am început cu oglinda din motive evidente. Apoi, m-am îndreptat către ceasul meu deșteptător, trofeele mele de la hochei și fiecare articol de îmbrăcăminte din dulapul meu (oricum nimic nu-mi mai venea). Am cules un ciob de sticlă și m-am privit în el. Oribil. Am coborât ciobul gândindu-mă că o tăietură rapidă la vena jugulară ar pune capăt tuturor. Nu va mai fi nevoie să mă întâlnesc cu prietenii mei, cu tatăl meu, să trebuiască să trăiesc așa.

– Kyle!

Vocea sa mă luă prin surprindere și am lăsat ciobul să cadă. Șocul a fost exact ceea ce-mi trebuia ca să-mi revin la normal. Tata putea să rezolve asta. El era un om bogat. Cunoștea chirurgi plasticieni, dermatologi – cei mai buni din New York. Va rezolva asta.

Și dacă nu putea, încă mai exista o grămadă de timp pentru cealaltă opțiune.

M-am îndreptat către ușă.

Odată, când eram copil, mă plimbam prin Times Square[1] cu dădaca mea și m-am uitat în sus și l-am văzut pe tata pe JumboTron[2], deasupra tuturor. Dădaca încerca să mă grăbească, dar nu mă puteam opri din a privi îndelung și am văzut și alți oameni uitându-se în sus, la televizor, urmărindu-l pe tata.

În dimineața următoare, tata era în halatul său de baie, vorbind cu mama despre o anumită poveste măreață pe care el

[1] Times Square este o intersecție importantă din Manhattan, New York, ce leagă Broadway-ul de Seventh Avenue. (n.tr.)

[2] *JumboTron* este un televizor cu ecran foarte mare, ce folosește tehnologie dezvoltată de firma Sony, de obicei utilizat pe stadioane de sport și concerte, pentru a arăta cadrele apropiate ale evenimentelor. (n.tr.)

o anunțase la știri în noaptea de dinainte, cea care îi făcuse pe toți acei oameni să îl privească admirativ. Eram speriat chiar și să mă uit la el. Dar încă îl puteam vedea, mai mare decât orice și sus deasupra mea, o parte din înaltul cerului, ca un zeu. Mi era teamă de el. La școală, în acea zi, le spusesem tuturor că tatăl meu era cel mai important om din lume.

Asta s-a întâmplat acum ceva timp. Acum știam că tata nu era perfect, că nu era Dumnezeu. Intrasem în baie după ce fusese el acolo și știam că și după el mirosea.

Dar din nou mi-era teamă când m-am îndreptat spre ușă. Am stat cu mâna pe clanță, cu fața mea păroasă lipită de lemnul ușii.

– Sunt aici, am spus foarte încet. Voi deschide ușa.

– Păi deschide-o.

Am apăsat pe clanță și am deschis ușa. Toate sunetele din Manhattan păreau că se opriseră și auzeam acel moment ca și când eram afară, în pădure: ușa dormitorului meu frecându-se pe mochetă, respirația, bătaia inimii. Nu puteam începe să-mi imaginez ceea ce ar face tata, cum va reacționa la faptul că fiul său era transformat într-un monstru.

Părea... supărat.

– Ce nai... de ce ești îmbrăcat așa? De ce nu ești la școală?

Desigur. Credea că e un costum. Toți ar crede. Mi-am păstrat vocea calmă.

– Asta e fața mea. Tată, nu port o mască. Asta e fața mea.

Mă privi mult timp, apoi râse.

– Ha, ha, Kyle! Nu am timp de glume.

Crezi că ți-aș irosi timpul prețios? Dar mi-am dat silința să rămân calm. Știam că, dacă mă supăram, aș începe să mârâi și să urlu, sărind cu ghearele pe podea, ca o bestie închisă în cușcă.

Tata mă apucă de un obraz și trase tare de el. Am scâncit și, înainte să mă pot gândi, ghearele mele ieșiseră din teci, apropiate de fața sa. M-am oprit în timp ce gheara îi întâlni obrazul. Mă privi îngrozit, panica citindu-i-se în ochi. Dădu drumul la obraz și făcu doi pași înapoi. Îl vedeam cum tremura. Dumnezeule, tatăl meu tremura.

– Te rog, spuse el, și am văzut cum i se încovoiau genunchii. Se împiedică de ușă.
– Unde e Kyle? Ce i-ai făcut fiului meu? Privi în spatele meu, ca și când și-ar fi dorit să se îndepărteze sau să vină înăuntru, dar nu îndrăznea. Ce i-ai făcut? De ce ești în casa mea?
Pur și simplu plângea, și eu la fel, uitându-mă la el. Dar mi-am păstrat vocea fermă când am spus:
– Tată, eu *sunt* Kyle. Sunt Kyle, fiul tău. Nu-mi știi vocea? Închide-ți ochii. Poate că o vei recunoaște.
Cu toate că abia am spus asta, gândul oribil crescu. Poate că nu. Am vorbit foarte puțin în ultimii ani. Poate că nu o să-mi recunoască vocea. Mă va arunca în stradă sub înfățișarea aceasta și va suna poliției că fiul său fusese răpit. Voi fi forțat să fug, să trăiesc sub pământ. Voi deveni o legendă urbană – monstrul care a trăit în canalele din New York.
– Tată, te rog. Mi-am ridicat mâinile să verific dacă încă mai aveam amprente, dacă măcar mai eram la fel. M-am uitat la el. Îți închidea ochii. Tată, te rog spune că mă recunoști. Te rog!
Îi deschise din nou.
– Kyle, ești chiar tu?
Am încuviințat.
– Nu faci glume cu mine? Dacă da, să știi că nu e deloc amuzant.
– Nici o glumă, tată.
– Dar ce? Cum? Ești bolnav? Își trecu mâna prin fața ochilor.
– S-a întâmplat din cauza unei vrăjitoare, tăticule.
Tăticule? M-am reîntors la cuvântul pe care îl folosisem două minute între perioada în care învățasem să vorbesc și perioada în care îmi dădusem seama că Rob Kingsbury nu era „tăticul" nimănui. Dar am spus:
– Există vrăjitoare, tăticule. Chiar aici, în New York. M-am oprit. Mă privea fix de parcă fusese transformat în stană de piatră, de parcă el îl *transformasem*. Apoi, încetișor, se prăbuși la pământ.

Când își reveni, spuse:

– Asta... treaba asta... această boală... starea... orice și s-a întâmplat, Kyle... o vom rezolva. Vom găsi un doctor și o vom rezolva. Nu-ți face griji. Nici un fiu al meu nu va arăta așa.

Apoi m-am simțit ușurat și emoționat deopotrivă. Ușurat deoarece eram sigur că, dacă exista cineva care să rezolve problema, acela era tata. Tatăl meu era un nume cunoscut. Era puternic. Și emoționat datorită a ceea ce spusese: *Nici un fiu al meu nu va arăta așa.*

Deoarece ce se va întâmpla cu mine dacă nu va putea găsi o soluție pentru asta? Nu am crezut deloc în a doua șansă a Kendrei. Dacă tata nu putea rezolva asta, eram terminat.

2

Tata plecă, promițându-mi să fie înapoi la prânz, după ce avea să facă niște cercetări. Dar ceasul trecuse de ora unu. Ora două. Magda plecase la cumpărături. Am descoperit că e aproape imposibil să mănânci cereale dacă ai gheare. Greu să mănânci orice, de fapt. Mi-am hrănit fața de bestie cu un pachet întreg de șuncă Boar's Head. Voi începe curând să mănânc carne crudă?

Pe la două și jumătate, am știut că tata nu avea să vină acasă. Încerca să facă ceva să mă ajute? Dar cine l-ar crede? Ce avea să zică: „Hei, fiul meu a fost transformat într-un fel de bestie"?

Pe la trei, am venit cu un plan de rezervă. Din păcate, o implica pe Sloane. Am sunat-o pe mobil.

– De ce nu m-ai sunat? Trebuie să adaug că *a scâncit?*

– Te sun acum.

– Dar ar fi trebuit să mă suni înainte, în weekend.

Mi-am ascuns iritarea. Trebuia să fiu drăguț cu ea. Era șansa mea cea mai bună. Spunea mereu că mă iubește. Deci, dacă doar mă săruta, asta ar fi putut să se termine înainte ca tata să se consulte cu primul chirurg plastician. Mi-am dat seama că era nebunesc să cred că un sărut m-ar putea schimba, ca și cum aș crede în magie. Dar cum aș putea să nu cred în magie acum?

iubire, îmi pare rău. Nu mă simțeam bine. De fapt, cred că am avut ceva nasol vineri. De asta eram într-o stare atât de proastă. Am tușit de câteva ori.

Cu siguranță erai.

Ceea ce m-a enervat, dar am spus:

Știu. Am fost un nenorocit și am stricat totul, nu-i așa?

Am respirat adânc și am spus ceea ce știam că dorea să audă.

Să arăți așa de bine vineri. Dumnezeule, erai cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată.

Chicoti.

Mersi, Kyle.

Toți au murit de ciudă văzându-mă cu tine. Am fost atât de norocos.

Mda, și eu. Ascultă, sunt în SoHo, la cumpărături cu Amber și Heywood. Dar aș putea veni la tine după, poate. Tatăl tău nu este acasă, așa-i?

Am zâmbit.

Așa-i. Apropie-ți urechea de telefon. Vreau să-ți spun ceva, dar nu vreau ca Amber și Heywood să audă.

Chicoti din nou.

- Bine, ce anume?

- Te iubesc, Sloane, am șoptit. Te iubesc atât de mult...

- Și eu te iubesc, a spus ea, chicotind. N-ai mai spus-o niciodată înainte primul.

- Nu m-ai lăsat să termin. Te iubesc atât de mult, te-aș iubi chiar dacă n-ai fi atât de sexy.

- Ha?

- E adevărat. Te-aș iubi chiar dacă ai fi urâtă. Am auzit-o pe Magda pierzându-și vremea dincolo de ușa camerei mele. Mi-am coborât vocea, ca să nu mă audă.

- Tu nu m-ai iubi chiar dacă aș fi urât?

Alt chicotit.

- Tu nu ai putea fi niciodată urât, Kyle.

- Dar dacă aș fi. Dacă aș avea un coș imens pe nas, m-ai mai putea iubi?

- Pe nasul tău? Ai un coș pe nas?

- E doar o întrebare retorică. M-ai mai iubi?

- Sigur. Asta e ciudat, Kyle. Ești ciudat. Trebuie să închid.
- Ai să treci pe aici după ce termini?
- Sigur. Mda. Dar trebuie să închid acum, Kyle.
- Bine. Ne vedem mai târziu.

În timp ce a închis, am auzit-o, chicotind și mai tare, spunându-le prietenelor ei: „A spus că mă iubește".

Va fi totul bine.

Era șase. I-am spus Magdei, prin ușă, să o trimită pe Sloane la mine în cameră, dacă ajungea. Stăteam pe pat, cu draperiile trase, cu luminile stinse, cu excepția celei de la debara. Așteptând. În întuneric, cu un pic de noroc, Sloane ar putea să nu-și dea seama cum arătam. Purtam o pereche de blugi vechi de-ai tatei, mai largi decât ai mei, să mă acopere mai bine, și o cămașă cu mâneci lungi. Tot ce-mi trebuia era un sărut. Dragoste și un sărut, spusese vrăjitoarea. Apoi, avea să fie bine. Aș fi din nou vechiul frumosul de mine însumi și această glumă grandioasă se va sfârși.

În sfârșit, se auzi un ciocănit în ușă.

- Intră, am spus.

Ea deschise ușa. Am lucrat din greu, strângând paharul spart și hârtiile. Am găsit cele două petale și le-am ascuns sub lampa de pe șifonier, pentru a nu se pierde.

- De ce este atât de întuneric aici? întrebă ea. Ce, nu vrei să-ți văd coșul?
- Voiam să fie romantic. I-am indicat cu mâna sa ia un loc pe pat. Am încercat să-mi țin vocea egală. Voiam să mă revanșez pentru vineri. Te iubesc atât de mult, Sloane! Nu vreau să fac ceva ca să te pierd.
- Scuzele-ți sunt acceptate, chicoti ea.
- Asta-i grozav. Din nou, i-am făcut semn cu mâna ca să se așeze.
- Putem să ne facem de cap sau... ceva de genul? Tata e la TV, deci nu va fi acasă pentru o vreme.

În cele din urmă, s-a așezat, iar eu mi-am pus brațele acoperite în jurul ei, trăgând-o mai aproape de mine.

– O, Kyle. Îmi place să am brațele tale în jurul meu. Mâinile sale se mișcau pe marginea cămășii mele și...

Nu. Se îndrepta din nou spre crăcană. Blana m-ar da de gol în mod sigur. Tot ce-mi trebuia era un sărut rapid înainte ca ea să observe.

– Hai doar să ne sărutăm puțin.

– Mmm, bine, pentru puțină vreme.

Și am sărutat-o chiar pe gură. Mă așteptam să simt ceva, ca și noaptea trecută când mă transformasem. Dar nimic.

– Bleah, Kyle. Te simt atât de păros. Trebuie să te bărbierești.

M-am îndepărtat în grabă de ea, încercând să stau între ea și fereastră.

– Nu, nu m-am bărbierit astăzi. Ți-am spus că am fost bolnav.

– Ei bine, duș ai făcut? Pentru că nu ajungi nicăieri cu mine dacă nu ai făcut.

– Bineînțeles că am făcut duș.

– Stai să aprind lumina. Vreau să văd. A întins mâna spre veioză.

Lumina a izbucnit puternic.

Apoi am auzit un țipăt.

– Cine ești? Ce ești? A început să mă lovească. M-am ghemuit, temându-mă să n-o omor cu ghearele mele. Pleacă de lângă mine!

– Sloane! Sunt eu, Kyle.

Continuă să mă lovească. Luase lecții de karate, și nu degeaba. Mă durea.

– Sloane, te rog! Știu că e nebunesc, dar trebuie să mă crezi! Acea fată gotică era cu adevărat o vrăjitoare.

Sloane încetă să mă lovească și mă privi lung.

– O vrăjitoare? Mă crezi proastă? Te aștepți să cred că era o vrăjitoare?

– Uită-te la mine! Cum altfel poți explica asta?

Sloane întinse mâna să-mi atingă fața păroasă, apoi și-o trase brusc înapoi.

– Trebuie să ies de aici. Porni către ușă.

– Sloane... Am mers după ea, blocându-i calea.

– Dă-te la o parte! Nu știu ce e în neregulă cu tine, dar dă-te din cale, ciudatule!

– Te rog, Sloane. Poți repara asta. Ea a spus că voi fi așa până când cineva mă va iubi și mă va săruta, ca dovadă. Trebuie să încercăm din nou.

– Vrei să te *sărut* acum?

Asta nu mergea bine. Dar poate era mai bine că știa. Poate că trebuia să știe că sărută o bestie.

– Sărută-mă și apoi voi reveni la normal. M-am simțit tremurând, așa cum faci când aproape plângi. Dar era patetic. Ai *spus* că mă iubești.

– Asta era valabil atunci când arătai sexy! A încercat să treacă de mine, dar i-am blocat calea din nou. Ce s-a întâmplat cu tine, cu adevărat?

– Ți-am spus, a fost o...

– Nu o spune din nou! De parcă aș crede în vrăji, fraiere!

– Sunt același, pe dinăuntru, și dacă mă săruți, totul va fi ca înainte. Vom conduce școala. Te rog. Doar încă un sărut.

Arăta de parcă avea s-o facă. S-a aplecat asupra mea. Dar când m-am înclinat s-o sărut, s-a strecurat pe sub brațul meu și a fugit din cameră.

– Sloane! Vino înapoi! Am fugărit-o prin apartament, fără să mă gândesc că m-ar putea zări Magda. Te rog! Te iubesc, Sloane!

– Stai departe de mine! A deschis ușa. Anunță-mă dacă treci peste orice o fi asta. A fugit pe culoar.

Am alergat la ușă.

– Sloane?

– Ce e? Apăsa constant pe butonul liftului, încercând să îl facă să se grăbească.

– Nu spune nimănui.

– OK, crede-mă, Kyle, nu voi sufla o vorbă. Ar crede că sunt nebună. Probabil că sunt nebună. S-a uitat din nou la mine și s-a cutremurat.

Liftul veni, iar ea plecă. M-am întors în camera mea și m-am întins pe pat. Încă mai puteam simți parfumul ei, și nu mirosea bine. Nu o iubeam pe Sloane, deci nu era nici o

surpriză că nici ea nu mă iubea. De asta sărutul nu funcționase. Vrăjitoarea o spusese răspicat: trebuia să fiu îndrăgostit.

N-am iubit niciodată pe nimeni, chiar și atunci când fuseseam normal, niciodată n-am avut pe cineva care să vrea să fie cu mine din alt motiv decât eram cine eram, câte lucruri aveam și cât de bun eram când venea vorba despre petreceri. Nu mi păsase prea mult. Voiam doar același lucru ca și fetele: o partidă bună. Era timp mai târziu pentru alte lucruri.

Dar care erau șansele să găsesc pe cineva care să mă poată iubi cu adevărat acum? Și poate să o iubesc și eu asta era cea mai grea parte dintre toate.

3

Bine de știut: doctorii nu te pot vindeca de a fi o bestie.

Pe durata următoarelor săptămâni, eu și tatăl meu am străbătut tot New Yorkul și am vorbit cu o duzină de doctori, care ne-au spus în diferite limbi și accente că eram dat naibii. Am călătorit în afara New Yorkului și am vizitat vrăjitoare și, de asemenea, practicanți de voodoo. Cu toții au spus același lucru: ei nu-și dădeau seama cum de devenisem ceea ce eram, dar nu mă puteau vindeca.

– Îmi pare rău, domnule Kingsbury, îi spuse ultimul doctor tatălui meu.

Stăteam într-un birou în mijlocul pustietății prin Iowa sau Idaho sau poate Illinois. Drumul durase treisprezece ore lungi pline de tăcere, și când ne-am dat jos la un popas, m-am îmbrăcat ca o femeie din Orientul Mijlociu, cu pelerine acoperindu-mi corpul și fața. Doctorul lucra la un spital într-un oraș din apropiere, dar tata aranjase să ne întâlnim în particular la casa lui de vacanță de la fermă. Tata nu voia ca cineva să mă vadă. M-am uitat pe geam. Iarba era de un verde pe care nu-l mai văzusem vreodată și mai erau și tufe de trandafiri de toate culorile. I-am privit mult timp. Erau frumoși, exact așa cum spusese Magda.

– Da, și mie.

– Ne place tare mult de dumneavoastră la știri, domnule Kingsbury, spuse doctorul Endecott. Soția mea, în mod special, se pare că are o dragoste aprinsă pentru dumneavoastră.

Dumnezeule! Tipul ăsta avea de gând să ceară un autograf sau să sugereze o partidă de sex în trei?

– Aş putea să merg la o şcoală pentru orbi? i-am întrerupt.

Doctorul se opri în mijlocul propunerii sale propoziţiei sale.

– Poftim, Kyle?

El fusese singurul care mă strigase pe nume. Mai fusese tipul acela practicant de voodoo din East Village care mă numise progenitura diavolului (ceea ce, după părerea mea, fusese la fel de insultător pentru tata cât fusese pentru mine). În acel moment, voisem să plec, dar tata a continuat a vorbi cu el până la sfârşitul nemilos când – surpriză, surpriză – nu mă putea ajuta. Nu că eu chiar aş fi învinuit pe cineva pentru că nu-şi dorea să iasă cu mine. Nici eu n-aş fi dorit să ies cu mine, de accea m-am gândit că ceea ce eu sugeram era fantastic.

– O şcoală pentru orbi, am sugerat. Poate că aş putea merge la una din acelea.

Ar fi perfect. O fată oarbă nu ar fi în stare să vadă cât de urât eram, aşa că mi-aş putea aplica şarmul Kingsbury şi să o fac să mă iubească. Apoi, de îndată ce aveam să fiu transformat, aş putea să revin la vechea mea şcoală.

– Dar tu nu eşti orb, Kyle, spuse doctorul.

– Nu am putea să le spunem, totuşi, că sunt? Că mi-am pierdut văzul în vreun accident ciudat de vânătoare sau ceva de genul ăsta?

A dat din cap.

– Nu e vorba că nu înţeleg ceea ce simţi, Kyle.

– Mda, bine.

– Nu, sincer. Înţeleg, puţin. Când am fost adolescent, am avut un ten foarte urât. Am încercat toate medicamentele şi preparatele; era mai bine pentru puţin timp, apoi rău din nou. M-am simţit atât de urât şi de timid, eram sigur că nimănui nu-i va păsa de mine. Dar, în cele din urmă, am crescut şi m-am căsătorit. Arătă cu degetul spre o poză a unei blonde drăgălaşe.

– *În cele din urmă* însemnând după ce ai terminat facultatea de medicină şi ai făcut o tonă de bani, aşa că femeile au putut sări peste aspectul tău fizic? o tranti tata.

– Tată... am spus. Dar mă gândeam la același lucru.

– Tu compari asta cu *acneea?* spuse tata, gesticulând spre mine. El e o bestie. S-a trezit într-o dimineață și a devenit animal. Fără îndoială, știința medicală...

– Domnule Kingsbury, trebuie să vă opriți din a mai spune aceste lucruri. Kyle nu e o bestie.

– Atunci tu cum i-ai spune? Ce terminologie există?

Doctorul clătină din cap.

– Nu știu. Dar ce știu este că doar aspectul fizic este afectat, ceea ce este pe dinafară. Și-a pus mâna pe mine, ceea ce nimeni n-o mai făcuse înainte *vreodată*. Kyle, știu că e dificil, dar sunt sigur că prietenii tăi vor învăța să te accepte și să fie de treabă.

– Pe ce planetă trăiești? am țipat. Pentru că în mod sigur aceea nu e Pământ. Nu știu pe nimeni *de treabă*, doctore Endecott. Și, mai mult, nu vreau să știu pe nimeni așa. Sunt ca niște fraieri. Nu am vreo problemă minoră. Nu sunt într-un scaun cu rotile. Sunt un monstru complet și adevărat. M-am întors ca ei să nu-mi vadă chipul distrus de durere.

– Doctore Endecott, a spus tata, am fost la mai mult de o duzină de doctori și clinici. Și la un moment dat... Se opri. Mi-ai fost deosebit de recomandat. Dacă e vreo chestiune de bani, voi plăti oricât ca să-mi ajut fiul. Aceasta nu va avea legătură cu asigurările.

– Înțeleg asta, domnule Kingsbury, spuse doctorul. Îmi doresc...

– Nu te îngrijora privind riscurile. Voi semna o derogare. Cred că eu și Kyle suntem amândoi de acord că mai degrabă am risca... orice decât să-l văd pe Kyle să continue să trăiască în halul ăsta. Nu-i așa, Kyle?

Am dat din cap, cu toate că am realizat că tatăl meu spunea că mai degrabă m-ar vedea mort decât viu în felul în care arătam.

– Mda.

– Îmi pare rău, domnule Kingsbury, dar chiar nu e o chestiune de bani *sau* risc. Pur și simplu e faptul că nu se poate face

nimic. M-am gândit că probabil cu o grefă de piele, chiar şi un transplant de faţă, dar am făcut câteva teste şi...
– Ce? întrebă tata.
– A fost cel mai ciudat lucru, dar structura pielii a rămas neschimbată indiferent de ce i-am făcut, aproape de parcă nu *putea* fi schimbată.
– Asta-i o nebunie. Orice poate fi schimbat.
– Nu. E ceva ce nu am mai văzut niciodată. Nu ştiu ce ar fi putut cauza asta.
Tata îmi aruncă altă privire. Ştiam că nu voia să spun nimănui altceva despre vrăjitoare. Nici lui nu-i venea încă să creadă. Bănuia că aveam vreo boală ciudată care ar fi putut fi vindecată cu medicamente.
Doctorul Endecott continuă.
– Mi-aş dori să fac mai multe teste, pentru cercetări.
– Vor ajuta ele ca fiul meu să arate normal?
– Nu, dar ele ar putea să ne ajute să aflăm mai multe despre starea sa.
– Fiul meu nu va fi un cobai, o trânti tata.
Doctorul încuviinţă.
– Îmi pare rău, domnule Kingsbury. Singurul lucru pe care îl pot sugera este să îl duceţi pe Kyle la un psiholog, să înveţe să trăiască de-acum cu asta pe cât de bine poate.
Tata aruncă un zâmbet slab.
– Da, voi face asta cu siguranţă. M-am interesat deja.
– Bun. Doctorul Endecott se întoarse spre mine. Şi, Kyle, îmi pare sincer rău că nu te pot ajuta. Dar trebuie să înţelegi că acesta nu este sfârşitul pentru tine decât dacă îl laşi tu să fie. Mulţi oameni cu dizabilităţi îşi continuă viaţa şi au mari realizări. Ray Charles, un om orb, a avut realizări muzicale colosale, iar Stephen Hawking, fizicianul, este un geniu în pofida bolii sale neuromotorii.
– Dar asta e problema, doctore. Nu sunt un geniu. Sunt doar un tip obişnuit.
– Îmi pare rău, Kyle. Doctorul Endecott se opri şi mă bătu din nou pe umăr, într-un fel în care spunea „gata, gata" şi „te rog, pleacă acum". Am înţeles şi m-am ridicat în picioare.

Eu și tata abia am vorbit pe drumul de întoarcere acasă. Când am ajuns, tata a mers cu mine de la limuzină către intrarea de serviciu din spate a clădirii noastre. Am tras vălul înunecat de pe fața mea. Era iulie și era cald și chiar dacă încercasem să-mi țin fața bărbierită, părul creștea înapoi aproape instantaneu. Tata îmi făcu semn să intru.

– Nu intri? am întrebat eu.

– Nu, am întârziat. Am pierdut multă muncă pentru prostia asta. Probabil că-mi văzuse fața, pentru că adăugă: Este o pierdere de timp dacă nu reușim să facem nimic.

– Sigur. Am intrat. Tata a vrut să închidă ușa, dar am lăsat-o să-mi lovească spatele. Vei continua să încerci să mă ajuți?

M-am uitat la fața tatei: era un om de știri, așa că se pricepea bine să-și mențină o față normală chiar și când înjura. Dar nici măcar tata nu a putut să-și controleze convulsia pe care buzele sale au făcut-o când a spus:

– Desigur, Kyle. Nu voi înceta deloc să încerc.

4

În noaptea aceea, n-am încetat să mă gândesc la ceea ce spusese doctorul Endecott, despre cum el nu mă putea ajuta deoarece eu *nu mă puteam* schimba. Înțelegeam acum – cum se părea că, de îndată ce îmi tăiam părul, creștea la loc. La fel cu unghiile mele – acum gheare.

Tata nu era acasă, iar Magda ieșise. Tata îi mărise salariul și o pusese să jure că va păstra secretul. Așa că am luat o pereche de foarfece de bucătărie și un aparat de ras. Mi-am tăiat părul de pe brațul stâng pe cât de scurt am putut, apoi am ras restul de pe el până ce a ajuns mai catifelat decât înaintea transformării mele.

Am așteptat, privind fix la braț. Nimic nu s-a întâmplat. Poate că exista un secret să-l faci pe cât de catifelat posibil, nu să-l tai, ci să-l razi. Chiar și dacă tata ar trebui să plătească pe cineva să-mi aplice ceară fierbinte zilnic, ar merita dacă aș putea arăta un pic mai normal. M-am dus înapoi în cameră, simțind că ceva mijea – speranța – pe care nu o mai simțisem de când o chemasem pe Sloane să vină să mă sărute.

Dar când m-am întors în lumina strălucitoare a dormitorului meu, părul crescuse la loc. M-am uitat la brațele mele. Dacă era ceva ce mă șocase mai tare, era că părul de pe braț părea mai des decât fusese înainte.

Ceva – poate un plânset – mi se blocă în gât. Am fugit la fereastră. Voiam să urlu la lună ca o bestie într-un film de

groază. Dar luna era ascunsă între două clădiri. Totuşi, am deschis fereastra şi am urlat în aerul fierbinte de iulie.

– Taci! a venit o voce din apartamentul de dedesubt. Pe stradă, o femeie a luat-o la goană, strângându-şi poşeta. Un cuplu îşi făcea de cap în umbră, departe de stâlpul de iluminat. Ei nici măcar nu mă observară.

Am fugit spre bucătărie şi am ales cuţitul cel mai mare din suportul pentru tăiat. Apoi m-am baricadat în baie şi, scrâşnind din dinţi din cauza durerii, am tăiat o bucată din braţul meu. Am stat şi m-am uitat cum sângele îmi ţâşnea din spintecătură. Mi-a plăcut durerea roşie şi furioasă. Intenţionat, m-am uitat în altă parte.

Când m-am uitat din nou, gaura se vindecase. Eram indestructibil, de neschimbat. Asta însemna că eram superom, că nu puteam să mor? Ce se întâmpla dacă cineva mă împuşca? Şi, dacă se întâmpla, ce ar fi fost mai rău: să mor sau să trăiesc pentru totdeauna ca un monstru?

Când m-am întors la fereastră, nu mai era nimeni pe stradă. Două dimineaţa. Voiam să intru pe internet, să corespondez pe messenger cu prietenii mei, aşa cum obişnuiam înainte. Aveam să merg pe varianta tatei cu povestea cu pneumonia până când şcoala avea să se termine, apoi aveam de când să le spun tuturor că plecam în Europa pe timpul verii, apoi că mă voi întoarce la şcoală în toamnă. Le spusesem că îi voi vedea înainte să plec în august, dar aceea fusese o minciună. Nu avea să conteze. Abia îmi mai scriau vreun e-mail. Nu voiam să mă întorc la Tuttle, desigur, nu ca un monstru. La Tuttle, noi îi tratam pe oameni rău dacă aveau papuci ieftini. Ar veni după mine cu furcile, la felul în care arătam. Ei ar crede că aveam vreo boală, aşa cum crezuse tata, şi ar sta departe de mine. Şi chiar dacă nu ar face-o, nu mă puteam descurca deloc cu faptul că eram un monstru într-o şcoală unde obişnuiam să fiu unul dintre Oamenii Frumoşi.

În capătul străzii, un tip fără casă îşi târşâia picioarele cu un rucsac uriaş pe umeri. Cum ar fi fost să fiu ca el, să nu ai nici o aşteptare, nimeni să nu dorească nimic de la tine? L-am urmărit până când a dispărut, ca luna, între două clădiri.

În cele din urmă, m-am trântit pe pat.

Când capul a lovit perna, am simțit ceva tare acolo. Mi-am vârât mâna sub pernă și am scos un obiect, apoi am aprins lumina să văd.

Era o oglindă.

Nu mă mai uitasem într-o oglindă de când cu transformarea, din ziua în care o spărsesem pe cea din camera mea. Am ridicat-o pe aceasta, o oglindă pătrată, de mână, cu o ramă de argint, aceeași pe care Kendra o avusese în acea zi la școală. Mă gândisem să o distrug în cât de multe bucățele puteam. Trebuie să-ți găsești fericirea când poți.

Dar am surprins o privire a feței mele în ea. Era propria mea față – *vechea* mea față, acea față perfectă și cu ochi albaștri care încă-mi aparținea în vise. Am apropiat oglinda, folosindu-mi ambele mâini, ca și cum era o fată pe care o sărutam.

Reflexia dispăru și apăru din nou fața mea de bestie. Eram nebun? Am ridicat oglinda, pregătindu-mă să o izbesc.

– Așteaptă!

Vocea veni din oglindă. Încetișor, am coborât oglinda.

Fața de dinăuntru se schimbă din nou. Era Kendra, vrăjitoarea.

– Ce faci aici?

– Nu distruge oglinda, spuse ea. Are puteri magice.

– Mda? am spus. Și?

– Vorbesc serios. Am deja vreo lună de când te urmăresc. Văd că ți-ai dat seama că nu poți ieși din asta cu banii tăticului – dermatologi, chirurgi plasticieni. Tatăl tău a sunat chiar și la acea clinică din Costa Rica unde și-a făcut ultima operație top-secretă. Cu toții ți-au spus același lucru: „Îmi pare rău, puștiule. Învață să trăiești cu asta. Du-te la un psiholog".

– Cum ai...

– Te-am văzut și cum ai dat-o-n bară cu Sloane.

– Nu am dat-o-n bară. Am sărutat-o înainte să mă fi văzut.

– Nu te-a schimbat, nu-i așa?

Am dat din cap.

– Ți-am spus, trebuie să o iubești pe persoana respectivă. Și ea trebuie să te iubească. Tu o iubești pe Sloane?

Nu am răspuns.

– Mă gândeam eu. Oglinda are puteri magice. Uită-te în ea și poți vedea pe oricine vrei să vezi, oriunde în lume. Gândește-te la numele cuiva, numele vreunui fost prieten poate... În oglindă, îi văzusem batjocura când pronunțase *fost*. Întreabă, iar oglinda ți-o va arăta pe acea persoană, indiferent unde ar fi ea.

Nu voiam. Nu voiam să fac nimic din ceea ce spusese ea. Dar nu m-am putut abține. M-am gândit la Sloane și cât ai spune pește imaginea din oglindă se schimbă în apartamentul lui Sloane, exact așa cum fusese în ziua balului. Sloane era pe canapea, făcându-și de cap cu un tip.

– Bine, și ce dacă? am țipat, înainte să mă întreb dacă Sloane mă putea auzi.

Fața din oglindă se schimbă din nou în cea a Kendrei.

– Ea mă poate auzi? am șoptit.

– Nu, doar eu. Cu toți ceilalți, este doar o chestie cu monoalternanță, ca un monitor de supraveghere pentru bebeluși. Mai vrei să vezi pe cineva?

Am început să spun nu, dar din nou subconștientul meu m-a trădat. M-am gândit la Trey.

Oglinda se întoarse în apartamentul lui Sloane. Trey era cel de pe canapea cu Sloane.

După un minut, Kendra spuse:

– Ce urmează pentru tine? Te întorci la școală?

– Bineînțeles că nu. Nu mă pot duce la școală arătând ca un monstru. Așa m-am înțeles cu tata. Am privit la ceas. După zece, tata încă nu ajunsese acasă. Mă evita. Cele câteva săptămâni cu doctorii au fost cel mai mult timp petrecut împreună cu el în... ei bine, vreodată. Dar știusem că nu avea să dureze. Mă întorsesem la vechea mea viață în care îl vedeam pe tata doar la televizor. Nu-mi păsase înainte, când avusesem o viață. Dar acum nu mai aveam nimic și pe nimeni.

– Te-ai gândit măcar puțin la cum vei rupe vraja?

Am râs.

– Tu ai putea să mă schimbi.

Se uită din nou în altă parte.

– Nu pot.

– Nu vrei.
– Nu, nu pot. Vraja te afectează pe tine, tu trebuie să o rupi. Singurul fel în care o poți distruge este să respecți condițiile: să găsești dragostea adevărată.
– Nu pot face asta. Sunt un monstru.
Schiță un zâmbet.
– Mda, cam ești, nu-i așa?
Am scuturat oglinda.
– Tu m-ai făcut așa.
– Tu erai un măgar plin de ură. Făcu o grimasă. Și nu mai scutura oglinda aia!
– Te deranjează? Am scuturat-o din nou. Păcat.
– Poate că n-am greșit că te-am transformat. Poate că am greșit că am vrut să te ajut acum.
– Să mă ajuți? Ce fel de ajutor poți să oferi, pe care eu să-l vreau? Vreau să spun, dacă nu mă poți schimba înapoi.
– Pot să-ți dau sfaturi, iar primul ar fi: nu sparge oglinda. Te-ar putea ajuta cândva.
Apoi dispăru.
Am pus oglinda, ușurel, pe noptieră.

5

Uneori, când te plimbi prin New York – probabil că pe oriunde, dar în special în New York, deoarece este mereu aglomerat – îi vezi pe acești oameni, ca tipii din scaunele cu rotile cu cioturi de picioare ajungând abia pe la jumătate sau oameni cu arsuri pe fețe. Poate că picioarele le-au fost retezate prin vreun război sau poate că cineva a aruncat cu acid pe ei. Niciodată nu m-am gândit cu adevărat la ei. Dacă le-aș fi acordat măcar un gând, acesta ar fi fost cum să trec pe lângă ei fără să-i ating. Îmi producea scârbă. Dar acum mă gândeam la ei tot timpul, cum într-un minut poți fi normal – chipeș, chiar –, iar apoi ceva se poate întâmpla în minutul următor și să schimbe totul. Poți fi vătămat dincolo de posibilitatea de a mai fi vindecat. Un monstru. Eram un monstru și, dacă mai aveam cincizeci, șaizeci, șaptezeci de ani de trăit, i-aș trăi ca un monstru ca urmare a acelui moment când Kendra a aruncat vraja asupra mea drept pedeapsă pentru ceea ce făcusem.

Oglinda – o chestie amuzantă. De îndată ce m-am uitat în ea, am devenit obsedat. Întâi, mi-am urmărit toți prietenii (foști prieteni, cum spusese Kendra), prinzându-i în momente ciudate – fiind certați de părinți, scobindu-se în nas, dezbrăcați sau în majoritatea cazurilor negândindu-se la mine. I-am văzut pe Sloane și pe Trey de asemenea. Erau împreună, mda, dar Sloane avea alt prieten, un tip care nu mergea la Tuttle. M-am întrebat dacă mă înșelase și pe mine.

Apoi am început să-i urmăresc și pe alți oameni. Apartamentul era gol în acele săptămâni lungi de august. Magda îmi pregătea mâncărurile preferate și mi le lăsa, dar eu ieșeam doar dacă o auzeam dând cu aspiratorul într-o altă parte a casei sau dacă ieșea în oraș. Mi-am amintit-o spunând că îi era teamă pentru mine. Probabil s-a gândit că am primit ceea ce am meritat. O uram pentru că gândea așa.

Am început să fac asta când mi-am scos anuarul și am ales o pagină, apoi am ales o persoană la întâmplare – de obicei vreun ratat cu care nu mi-aș fi pierdut vremea când fusesem la școală. Le-am citit numele, apoi m-am uitat în index să văd ce făceau. Credeam că îi cunoșteam pe toți de la acea școală. Dar acum mi-am dat seama că nu îi cunoșteam pe mulți dintre ei. Acum le știam toate numele.

Jocul pe care l-am jucat a fost să aleg o persoană și apoi să încerc să mă gândesc unde ar fi ea în oglindă. Câteodată, a fost ușor. Tocilarii tehno erau *mereu* la calculator. Atleții erau mereu afară, alergând prin împrejurimi.

Duminică dimineața, imaginea pe care am ales-o a fost Linda Owens. Îmi părea cunoscută. Apoi mi-am dat seama că era fata de la bal, cea căreia îi dădusem trandafirul și care făcuse atâta haz de necaz despre el, cea cu ajutorul căreia am primit o a doua șansă. Nu o mai văzusem niciodată la școală înainte de acea zi. Acum mă uitam la paginile anuarului, care era mai mult ca un C.V.: National Honor Society, French Honor Society, English Honor Society[1]... ei bine, *toate* premiile posibile.

Trebuia să fie la bibliotecă.

– Vreau să o văd pe Linda, i-am spus oglinzii.

Așteptam să văd biblioteca. Oglinda se mișca de obicei ca o cameră de filmat, ca într-un film. Așa că m-am așteptat la un cadru cu leii de ciment, apoi Linda, învățând, cu toate că era august.

---

[1] Distincții acordate elevilor de liceu, clasele IX-XII, care excelează la diverse materii. (n.tr.)

În schimb, oglinda a arătat o zonă pe care nu o mai văzusem niciodată înainte și pe care nu aș fi vrut să o văd. Pe stradă, două femei în haine jerpelite se certau. Un narcoman se prăbuși peste un prag, ridicându-se repede. Oglinda arătă un stâlp, apoi pătrunse prin cadrul unei uși, pe scări în sus cu o treaptă stricată și un bec slab, atârnând de un fir, și intră într-un apartament.

Apartamentul avea vopsea cojită și linoleum scorojit. Pe post de rafturi erau cutii. Dar totul părea curat, iar Linda stătea în mijlocul lui, citind. Măcar aici avusesem dreptate.

Întoarse o pagină, apoi alta, apoi alta. Probabil că am urmărit-o citind vreo zece minute. Da, eram atât de plictisit. Dar era mai mult decât atât. Era cumva frumos că putea fi atât de absorbită de lectură, nedând atenție la nimic din jurul ei.

– Hei, fato! strigă o voce, iar eu am sărit. Fusese atât de liniște până atunci încât nu-mi dădusem seama că mai era cineva în apartament cu ea.

Linda își ridică privirea din carte.

– Da?

– Mi-e... frig. Adu-mi o pătură, da?

Linda oftă și își puse cartea cu fața în jos. M-am uitat la titlu. *Jane Eyre*[1] se numea. Eram atât de plictisit în acel moment încât m-am gândit că poate aș citi-o într-o zi.

– Bine, a spus ea. Vrei și puțin ceai? Era deja în picioare, îndreptându-se spre bucătărie.

– Mda. Răspunsul fusese mai degrabă un grohăit. Dar grăbește-te.

Linda deschise robinetul și îl lăsă să curgă până ce apucă un ceainic roșu și uzat. Umplu ceainicul și îl puse pe plită.

– Unde-i pătura aia? Vocea era nervoasă.

– Vin acum. Scuze. Cu o privire aruncată înapoi la cartea ei, fata se îndreptă către dulap și desprinse o pătură mică albastră. I-o duse unui bărbat înghesuit pe o canapea veche. El era deja acoperit cu o altă pătură, așa că nu îi vedeam fața,

---

[1] *Jane Eyre*, un roman scris de autoarea Charlotte Brontë. (n.tr.)

dar tremura, cu toate că eram în august. Linda îl înveli bine cu pătura pe umeri.
– Mai bine?
– Nu prea.
– Ceaiul te va ajuta.
Linda făcu ceaiul și căută ceva prin frigiderul aproape gol, apoi renunță și îi aduse ceaiul bărbatului. Dar el adormise. Îngenunche lângă el o secundă, ascultând. Apoi își băgă mâna sub căptușeala canapelei voind parcă a căuta ceva. Nimic. Se întoarse la citit, bând și ea ceai. Am continuat să mă uit, dar nimic altceva nu se întâmplă.

De obicei, mă uitam doar o dată la o persoană. Dar în următoarea săptămână, m-am tot întors la Linda. Nu că ar fi fost o fată sexy sau ar fi făcut ceva interesant. Mulți oameni de la Tuttle erau plecați în tabără sau chiar în Europa. Așa că m aș fi putut uita la cineva la Luvru dacă aș fi vrut. Sau, mai degrabă, aș fi putut vedea o cameră de duș din tabără, plină cu fete goale dezbrăcate – bine, deja făcusem asta. Dar de obicei o priveam pe Linda citind. Nu puteam să cred că citea atât de mult pe timpul verii! Câteodată, râdea, citind cărțile, și odată chiar a și plâns. Nu înțelegeam cum oamenii puteau fi atât de impresionați de cărți.
Într-o zi, în timp ce citea, se auzi un zgomot – o izbitură în ușă. Am văzut-o deschizând-o.
O mână o apucă. Am sărit în sus de spaimă.
– Unde e? întrebă o voce. O formă mătăhăloasă apăru în cadru. Nu îi puteam vedea fața, doar că era mare. Mă întrebam dacă n-ar trebui să sun la 911.
– Unde e ce anume? întrebă Linda.
– Știi tu ce. Ce ai făcut cu ea?
– Nu știu despre ce vorbești. Vocea ei era calmă și se îndepărtă de încleștarea lui, îndreptându-se înapoi către cartea ei.
Bărbatul o apucă din nou și o trase spre el.
– Dă-mi-o!
– Nu o mai am.

– Târfo! O pocni tare peste față. Linda se împiedică și căzu. Am nevoie de aia. Crezi că ești mai bună decât mine, că poți fura de la mine? Dă-mi-o!

Se îndreptă spre ea de parcă ar fi vrut să o apuce din nou, dar ea își reveni, se ridică și fugi în spatele mesei. Luă cartea și o întinse în fața ei, de parcă ar fi apărat-o.

– Stai departe de mine. Am să sun la poliție!

– Nu ai să chemi poliția pentru propriul tată.

Am tresărit la cuvântul *tată*. Perversul acela era tatăl ei? Același pe care îl învelise cu grijă în săptămâna de dinainte?

– Nu o am, spuse ea. Fața ei avea privirea calmă care se abținea din greu să nu plângă. Am aruncat-o, am tras apa după ea în toaletă.

– Ai aruncat-o în veceu? O sută de biștari munciți din greu? Ești o...

– Nu ar fi trebuit să o iei. Ai promis...

S-a aruncat spre ea, însă era nesigur pe picioare, iar Linda l-a ocolit și a fugit la ușă. Încă ținând cartea, fugi din apartamentul acela nenorocit, coborî scările crăpate și pline de pânze de păianjen și ieși în stradă.

– Fugi! țipă el după ea. Pleacă, așa cum au făcut târâturile alea de surori ale tale.

Fugi pe stradă și apoi spre stația de metrou. Am urmărit-o coborând scările până când s-a urcat în vagon. Abia atunci izbucni în lacrimi.

Mi-aș fi dorit să mă duc la ea.

Dl Anderson: Vă mulțumesc pentru că ați venit. Astăzi vom discuta despre acomodarea de după transformare.
Broscoiul: n mi-au plcut niciodată heleșteiele & cu sigranță nu-m plac acum
SirenaMută: Broscoiule, dar de ce nu-ți plac?
Broscoiul: de ce nu-mi plac??? sunt ude!!!!!!
SirenaMută: Dar tu ești amfibian.
Broscoiul: Și???
SirenaMută: Păi tu dorești să trăiești pe pământ uscat în loc de apă, cu toate că poți respira sub apă. De ce? Chiar îmi doresc să știu.
Broscoiul: dintr-l singur motiv: pt că lucurile se îndepărtează de mne pluind pe apă

BestieNY s-a alăturat chat-ului.

BestieNY: Puteți să începeți. am sosit.
SirenaMută: Deja am început.
BestieNY: Glumeam.
Dl Anderson: Nu putem fi siguri niciodată cu tine, Bestie. Dar bine ai venit.
BestieNY: Mă mut săptămâna asta. Nu-s sigur unde.
SirenaMută: Am de anunțat ceva astăzi.
Dl Anderson: Ce anume, Sirenă?
SirenaMută: Am decis să-mi pun în aplicare ideea.
Broscoiul: ideea cu trasformarea?
SirenaMută: Da.
BestieNY: De ce ai face un lucru atât de stupid ca acesta?
Dl Anderson: Bestie, nu este politicos.
BestieNY: Dar e stupid! de ce să riște o vrajă când nu trebuie să o facă?
SirenaMută: M-am gândit mult și intens la asta, Bestie.

Grizzly s-a alăturat chat-ului.

SirenaMută: Știu că va fi și un risc, unul mare. Dacă nu-l primesc pe tip, voi fi redusă la spuma mării. Dar cred că e un risc pe care trebuie să mi-l asum pentru iubirea adevărată.

Grizzly: Spumă de mare?

Broscoiul: dagostea adevărată merită

BestieNY: Pot să spun ceva?

Broscoiul: Poate cineva să te oprească?

BestieNY: Toți băieții sunt măgari. S-ar putea ca tu să dai cu piciorul vieții tale pentru un tip care nu te merită. Nimeni nu merită să fie transformat în spumă de mare.

SirenaMută: Nici măcar nu-l cunoști.

BestieNY: Nici tu. Tu ești în mare & el e pe pământ!

SirenaMută: Știu tot ce trebuie să știu. El e perfect.

Broscoiul: snt sigur că e.

BestieNY: Eu sunt doar realist........ ar putea ca nici măcar să nu te observe. nu ai spus tu că ar trebui să renunți la voce?

SirenaMută: L-am salvat de la înec! Oh, las-o baltă.

Broscoiul: bestie e o bestie, srenă. Nul lăsa să te demoralizeze.

SirenaMută a părăsit chat-ul.

BestieNY: scuze dar e greu să fii o bestie în new york.

Partea a III-a

Castelul

1

În următoarea lună, m-am mutat. Tatăl meu a cumpărat o casă terasată în Brooklyn și m-a informat că urma să ne mutăm acolo. Magda mi-a împachetat lucrurile, fără să o ajut.

Primul lucru pe care l-am observat au fost ferestrele. Casa avea ferestre demodate care ieșeau în afară, cu rame extravagante în jurul lor. Majoritatea caselor din cartier aveau ferestre cu perdele transparente sau jaluzele, care dădeau spre strada flancată de copaci. Evident că tata nu voia ca eu să mă uit la copaci sau, mai bine zis, ca cineva să nu se uite la mine. Casa noastră avea obloane groase, întunecate și din lemn, care, chiar și deschise, blocau aproape toată lumina și vederea din fața casei. Simțeam mirosul de lemn proaspăt și baițul, așa că știam că erau noi. Existau alarme la fiecare fereastră și camere de supraveghere la fiecare ușă.

Casa avea cinci etaje, fiecare etaj fiind cam la fel de mare ca întregul nostru apartament din Manhattan. Primul etaj era un apartament complet independent de restul casei, cu propria cameră de zi și bucătărie. Acolo locuiam eu. Un ecran mare cu plasmă ocupa aproape toată suprafața unui perete din sufragerie. Avea un aparat DVD și întregul stoc de filme Blockbuster. Tot ce are nevoie un invalid. În spatele dormitorului era o grădină atât de goală și maronie că aproape mă așteptam să văd niște ciulini pe acolo. Un gard renovat din lemn se întindea din spate. Cu toate că nu era nici o poartă, exista o cameră de supraveghere ascunsă în gard, în caz că cineva ar fi pătruns

prin efracție. Tata nu voia ca cineva să aibă vreo șansă să mă vadă. Oricum, nu plănuiam să ies.

Continuând cu tema de invalid, exista o cameră de studiu în afara dormitorului cu alt ecran cu plasmă, doar pentru PlayStation. Rafturile de carte erau pline cu jocuri în loc de cărți.

Baia de la etajul meu nu avea oglindă. Pereții fuseseră recent vopsiți și vedeam conturul locului de unde o oglindă fusese desprinsă și apoi fusese zugrăvit.

Magda deja terminase de despachetat lucrurile mele - exceptând două lucruri pe care nu-i permisesem să le vadă. Am scos cele două petale de trandafir și oglinda Kendrei. Le-am pus sub niște pulovere dintr-un sertar de jos al dulapului. Am urcat scările spre al doilea etaj, care avea altă cameră de zi, o sufragerie și o a doua bucătărie. Acest loc era prea mare doar pentru noi. Și de ce ar vrea tata să se mute în Brooklyn?

Baia de aici avea o oglindă. Nu m-am uitat în ea.

Al treilea etaj avea alt dormitor mare, care era decorat ca o cameră de zi, dar gol și o cameră de studiu fără cărți. Și alt ecran cu plasmă.

Al patrulea avea încă trei dormitoare. Cel mai mic avea o valiză în el, pe care nu am recunoscut-o. Al cincilea etaj avea doar o adunătură de vechituri - mobilă veche și cutii de cărți și discuri, toate învăluite într-o pătură densă de praf. Am strănutat - praful mi-a intrat în blana de bestie mai mult decât o făcea în oamenii obișnuiți - și m-am întors în apartamentul meu și am privit îndelung prin ușile franțuzești la gardul grădinii. În timp ce mă uitam prin jur, Magda intră în cameră.

- Ai bătut mult timp la ușă?

- Ah, îmi pare rău. Apoi a început să ciripească precum o veveriță spaniolă. Îți place camera, domnule Kyle? E ca pentru tine - o cameră bună și luminoasă.

- Unde-i tata?

Se uită la ceas.

- El la serviciu. Sțărie acuși.

- Nu, am spus. Vreau să zic, el unde stă? Unde-i camera lui? Este sus?

- Nu. Magda se opri din ciripit. Nu, domnule Kyle. El nu sus. Eu stau acolo.

– Mă refer când se întoarce.

Madga se uită în jos.

– Eu stau cu tine, domnule Kyle. Îmi pare rău.

– Nu, vreau să spun...

Apoi am priceput. *Eu stau*. Tata nu avea nici o cameră deoarece nu locuia aici. Nu se muta în Brooklyn, doar eu. Și Magda, noul meu paznic. Îngrijitoarea mea. Doar noi doi, pentru totdeauna, în timp ce tata își ducea o existență fericită făr'-de-Kyle. M-am uitat prin jur la pereții fără oglinzi, fără ferestre, fără sfârșit (toți vopsiți în culori vesele – cei din cameră erau roșii; ai mei erau verde-smarald). Ar putea ei să mă înghită ca să nu mai rămână nimic în afară de amintirea unui tip arătos care dispăruse? Aș putea să fiu ca tipul acela de la școală care murise într-un accident în clasa a șaptea? Toată lumea plânsese, dar acum îi uitasem până și numele. Pun pariu că toți o făcuseră, așa cum mă uitaseră pe mine.

– E drăguț. M-am îndreptat către noptieră. Așa că unde-i telefonul?

O pauză.

– Nu.

– Fără telefon? Era o mincinoasă de doi bani. Ești sigură?

– Domnule Kyle...

– Trebuie să vorbesc cu tata. Plănuiește să mă... părăsească aici pentru totdeauna fără să-mi zică la revedere... cumpărându-mi DVD-uri – mi-am întins mâna iute, prinzând un raft și trimițându-i aproape tot conținutul pe jos – ca să nu se simtă vinovat pentru că m-a abandonat? Simțeam pereții verde-deschis prăbușindu-se peste mine. M-am trântit pe canapea. Unde-i telefonul?

– Domnule Kyle...

– Nu-mi mai spune așa! Am mai trântit niște DVD-uri. Pari o imbecilă spunând așa. Cu cât te plătește ca să stai cu mine? Ți-a triplat salariul ca să te oblige să stai aici cu ciudatul său fiu, ca să-mi fii paznicul închisorii și să-ți ții pliscul închis? Ei bine, poți să-ți iei la revedere de la slujbă dacă eu fug. Tu știi asta, nu-i așa?

Continuă să privească țintă la mine. Voiam să-mi ascund fața. Mi-am amintit ce spusese în acea zi, despre cum îi era frică pentru mine.

– Sunt rău, știi doar, i-am spus. Din cauza asta arăt cum arăt. Poate că într-o noapte am să vin să te iau din somn. Nu cumva oamenii din țara ta cred în acele lucruri – voodoo și progenitura Satanei?

– Nu. Noi credem...

– Știi ce?

– Da?

– Nu-mi pasă de țara ta. Nu-mi pasă de nimic ce are legătură cu tine.

– Știu că ești trist...

Am simțit o undă crescând în capul meu, țâșnindu-mi prin nas. Tatăl meu mă ura. Nici măcar nu mă voia în aceeași casă cu el.

– Te rog, Magda, te rog lasă-mă să vorbesc cu el. Trebuie. Nu o să te concediez doar pentru că m-ai lăsat să vorbesc cu el. N-ar putea găsi pe nimeni altcineva care să stea cu mine.

M-a privit îndelung. În cele din urmă, a clătinat din cap.

– Am să-ți aduc telefonul. Sper că o să te ajute. Eu încerc.

Plecă. Voiam să o întreb ce anume însemna „Eu încerc". Că încercase să-i vorbească tatei să stea cu mine, să fie uman, dar că a dat greș? Am auzit-o târșâindu-și picioarele sus către camera ei, care probabil că era cea cu valizele. Dumnezeule, doar pe ea o aveam. Ar putea să-mi otrăvească mâncarea dacă deveneam prea insuportabil. Dar cui îi păsa? Am îngenunchеat pe podea să adun DVD-urile pe care le aruncasem. Era greu cu gheare, dar măcar mâinile mele încă aveau aceeași formă, cu degetul mare ca al unei gorile, nu chiar ca laba unui urs. După câteva minute, Madga se întoarse aducând cu ea un telefon mobil. Deci într-adevăr casa nu avea serviciu telefonic. Halal tată aveam.

– Am... am adunat aproape toate lucrurile pe care le-am aruncat. Am gesticulat cu brațele pline de lucruri. Îmi cer scuze, Magda.

Ridică din sprânceană, dar spuse:

– E în regulă.

– Știu că nu e vina ta că tata e... Am ridicat din umeri. Luă jocurile pe care eu încă le țineam.

– Vrei să-l sun eu?

Am dat din cap și am luat telefonul.

Vreau să vorbesc cu el singur.

Incuviință, apoi puse jocurile înapoi pe raft și ieși din cameră.

Ce e, Magda? Din vocea tatei țâșnise iritarea când răspunse. Nu va fi mai bine când avea să audă că eram eu.

Nu e Magda. Sunt eu, Kyle. Trebuie să vorbim despre niște lucruri.

Kyle, sunt în mijlocul a...

- Mereu ești. Nu va dura mult. Va dura mai puțin să asculți ceea ce am de spus decât să te certi cu mine.

- Kyle, știu că nu vrei să fii acolo, dar sincer e mai bine. Am încercat să te fac să te simți confort...

- M-ai abandonat aici.

- Fac ceea ce e mai bine pentru tine, te protejez de oamenii care se holbează, oameni care ar încerca să te folosească pentru propriul lor avantaj și...

- Asta-i doar o mare prostie. M-am uitat în jur la pereții vezi care se apropiau de mine. Tu te protejezi doar pe tine însuți. Nu vrei ca lumea să știe despre mine.

- Kyle, conversația s-a terminat.

- Nu, nu s-a terminat. Să nu-mi închizi telefonul! Dacă faci asta, am să mă duc la NBC și am să le acord un interviu. Jur pe Dumnezeu că am s-o fac chiar acum!

Asta l-a oprit.

- Ce dorești, Kyle?

Îmi doream să mă duc la școală, să am prieteni, să revină totul la normal, așa cum fusese înainte. Asta nu avea să se întâmple. Așa că am spus:

- Uite, există câteva lucruri de care am nevoie. Fă rost de ele pentru mine, iar eu voi face ceea ce tu îți dorești. Altfel, voi pleca. Prin obloanele aproape opace, vedeam cerul întunecat.

- Ce lucruri, Kyle?

- Am nevoie de un computer cu internet. Știu că ești îngrijorat că am să fac vreo nebunie, cum ar fi să spun presei să vină aici și să-mi facă poze. *Să le spun că sunt fiul tău.* Dar nu o voi face – nu dacă tu vei face ceea ce-ți cer. Vreau doar să fiu în stare să văd că lumea merge în continuare și poate... Nu știu, poate să mă alătur unui e-grup sau ceva de genul ăsta. Asta

sunase atât de neconvingător că aproape a trebuit să-mi acopăr urechile ca să nu aud patetismul din ea.

– Bine, bine. Am să mă ocup de asta.

– Al doilea lucru, vreau un meditator.

– Un meditator? N-aș putea spune că erai vreun elev strălucit.

– Acum e altceva. Acum n-am nimic altceva de făcut.

Tata nu a răspuns, așa că am continuat.

– În plus, dacă se întâmplă să scap de asta? Vreau să spun, am ajuns așa într-o zi. Poate că în altă zi voi fi mai bine. Poate că vrăjitoarea o să-și schimbe părerea și o să mă transforme la loc. Spusesem asta, cu toate că știam că nu avea să se întâmple, iar el nu mă crezuse. În subconștient, încă mai credeam că poate voi reuși să cunosc pe cineva, o fată, poate online. De asta voiam un computer. Nu prea înțelegeam de ce voiam un meditator. Tata avea dreptate – uram școala. Dar acum, că-mi fusese luată, o voiam. În plus, un meditator va fi cineva cu care voi putea vorbi. Se pare doar că va trebui să țin pasul.

– În regulă. Am să caut pe cineva. Ce altceva?

Am respirat adânc.

– Al treilea lucru este că nu vreau ca tu să mă vizitezi.

Spusesem asta pentru că știam că nu avea oricum să o facă. Tata oricum nu voia să mă vadă. Înțelesesem asta foarte bine. Dacă ar veni, ar fi doar fiindcă ar simți că trebuia să o facă. Nu voiam asta, nu voiam să stau acolo, așteptând să văd dacă el ar apărea și să mă întristez în fiecare zi că nu o făcea.

Am așteptat să văd dacă avea să se certe cu mine, pretinzând că era un tată bun.

– Bine, a spus el. Dacă asta vrei tu, Kyle.

Tipic.

– Este ceea ce vreau eu.

Am închis înainte să-mi schimb părerea și să-l implor să vină înapoi.

2

Tata s-a mişcat repede. Meditatorul a apărut o săptămână mai târziu.

– Kyle. Am observat că Magda nu m-a mai strigat domnule Kyle după ce am ţipat la ea. Asta a făcut-o mai puţin enervantă. El este Will Fratalli. El e profesor.

Tipul de lângă ea era înalt, cam la treizeci de ani şi avea faţa unui tocilar adevărat. Avea un câine cu el, un labrador auriu, şi purta blugi demodaţi, prea lungi ca să fie încăpători, dar nu îndeajuns de mari ca să fie mişto şi o cămaşă albastră încheiată cu nasturi până jos. Evident şcoală publică şi nici măcar o şcoală publică mişto. Bărbatul făcu un pas în faţă.

– Bună, Kyle!

Nu a fugit ţipând când m-a văzut. Acesta era un punct în favoarea sa. Pe de altă parte, nu se uitase la mine. Cumva se uitase pe lângă mine.

– Aici, am făcut cu mâna. Asta nu o să meargă dacă nu poţi nici măcar să mă priveşti.

Câinele scoase un mârâit uşor.

Tipul, Will, râse.

– Asta ar putea fi un pic dificil.

– De ce? am întrebat.

– Pentru că sunt orb.

Oh.

– Şezi, Pilot! spuse Will. Dar Pilot se tot mişca, refuzând să şadă.

Asta era un univers total alternativ. Tata căutase și găsise sau, mai bine zis, o pusese pe secretara sa să caute un meditator orb, ca acesta să nu poată vedea cât de urât eram.

– Oh, uau, îmi cer scuze. Acesta este... acesta este câinele tău? Va locui aici? Tu vei locui aici? Nu întâlnisem niciodată înainte o persoană oarbă, cu toate că îi văzusem în stațiile de metrou.

– Da. Will gesticulă către câine. El e Pilot. Vom locui amândoi aici. Tatăl tău a avut parte de o târguială grea.

– Pun pariu. Ce ți-a spus despre mine? Îmi cer scuze. Nu vrei să stai jos? L-am luat de braț.

El mă împinse.

– Te rog, nu face asta.

– Scuze. Încercam să fiu de folos.

– Nu apuca lumea. Ți-ar plăcea ca și tu să fii apucat? Dacă îți dorești să oferi ajutor, întreabă mai întâi dacă are nevoie de el.

– Bine, bine, scuze. Acesta nu era un început bun. Dar trebuia să mă înțeleg cu acest tip. Ai nevoie?

– Îți mulțumesc, nu. Pot să mă descurc.

Folosind un baston pe care, de asemenea, nu-l zărisem, își găsi drumul în jurul canapelei și se așeză. Câinele continuă să se uite la mine, de parcă eram vreun animal care i-ar putea ataca stăpânul. Scoase un alt mârâit subțire.

– Îți spune el pe unde să mergi? am întrebat. Nu eram speriat. Știam că, dacă Pilot mă mușca, mă voi vindeca imediat. M-am înclinat și am privit fix în ochii câinelui. *Este în regulă*, am gândit. Câinele să așeză, apoi se întinse. Mă privi fix și el, dar se opri din mârâit.

– Nu chiar. Îmi găsesc singur drumul, dar, dacă sunt pe cale să zbor de pe scări, el se oprește.

– Nu am avut niciodată un câine, am spus, gândindu-mă la cât de prost sunase după ce spusesem asta. Bietul copil frustrat din New York.

– Nu o să-l ai nici pe acesta. Este al meu.

- Înțeleg. *A doua lovitură.* Stai calm. M-am așezat pe fotoliul din fața lui Will. Câinele a continuat să se uite la mine, dar privirea era diferită, de parcă încerca să-și dea seama dacă eram un animal sau un om. Ce ți-a spus tatăl meu despre mine?

- A spus că ești un invalid care are nevoie de meditații ca să continue studiile. Ești un elev foarte serios, îmi dau seama.

Am râs.

- Invalid, ha? Invalid era corect. Ca în *in*valid. Nevalabil.

A menționat cumva ce boală am?

Will își schimbă poziția de pe canapea.

- De fapt, nu. Era ceva ce voiai să discutăm?

Am aprobat printr-o mișcare a capului, înainte să-mi dau seama că el nu mă putea vedea.

- Ceva ce vrei să știi. Vezi tu, faza e că sunt perfect sănătos. Doar că sunt un monstru.

Sprâncenele lui Will s-au ridicat la cuvântul *monstru*, dar nu a spus nimic.

- Nu, pe bune. În primul rând, am păr pe tot corpul. Mult păr, așa cum au câinii. De asemenea, am colți și gheare. Astea sunt punctele mele rele. Punctul bun este că se pare că-s făcut din Teflon. Taie-mă și mă voi vindeca. Aș putea fi un supererou, exceptând că, dacă aș încerca vreodată să salvez pe cineva dintr-o clădire în flăcări, o singură privire dacă mi-ar arunca, ar rupe-o la fugă spre flăcări țipând.

M-am oprit. Will tot nu-mi răspunse, ci doar mă privi de parcă aproape că mă putea vedea mai bine decât alți oameni, de parcă vedea cum fusesem eu înainte.

În cele din urmă, spuse:

- Ai cam terminat?

Cam terminat? Cine vorbea așa?

- Ce vrei să spui?

- Sunt orb, nu prost. Nu vei fi în stare să-mi bagi minciuni în cap. Fusesem sub impresia... tatăl tău a spus că tu voiai un meditator. Dacă nu ăsta e scopul... Se ridică.

- Nu! Nu înțelegi. Nu încerc să te mint. Ceea ce spun e adevărat. M-am uitat la câine. Pilot știe asta. Nu poți să-ți dai seama că-i e speriat e? Mi-am întins brațul spre Will. Câinele

scoase un alt mârâit, dar m-am uitat în ochii săi, apoi s-a oprit. Poftim. Atinge-mi brațul.

Mi-am ridicat mâneca, iar Will mi-a atins brațul. Își retrase mâna. Asta e... nu e un palton pe care-l porți sau ceva asemănător?

– Simte-o. Nici o cusătură. Mi-am întors brațul, ca să poată pipăi și dedesubt. Nu pot să cred că nu ți-a spus.

– A avut în schimb câteva... condiții ciudate pentru angajarea mea.

– Cum ar fi?

– Mi-a oferit un salariu enorm și folosirea unui card de credit pentru toate cheltuielile – nu pot să spun că am avut ceva de obiectat. Mi-a cerut să locuiesc aici. Salariul a fost plătit printr-o corporație și nu am voie să întreb niciodată cine e el sau de ce m-a angajat. Mi s-a cerut să semnez un contract pe trei ani, terminabil la dorința sa. Dacă voi sta trei ani, el îmi va plăti toate taxele de student și mă va trimite la un program de doctorat. În final, a trebuit să fiu de acord să nu spun povestea mea presei sau să scriu o carte. Am bănuit mai degrabă că tu erai o vedetă de cinema.

Am râs la asta.

– Ți-a spus cine e?

– Un om de afaceri, a spus.

Și a crezut că eu nu-ți voi spune?

– O să discutăm, am spus. E de presupus... că totuși vrei să lucrezi aici, acum că știi că nu sunt o vedetă de cinema, că sunt doar un monstru?

– Îți dorești să mă ai aici?

– Da. Tu ești prima persoană care a vorbit cu mine în ultimele trei luni, în afară de doctori și de menajeră.

Will încuviință.

– Atunci îmi doresc să lucrez aici. De fapt, cam voiam să renunț când am crezut că ești o vedetă de cinema, dar aveam nevoie de bani. Își întinse mâna. Eu i-am luat-o pe a sa. Mă bucur să lucrez cu tine, Kyle!

– Kyle Kingsbury, fiul lui Rob Kingsbury. Am dat mâna cu el, bucurându-mă de expresia sa șocată. Ai spus cumva că tata ți-a dat un card de credit?

3

S-ar putea spune că Will și cu mine am sărit asupra cardului tatei în săptămâna următoare. Prima oară am comandat cărți, deoarece eram un elev atât de serios acum. Manuale, dar și romane, și versiunile Braille[1] pentru Will. Era destul de mișto să-l văd cum citea folosindu-și mâinile. Am cumpărat mobilă și un satelit radio pentru camera lui Will. El a încercat să spună că nu ar trebui să cheltuim în halul acesta, dar nu a obiectat prea tare.

I-am spus lui Will despre Kendra și despre blestem.

– Ridicol, spuse el. Vrăjitoarele nu există. Trebuie să fie vreo stare medicală.

– Asta pentru că nu poți să mă vezi. Dacă ai putea, ai crede cu siguranță în vrăjitoare.

I-am povestit despre cum trebuie să găsesc dragostea adevărată ca să rup blestemul. Cu toate că a spus că nu credea, bănuiesc că în cele din urmă m-a crezut oarecum.

– Aleg o carte care cred că o să-ți placă. Will își îndreptă degetul spre masă. Am ridicat cartea, *Cocoșatul de la Notre Dame.*

---

[1] Cărți special concepute pentru cei cu deficiențe de vedere, având la bază alfabetul Braille, creat de Louis Braille in 1825. Literele alfabetului sunt compuse din puncte ieșite în relief care pot fi simțite cu ajutorul degetelor. (n.tr.)

– Ești nebun? Are, cum să-ți zic, cinci sute de pagini.

Will ridică din umeri.

– Acordă-i o șansă. Are o mulțime de acțiune. Dacă se dovedește că nu ești destul de inteligent să o citești, vom alege altceva.

Dar am citit-o. Orele și zilele treceau, așa că eu citeam. Îmi plăcea să citesc în camerele de la al cincilea etaj. Acolo era o canapea veche pe care am tras-o la o fereastră. Stăteam ore întregi, uneori citind, uneori uitându-mă la valurile de oameni de jos mergând spre stația de metrou sau ieșind la cumpărături, tineri de vârsta mea mergând la școală sau chiulind. Mi se părea că îi cunosc pe toți.

Dar am și citit despre Quasimodo, cocoșatul, care locuia în Catedrala Notre Dame. Știam de ce Will îmi sugerase cartea, desigur, deoarece Quasimodo era ca mine, încuiat departe undeva. Iar în camera mea de la al cincilea etaj, de unde aveam o panoramă asupra orașului, mă simțeam ca el. Quasimodo îi urmărea pe parizieni și pe o frumoasă țigancă, Esmeralda, care dansa în depărtare. Eu urmăream Brooklyn-ul.

– Autorul acela, Victor Hugo, probabil că a fost un tip amuzant, i-am spus lui Will la una dintre sesiunile noastre de meditații. Cred că mi-ar fi plăcut să-l am la o petrecere.

Eram sarcastic. Cartea era cu adevărat deprimantă, ca și cum autorul îi ura pe oameni.

– El a fost subversiv, totuși, spuse Will.

– De ce? Deoarece l-a făcut pe preot tipul cel rău și pe tipul urât cel bun?

– Asta a fost numai o parte. Vezi, ești destul de inteligent cu să citești acea carte lungă.

– Nu e o carte grea. Știam ce urmărea Will: se mă facă să încerc și mai mult. Chiar și-așa, am zâmbit. Nu m-am gândit niciodată că aș fi inteligent. Câțiva dintre profesorii mei mi-au spus că eram, că nu luam note mari deoarece nu mă concentram, ceea ce reprezintă lucrul pe care profesorii îl spun ca să te bage în probleme cu părinții. Dar poate că era adevărat. Mă întrebam că poate de când eram urât devenisem mai deștept. Will a spus că, atunci când o persoană este oarbă, celelalte

simțuri – ca auzul și mirosul – devin mai puternice, prin compensație. Aș putea să devin mai deștept ca să compenseze hidoșenia?

De obicei, citeam dimineața și vorbeam după-amiaza. Will mă chema în jurul orei unsprezece.

Într-o sâmbătă, Will nu mă chemă. Nu îmi dădusem seama de asta prima oară, deoarece citeam o importantă parte din carte, unde Quasimodo o salvează pe Esmeralda de la execuție, apoi o duce în catedrală, țipând „Sanctuar! Sanctuar!". Dar, chiar dacă Quasimodo a salvat-o pe Esmeralda, ea nici măcar nu-l putea privi. Era prea urât.

Și mai vorbești despre depresie! Auzisem ceasul bătând de amiază. Am decis să cobor.

- Will! Trezește-te și zâmbește! E timpul să insuflăm știință!

Dar Magda mi-a ieșit în întâmpinare pe palierul celui de-al treilea etaj.

- Nu e aici, Kyle. A avut o întâlnire, foarte importantă. A spus să-ți zic că ești liber azi.

- Sunt liber toată viața.

- O să se întoarcă în curând.

Nu mai voiam să citesc, așa că, după prânz, m-am logat pe internet. În săptămâna anterioară, găsisem acest minunat site web unde puteai să vezi o imagine-satelit a lumii. Până acum, găsisem doar Empire State Building, Central Park[1] și Statuia Libertății. Îmi găsisem chiar și casa. Cât de mișto ar fi să găsesc Catedrala Notre Dame din Paris? Am încercat din nou New Yorkul, scrutând cu un efect de apropiere a imaginii de la Empire State Building către catedrala St. Patrick[2]. Era Notre

---

[1] Empire State Building este un zgârie-nori cu 102 etaje și a fost timp de patruzeci și unu de ani cea mai înaltă clădire din lume; Central Park este cel mai cunoscut parc din New York, având 3,41 km^2. (n.tr.)

[2] St. Patrick's Cathedral este o catedrală catolică din New York, decorată în stil neogotic. (n.tr.)

Dame la fel de mare ca St. Patrick? Chiar aveam nevoie de un atlas și de un ghid de călătorie. Le-am comandat online.

Apoi, de vreme de eram online și nu aveam nimic de făcut, am intrat pe MySpace.com. Auzisem despre oameni din școală care se împrieteniseră online. Poate că puteam găsi pe cineva în acest fel, să o fac să mă iubească prin IM[1], apoi cumva să explic ușor despre întreaga fază cu bestia, mai târziu.

M-am logat pe MySpace și am căutat fete. Încă aveam un profil de când eram Kyle Normalul. Nu încercasem niciodată înainte să întâlnesc pe cineva pe MySpace, niciodată nu trebuise. Așa că am mai adăugat câteva poze, câteva descrieri și am răspuns la toate întrebările despre interesele mele (hochei), filmul preferat (*Mândrie și Prejudecată* – Sloane mă făcuse să-l văd și l-am urât la fiecare minut, dar știam că fetele se dădeau în vânt după așa ceva) și eroii mei (tatăl meu, desigur – suna sensibil). Pentru secțiunea *Pe cine mi-aș dori să cunosc*, am scris „dragostea mea adevărată“ deoarece era adevărat.

Începusem să caut. Nu exista nici o categorie pentru vârsta mea, așa că am încercat vârstele 18 spre 20, de vreme ce știam că toată lumea mințea despre asta oricum. Găsisem șaptezeci și cinci de profiluri.

Am apăsat pe câteva dintre ele. Multe se dovediseră a fi site-uri pentru sex plătit. Am încercat să evit orice profil ce avea cuvântul *pervers* în el, dar, în cele din urmă, am găsit unul care suna normal. Numele membrei era Shygrrl23, dar profilul ei nu indica o fire timidă.

> Sunt considerată a fi o tipă rară. Nu cred că mai există cineva ca mine. Sunt o blondă cu ochi albaștri de 1;58 metri. Ei bine, vezi pozele. Îmi place să dansez și să-mi petrec timpul cu prietenii mei. Îmi plac oamenii care știu să se distreze cu adevărat. Îmi place, de

[1] IM, Instant Messaging, Mesaje Instant, messenger. (n.tr.)

asemenea, să merg la petreceri. Merg la UCLA[1], unde studiez să devin actriță. Îmi place să mă distrez și să trăiesc viața la maximum...

M-am uitat la oglindă.

– Arată-mi-o pe Shygrrl23, i-am spus.

Oglinda arătă o sală de clasă și se poziționă asupra unei fete – o fată care în mod sigur nu era mai mare de doisprezece ani. Am apăsat pe butonul de întoarcere de pe tastatură.

Am dat click pe alt profil și apoi pe altul. Am încercat să aleg profiluri care erau în alte state, deoarece nu aveam să le întâlnesc prea curând. La urma urmelor, ce aveam să le spun: „Eu sunt bestia cu floarea galbenă de la rever?" Aveam doi ani să mă îndrăgostesc și să o fac să mă iubească.

– Arată-mi-o pe Stardancer112, i-am comandat oglinzii.

Avea cam patruzeci de ani.

În următoarele trei ore, am căutat pe MySpace și Xanga. De fapt *trolat* ar fi un termen mai potrivit. Următoarele profile peste care m-am uitat s-au dovedit a fi:

O casnică de peste 40 care cerea o poză nud

Un tip bătrân

O fetiță de 10 ani

Un ofițer de poliție

Cu toți spuneau că erau de vârsta mea și că erau femei. Speram că polițaiul era acolo ca să îi prindă pe ceilalți perverși. Am scris un avertisment pentru fetița de zece ani, iar ea mi-a scris înapoi, țipând că nu eram maică-sa.

Magda intră cu aspiratorul.

– Ah, nu știam că ești aici, Kyle. Este în regulă dacă aspir prin cameră?

– Sigur. Sunt doar pe internet. Am zâmbit. Încercând să găsesc o fată.

[1] University of California, Los Angeles, de obicei cunoscută ca UCLA, este o universitate din Statele Unite ale Americii. (n.tr.)

– O fată? Veni mai aproape și se uită la ecran. Ah. Cumva se încruntase și m-am gândit că nici măcar nu eram sigur dacă nu știa ce era aceea o cameră de chat sau ceea ce era internetul, ca să fiu sincer. Bine, voi fi foarte tăcută. Îți mulțumesc.

M-am mai uitat puțin. Existau câțiva oameni care păreau normali, dar nici unul nu era online. Mă voi întoarce.

Apoi am petrecut altă jumătate de oră căutând pe Google cuvinte ca *bestie, transformare, vrajă, blestem* – știi tu, doar ca să văd dacă acest tip de lucru i se mai întâmplase altcuiva, în afară de poveștile fraților Grimm sau de *Shrek*. Am găsit cel mai ciudat site web, realizat de un anume tip pe nume Chris Anderson, cu toate tipurile de chat-uri listate, incluzând unul despre oameni care se transformaseră în alte lucruri. Era probabil doar un grup de adolescenți, plin de tipurile de oameni cărora le plăcea să scrie fan-ficțiune *Harry Potter*. Totuși, plănuisem să mă întorc acolo într-o altă zi.

În cele din urmă, m-am delogat. Îl auzisem pe Will ajungând cu câteva ore mai devreme, dar nu venise să stăm de vorbă.

– Will, ziua de vacanță s-a terminat! am zbierat.

Nici un răspuns. Am verificat celelalte etaje. Nici urmă de Will. În cele din urmă, m-am întors în apartamentul meu.

– Kyle, tu ești? Vocea se auzi din grădină. Nu mai fusesem acolo din prima zi. Era prea deprimant să te uiți la un gard de lemn de aproape trei metri înălțime pe care tata îl înălțase pentru ca oamenii să nu mă vadă, așa că țineam perdelele trase.

Dar Will era afară.

– Puțin ajutor aici, Kyle?

Am pășit în afară. Will era înconjurat de ghivece și plante, și pământ, și lopeți. De fapt, era blocat la perete de un sac imens cu pământ.

– Will, arăți ca naiba! am țipat prin ușa de sticlă.

– Nu pot să spun cum arăți tu, spuse el. Dar, dacă arăți precum spui tu, arăți ca un măgar. Te rog, ajută-mă.

M-am dus și l-am ajutat să ridice sacul de pământ. Acesta s-a împrăștiat peste tot, în mare parte pe Will.

– Scuze!

Abia atunci am văzut că el planta tufe de trandafiri, duzini de tufe. Trandafiri în cascada-goalele straturi de flori, trandafiri în ghivece și trandafiri agățători cățărându-se pe spalieri. Roșii, galbeni, roz și, cel mai rău dintre toate, trandafiri albi care îmi amintesc de ceea ce se sfârșise prin a fi cea mai cumplită noapte din viața mea. Nu voiam să-i privesc și totuși am pășit mai departe. Am întins mâna să ating unul. Am sărit. Un spin. Ghearele îmi ieșiră. Ca leul și șoarecele, am gândit. Am tras spinul și a ieșit. Rana se închise.

– Ce e cu trandafirii? am întrebat.

– Îmi place să grădinăresc și felul în care miros trandafirii. M-am săturat să te văd plimbându-te prin casă cu perdelele trase. M-am gândit că poate o grădină ar putea înveseli lucrurile. Am decis să-ți urmez sfatul cu cheltuitul banilor tatălui tău.

– Cum de știi că perdelele sunt trase?

– O cameră este rece când totul e închis și gol. Nu ai văzut soarele de când am venit eu aici.

– Crezi că plantând niște flori o să schimbe asta? Am tras un pumn într-o tufă de trandafiri. S-a răzbunat înțepându-mă în mână. Sigur, voi fi ca unul dintre acele filme de pe canalul Lifetime – „Viața lui Kyle era pustie și disperată. Apoi un dar de trandafiri a schimbat totul". Asta crezi tu?

Will dădu din cap.

– Oricui îi prinde bine puțină frumusețe...

– Ce știi tu despre frumusețe? Nu mă cunoști de la nimeni.

– Nu am fost orb dintotdeauna. Când am fost mic, bunica mea avea o grădină de trandafiri. Mi-a arătat cum să-i îngrijesc. „Un trandafir îți poate schimba viața", obișnuia ea să spună. A murit când aveam doisprezece ani. În același an, am început să-mi pierd vederea.

– Ai început? Dar credeam, mda, un trandafir îți poate schimba viața.

– La început, nu vedeam noaptea. Apoi vedere îngustată, care m-a înnebunit pentru că nu puteam să mai joc baseball, ceea ce era oribil deoarece eram destul de bun. În cele din urmă, abia am mai putut vedea.

– Uau, asta probabil că te-a înspăimântat.
– Mulțumesc pentru simpatie, dar nu derula toate filmele Lifetime asupra mea. Will mirosi un trandafir roșu. Mirosul îmi amintește de acele vremuri. Le pot vedea în mintea mea.
– Eu nu simt deloc mirosul.
– Încearcă, dar cu ochii închiși.
Am făcut aşa. Mi-a atins umărul, ghidându-mă spre flori.
– OK, miroase acum.
Am inhalat. Avea dreptate. Aerul era plin cu parfumul trandafirilor. Dar îmi aduse aminte mirosul acelei nopți. Mă puteam vedea pe scenă cu Sloane, apoi în camera mea cu Kendra. Am simțit o mișcare în stomac. M-am dat înapoi.
– Cum de ai știut pe care să îi cumperi? Ochii încă îmi erau închiși.
– Am comandat ce voiam și speram să fie cel mai bun. Când tipul cu livrările a venit, i-am codat-color. Pot vedea culorile puțin.
– O, da? Încă țineam ochii închiși. Atunci, ce culoare au aceștia?
Will îmi dădu drumul.
– Aceștia sunt cei din ghivecele cu fața lui Cupidon pe ele.
– Dar ce culoare au?
– Cei din ghiveciul cu Cupidon sunt albi.
Mi-am deschis ochii. Albi. Trandafirii care îmi aduseseră înapoi o amintire atât de puternică erau albi. Mi-am amintit-o pe Magda spunând: „Aceia care nu știu cum să privească lucrurile prețioase în viață nu vor fi niciodată fericiți".
– Vrei să mă ajuți să îi plantez și pe ceilalți? întrebă Will.
Am ridicat din umeri.
– Măcar e ceva de făcut.
Will îmi arătă cât de mult pământ să pun în ghiveci și cum să pun mușchi de turbă și îngrășământ de plante.
– Copilul de oraș nu a mai făcut asta niciodată? mă tachină el.
– Florarul livra un aranjament în fiecare săptămână.
Will râse, apoi spuse:

– Ești atât de serios.

Am scărmănat în containerul de plastic ca să scot pământul, așa cum îmi arătase Will, apoi am ridicat planta și am pus-o în strat.

– Magdei îi plac trandafirii albi.

– Ar trebui să îi duci câțiva.

– Nu știu.

– De fapt, ea a fost cea care a sugerat grădina. Mi-a spus că îți petreci diminețile în ultimul etaj, privind intens pe fereastră. „Ca o floare, căutând soarele" a fost ceea ce a spus ea. E îngrijorată pentru tine.

– De ce ar fi?

– Nu am nici o idee. Poate că e bună la inimă.

– Nici gând. Este din cauză că e plătită pentru a face asta.

– Ea e oricum plătită, fie că tu ești sau nu fericit, am dreptate?

Avea dreptate. Nu avea nici un sens. Nu fusesem cu Madga decât insolent, dar uite-o acum, făcând lucruri în plus pentru mine. Și Will făcea la fel.

Am început o altă gaură.

– Mersi pentru asta, Will.

– N-ai pentru ce. Șută sacul de îngrășământ pentru plante în direcția mea, pentru a-mi aminti că asta trebuia să pun în ghiveci apoi.

Mai târziu, am ales trei trandafiri albi și i-am dus Magdei. Voisem să îi duc personal, dar, când am ajuns sus, m-am simțit stupid. Așa că i-am lăsat lângă cuptorul unde gătea. Speram că va ști că erau de la mine, și nu de la Will. Dar, când a coborât să-mi aducă tava cu cina, am pretins că eram în baie și am țipat la ea să o lase lângă ușă.

4

În acea noapte, pentru prima dată de când mă mutasem în Brooklyn, am ieșit pe stradă. Am așteptat până s-a înserat și, cu toate că era abia începutul lui octombrie, purtam un palton mare cu o glugă, pe care mi-am tras-o peste față. Mi-am înfășurat o eșarfă în jurul bărbiei și a obrajilor. Mergeam aproape de clădiri, întorcându-mă, ca oamenii să nu mă vadă, cufundându-mă în alei ca să evit să mă apropii prea tare de cineva. Nu ar trebui să fac asta, m-am gândit. Eu sunt Kyle Kingsbury. Sunt cineva special. Nu ar trebui să fiu nevoit să mă furișez pe alei, ascunzându-mă în spatele tomberoanelor de gunoi, așteptând ca vreun străin să urle „Monstru". Ar fi trebuit să fiu laolaltă cu oamenii. Și totuși mă furișam și mă ascundeam și, cu puțin noroc, rămâneam neobservat. Acesta era lucrul ciudat. Nimeni nu mă observa, chiar și cei care păreau să se uite direct la mine. Ireal.

Știam unde voiam să merg. Gin Elliott, din clasa mea de la Tuttle, avea cele mai tari petreceri la casa părinților lui din SoHo, când aceștia plecau. Mă uitasem în oglindă, așa că știam că aveau să fie plecați weekendul acesta. Nu mă puteam duce la petrecere – nu ca un străin și în mod cert nu ca eu însumi, ca un Kyle Kingsbury redus la nimic.

Dar m-am gândit că poate – doar poate – aș fi fost în stare să stau afară și să-i urmăresc pe oameni intrând și ieșind. Desigur, aș putea să-i urmăresc din Brooklyn. Dar voiam să fiu acolo. Nimeni nu m-ar recunoaște. Singurul meu risc era

că poate cineva m-ar fi zărit; aș putea fi capturat, ținut ca un monstru, poate să fiu transformat în creatură de grădină zoologică. Nu era un risc mic. Dar singurătatea mă făcea mai curajos. Puteam să o fac.

Și totuși oamenii treceau pe lângă mine, părând să se uite, dar nevăzându-mă pe mine.

Să îndrăznesc să iau metroul? Am îndrăznit. Era singura cale. Am găsit stația pe care o văzusem de nenumărate ori de la fereastra mea și, îndepărtând din nou gândul că aș putea fi închis într-o grădină zoologică și prietenii mei venind acolo în excursii să mă vadă, am cumpărat un card de metrou și am așteptat următorul tren.

Când a ajuns, nu era multă lume. Orele de vârf trecuseră. Totuși, m-am așezat departe de ceilalți pasageri, luând cel mai oribil loc din spate. M-am uitat pe fereastră. Chiar și-așa, o femeie care stătea pe un scaun aproape de mine s-a mutat când eu m-am așezat. Am privit-o, reflectându-se în geam, în timp ce a trecut pe lângă mine, ținându-și respirația. Ar fi putut să-mi vadă reflexiile animalice dacă s-ar fi uitat. Dar nu o făcuse, ci doar se îndepărtase, mergând împotriva mișcării trenului, încrețindu-și nasul de parcă mirosise ceva urât. Se duse să se așeze în partea cea mai îndepărtată a vagonului, dar nu spuse nimic.

Apoi mi-am dat seama. Desigur! Era cald. Cu paltonul meu mare și eșarfa arătam ca un vagabond. Asta credeau oamenii de pe stradă și din tren că sunt. De asta nu se uitaseră la mine. Nimeni nu se uita la vagabonzi. Eram invizibil. Puteam să merg pe străzi și, în timp ce îmi țineam fața cumva ascunsă, nimeni nu m-ar fi putut observa. Era libertate, într-un fel.

Și mai curajos, m-am uitat în jur. Destul de sigur, nici o privire nu a întâlnit-o pe a mea. Toți oamenii se uitau în cărți sau la prietenii lor, sau doar... în altă parte.

Am ajuns pe Spring Street și am ieșit, nefiind foarte grijuliu de data aceasta. Mi-am croit drumul de-a lungul străzilor mai luminoase, trăgându-mi eșarfa mai aproape de gât, ignorând sentimentul de sufocare și stând la o parte. Marea mea frică era să nu mă vadă Sloane. Dacă făcuse greșeala să le spună

tuturor despre mine, şi-ar fi bătut joc de ea în mod sigur. Iar apoi ea ar fi fost dornică să mă arate cu degetul, aşa încât ei să ştie că nu mințise. .

Am ajuns la apartamentul lui Gin. Avea portar, deci nu puteam ajunge pe hol. Oricum nu voiam, nu voiam să am de-a face cu lumina, cu fețele, cu faptul că petrecerea era în toi fără mine, de parcă eu nu contam. Era un ghiveci mare lângă uşă. Am aşteptat până ce nimeni nu era prin apropiere, apoi m-am furişat, făcându-mă confortabil lângă el. Un miros familiar umplu aerul şi am privit ghiveciul. Trandafiri roşii. Will ar fi fost mândru de mine pentru că-mi dădusem seama.

Petrecerea probabil că începuse în jur de opt, dar, chiar şi la nouă, întârziații încă mai soseau în număr mare. M-am uitat ca şi cum petrecerea era o emisiune la TV cu camera ascunsă, văzând lucruri pe care nu trebuia să le văd: fetele îndreptându-şi ţinuta sau înghițind o ultimă doză de ceva înainte să intre în clădire, băieții discutând despre ceea ce aveau în buzunare şi cu cine aveau să le folosească. Aş fi putut jura că unii dintre prietenii mei se uitau fix la mine, dar nimeni nu m-a văzut. Nimeni n-a țipat „Monstru!" Părea că nimeni nici măcar nu mă observase. Mă simţeam şi bine, şi rău în acelaşi timp.

Apoi apăru ea. Sloane. Era lipită de buzele lui Sullivan Clinton, unul dintre elevii din ultimul an, într-o mare Arătare Publică de Afecţiune[1] ce se desfăşura în fața mea, ca un film interzis minorilor sub 18 ani. Ar fi putut să o facă în fața mea deoarece eram, încă o dată, invizibil. Am început să mă întreb dacă nu cumva chiar eram. În cele din urmă, au intrat în clădire.

1 Public Display of Affection, în engleză în original, este o demonstrație fizică de afecţiune pentru o altă persoană, în văzul tuturor. Ţinutul de mână sau sărutarea este considerată a fi o arătare publică de afecţiune acceptată, însă mai există şi arătări publice de afecţiune inacceptabile, de exemplu în baruri, cluburi de noapte, cluburi de striptease, unde oamenii dansează lascív sau se sărută franţuzesc. (n.tr.)

Noaptea a mers cam așa. Oamenii veneau. Oamenii plecau. Pe la miezul nopții, obosit și foarte încălzit, m-am gândit să plec. Dar tocmai atunci am auzit o voce familiară venind dinspre scările de deasupra capului meu.

– O petrecere sălbatică, ha? Era Trey.

Acesta era cu alt fost prieten al meu, Graydon Hart.

– Cea mai tare, spuse Graydon. Chiar mai bună decât cea de anul trecut.

– Care a fost cea de anul trecut? întrebă Trey. Probabil că am fost prea varză ca să-mi amintesc.

M-am chircit și mai bine, dorindu-mi ca ei să plece. Apoi mi-am auzit numele.

– Știi tu, spuse Graydon. Anul trecut – cea când Kyle Kingsbury a adus-o pe fata aceea vulgară care și-a petrecut jumătate din noapte ținându-și mâna în pantalonii lui.

Trey râse.

– Kyle Kingsbury – un nume din trecut. Bătrânul Kyle.

Am zâmbit și m-am încălzit și mai tare în lungul meu palton.

– Mda, oare ce s-a întâmplat cu el? spuse Graydon.

– S-a dus la un internat.

– Bănuiesc că probabil s-a gândit că era prea bun pentru noi, ha?

Am privit lung la ei, în special la Trey, așteptând să văd dacă urma să mă apere.

– Nu m-ar surprinde, spuse Trey. El se considera mereu atât de mare când era aici – domnul Tatăl-Meu-Citește-Știrile.

– Ce idiot!

– Mda. Mă bucur că tipul a plecat, spuse Trey.

Mi-am întors fața de la ei. În cele din urmă, plecară.

Fața și urechile mă usturau. Totul fusese o minciună – prietenii mei de la Tuttle. Întreaga mea viață. Ce ar spune oamenii dacă m-ar vedea acum – mă urâseră chiar și când arătasem bine. Nici măcar nu mi-am dat seama cum am ajuns acasă. Nimeni nu mă vedea. Nimănui nu-i păsa. Kendra avusese dreptate în toate.

5

Eram din nou pe MySpace.
– Arată-mi-o pe Angelbaby1023, i-am spus oglinzii.
În schimb, îmi arătă fața Kendrei.
– Nu o să meargă, știi doar.
– Ce faci aici?
– Te eliberez de iluziile tale. Nu o să meargă, încercând să cunoști pe cineva online, să găsești dragostea adevărată în acest fel. Nu o să meargă.
– De ce naiba nu? Vreau să zic, sigur că unele sunt pline de minciuni, dar nu pot fi toate...
– Nu poți să te îndrăgostești de un calculator. Nu e dragoste adevărată.
– Oamenii se întâlnesc online tot timpul. Unii chiar se și căsătoresc.
– Una e să cunoști pe cineva online, apoi să te întâlnești în carne și oase și să te îndrăgostești. Alta e să porți o întreagă relație online, convingându-te pe tine însuți că te-ai îndrăgostit la treizeci de state depărtare...
– Care e diferența? Tu crezi că aspectul fizic nu ar trebui să conteze. Cu internetul, chiar nu contează. Aici totul se leagă de personalitate. Apoi mi-am dat seama de problema ei. Tu ești supărată deoarece eu am găsit o cale în jurul blestemului tău, o cale prin care să pot cunoaște pe cineva, fără ca ei să se sperie din cauza a ceea ce mi-ai făcut tu.

– Greşit. Am aruncat o vrajă asupra ta ca să te învăţ o lecţie. Dacă o înveţi, minunat. Eu nu îţi pun piedici ca să o dai în bară; încerc să te ajut. Dar asta pur şi simplu nu o să meargă.

– Dar de ce?

– Pentru că nu te poţi îndrăgosti de o persoană pe care nu o cunoşti. Profilul acela al tău este plin de minciuni.

– Mi-ai citit corespondenţa. Nu e asta cumva interzis...

– „Îmi place să ies în oraş şi să petrec cu prietenii mei..."

– Opreşte-te!

– „Eu şi tata suntem foarte apropiaţi..."

– Taci! Taci! Taci! Mi-am acoperit urechile, dar cuvintele ei încă mă necăjeau. Voiam să sparg oglinda, monitorul calculatorului, orice, dar totul era din cauză că ştiam că era adevărat. Voiam doar ca cineva să mă iubească, cineva să rupă blestemul. Dar era totul fără speranţă. Dacă nu puteam să întâlnesc pe cineva online, cum aş putea să cunosc pe cineva?

– Acum înţelegi, Kyle? Vocea înăbuşită a Kendrei pătrunse în gândurile mele.

M-am uitat în altă parte, refuzând să răspund. Îmi simţeam gâtul încordându-se şi nu voiam ca ea să audă asta.

– Kyle?

– Am înţeles! am răcnit eu. Acum vrei, te rog, să mă laşi în pace?

6

Mi-am schimbat numele.

Kyle nu mai exista. Nu mai rămăsese nimic din Kyle. Kyle Kingsbury murise. Nu îi mai voiam numele deloc.

M-am uitat pe internet la ceea ce semnifica *Kyle*, apoi am tras concluzia: Kyle înseamnă „chipeș“. Eu nu eram. Găsisem un nume care însemna „urât“, *Feo* (ce om i-ar da copilului său un așa nume?), dar în final am optat pentru Adrian, care însemna „cel întunecat“. Acela eram eu, cel întunecat. Toată lumea – și aici mă refer la Magda și Will – îmi spunea acum Adrian. Eram întunericul.

Locuiam, de asemenea, în întuneric. Am început să dorm pe timpul zilei, cutreierând străzile și călătorind cu metroul noaptea, când nimeni nu mă putea vedea cu adevărat. Terminasem cartea cu cocoșatul (toată lumea murise), așa că am citit *Fantoma de la Operă*[1]. În carte – diferit de versiunea musical tâmpită a lui Andrew Lloyd Webber –, Fantoma nu era un ratat romantic care fusese înțeles greșit. El era un criminal care terorizase clădirea operei ani întregi, înainte să o răpească pe o tânără cântăreață și să încerce să o forțeze să fie dragostea care îi fusese refuzată lui.

Pricepusem. Știam acum ce înseamnă să fii disperat. Știam ce înseamnă să te furișezi în întuneric, căutând puțină speranță

[1] *Le Fantôme de l'Opéra*, un roman scris de Gaston Leroux. (n.tr.)

și să nu găsești nimic. Știam ce înseamnă să fii atât de singur și să poți omorî din această cauză.

Mi-aș fi dorit să am o clădire de operă. Mi-aș fi dorit să am o catedrală. Mi-aș fi dorit să mă cațăr în vârful clădirii Empire State Building precum King Kong. În schimb, aveam doar cărți, cărți și străzile necunoscute ale New Yorkului cu milioanele de oameni proști și fără indicii. Am început să mă furișez pe aleile din spatele barurilor unde cuplurile se duceau să facă sex. Le auzeam gemetele și oftaturile. Când am văzut un cuplu ca acela, mi-am imaginat că eu eram bărbatul, că mâinile fetei erau pe mine, respirația ei fierbinte în urechea mea, și de mult ori m-am gândit cum ar fi să-mi pun ghearele pe gâtul bărbatului, să-l omor și să o duc pe fată în bârlogul meu și să o fac iubita mea, indiferent dacă mă voia sau nu. Nu aș fi făcut-o, dar m-a speriat că am putut să gândesc asta. Eram cu adevărat speriat.

– Adrian, trebuie să vorbim.

Încă eram în pat când Will a intrat. Mă uitasem prin fereastră la grădina pe care el o plantase, ochii mei fiind pe jumătate închiși.

– O mare parte din trandafiri au murit, Will.

– Asta se întâmplă cu florile. Este octombrie. În curând o să moară toți până la primăvară.

– Îi ajut, știi asta. Când văd unul care s-a făcut maro, dar nu a căzut, îl ajut. Spinii nu mă mai deranjează prea tare. Mă vindec imediat.

– Deci există și câteva avantaje, în cazul acesta.

– Da. Cred că e bine să îi ajut să moară. Când vezi ceva zbătându-se din greu în felul acela, nu ar trebui să sufere. Nu crezi?

– Adrian...

– Uneori, îmi doresc ca cineva să mă ajute și pe mine în același fel. Am văzut că Will înțepenise. Dar sunt puțini ca

acel trandafir roșu, care încă atârnă de creangă. Nu cade. Mă uperie rău de tot.

– Adrian, te rog!

– Nu vrei să vorbim despre flori? Credeam că îți plac florile, Will. Tu ai fost cel care le-a plantat.

– Îmi plac florile, Adrian. Dar acum voiam să vorbim despre relația noastră de meditații.

– Ce e cu ea?

– Nu avem una. Am fost angajat ca meditator și în ultima vreme asta nu înseamnă decât că primesc o imensă sumă de bani ca să stau aici și să-mi actualizez lectura.

– Asta nu merge la tine? Afară, ultimul trandafir roșu își schimbă direcția din cauza unei rafale de vânt neașteptate.

– Nu, nu merge. Să iei bani și să nu faci nimic în schimb înseamnă furt.

– Gândește-te la asta ca la o redistribuire a averii. Tatăl meu este un bastard bogat care nu merită ceea ce are. Tu ești sărac și meriți. E ca tipul acela care a furat de la bogați și a dat săracilor. Cred că este o carte despre asta.

L-am observat pe Pilot, stând lângă picioarele lui Will. I-am făcut semn cu degetul ca să încerc să-l fac să vină la mine.

– Oricum am învățat. Am citit *Cocoșatul*, *Fantoma de la Operă*, *Frankenstein*[1]. Acum citesc *Portretul lui Dorian Gray*[2].

Will zâmbi.

– Cred că detectez o temă aici.

– Tema este întunericul – oamenii care locuiesc în întuneric. Am continuat să fac semn cu degetele spre Pilot. Tâmpitul de câine nu voia să vină.

– Poate că, dacă am vorbi despre cărți... Ai câteva întrebări despre...

– Tipul acela, Oscar Wilde... era homosexual?

– Vezi? Știam că aveai ceva intuiții adânci, ceva isteț cu care să contribui la...

---

1 *Frankenstein*, un roman scris de Mary Shelley. (n.tr.)

2 *The Picture of Dorian Gray*, un roman scris de Oscar Wilde. (n.tr.)

– Nu te pune cu mine, Will. Deci a fost?

– Chiar unul faimos. Will apucă lesa lui Pilot. Câinele nu are de gând să vină la tine, Adrian. El e dezgustat de tine la fel cum sunt și eu, să zaci în pat în pijama la ora unu după-amiaza.

– Ce te face să crezi că sunt în pijama?

Eu chiar eram.

– Pot să te miros. Câinele cu siguranță poate. Și amândoi suntem dezgustați.

– Bine, am să mă îmbrac într-un minut. Fericit?

– Aș putea fi – în special dacă ți-ai face un duș.

– Bine, bine. Așadar, spune-mi despre Oscar Wilde.

– A fost judecat după ce a avut o aventură sentimentală cu fiul unui lord. Tatăl tânărului a spus că Wilde l-a ademenit pe fiul său în relație. A murit în închisoare.

– Eu sunt în închisoare, am spus.

– Adrian...

– E adevărat. Când ești copil, oamenii îți spun că numai ceea ce e în interior contează. Că aspectul fizic nu contează. Dar asta nu e adevărat. Tipii ca Phoebus în *Cocoșatul* sau Dorian, sau vechiul Kyle Kingsbury – ei pot fi vrednici de dispreț în fața femeilor și totuși nu au nici o problemă deoarece arată bine. Să fii urât e un fel de închisoare.

– Eu nu cred asta, Adrian.

– Orbul are intuiții. Poți să crezi sau să nu crezi. E adevărat. Will oftă.

– Adrian, putem să ne întoarcem la carte?

– Florile sunt pe moarte, Will.

– Adrian. Dacă nu încetezi să mai dormi toată ziua și să mă lași să te meditez, îmi voi da demisia.

L-am privit pătrunzător. Știam că e supărat pe mine, dar nu am crezut niciodată că va pleca.

– Dar unde-ai să te duci? am spus. Trebuie să fie greu pentru tine să găsești locuri de muncă atunci când ești... Vreau să spun, ești...

– E greu. Oamenii cred că tu nu poți face lucruri și nu vor să-ți acorde o șansă. Ei cred că e vorba despre o chestiune de încredere. Am avut odată pe cineva la un interviu care m-a

întrebat: „Ce s-ar întâmpla dacă te-ai împiedica și l-ai răni pe un elev? Ce s-ar întâmpla dacă, bunăoară, câinele tău ar mușca pe cineva?"
– Așa că ai fost tras pe sfoară că să meditezi un ratat ca mine.
Nu a încuviințat și nici nu a spus „da". În schimb, a spus:
– Am învățat din greu ca să *pot* munci, așa că nu ar trebui să fiu suportat de către altcineva. Nu pot renunța la asta.
Se referea la viața mea. Asta era ceea ce făceam eu, trăind de pe urma tatei și asta aveam să fac mereu dacă nu găseam o cale să rup vraja.
– Trebuie să faci ceea ce trebuie să faci, am spus. Dar eu nu vreau să pleci.
– Există o soluție. Ne puteam întoarce la sesiunile noastre normale de meditații.
Am încuviințat.
– Mâine. Nu azi, ci mâine. Trebuie să fac ceva astăzi.
– Ești sigur?
– Da. Mâine. Promit!

7

Știam că zilele mele când mai puteam să ies în lume erau pe cale de dispariție. În timp ce afară se răcea, folosirea unui palton părea mai puțin ciudată, arătam mai puțin a vagabond. Recent, de mai multe ori, câțiva oameni au încercat să-mi întâlnească privirea și m-au salvat doar reflexele mele rapide care-mi permiteau să mă întorc destul de iute, așa încât, dacă străinii aveau să se uite din nou, mi-ar fi văzut doar spatele și s-ar fi gândit că fața mea de monstru era doar născocirea imaginației lor. Nu puteam să risc în felul acesta. Am început să ies în oraș mai târziu, când străzile și metrourile erau mai puțin aglomerate, când șansele mele de a fi prins erau mici. Dar asta nu mă satisfăcea. Voiam să fiu parte din viața străzilor. Iar acum mai era și promisiunea față de Will. Nu puteam să cutreier toată noaptea și să învăț dimineața. Și nu-l puteam lăsa pe Will să plece.

Urma să fie o iarnă lungă. Dar astăzi știam că pot ieși fără frică. Era singura zi din an când nimeni nu se va uita cruciș la mine. Halloween.

Mereu iubisem Halloween-ul. Fusese sărbătoarea mea preferată de când aveam opt ani, iar eu și cu Trey aruncaserăm cu ouă în ușa apartamentului bătrânului Hinchey, deoarece nu se înscrisese în programa „ne dați ori nu ne dați" – și am scăpat nepedepsiți pentru că noi eram doi din cei aproximativ două sute de mii din oraș îmbrăcați ca Omul-Păianjen. Dacă existase vreo îndoială că era sărbătoarea mea preferată, aceasta

dispăruse când m-am dus la petrecerea din gimnaziu și am fost înconjurat de fetele de la Tuttle îmbrăcate în costume de servitoare franțuzoaice cu ciorapi de plasă.

Și acum avea să fie în continuare sărbătoarea mea preferată, deoarece în noaptea aceasta, măcar o dată, totul putea fi normal.

Nu mă gândeam chiar să întâlnesc o fată ca să rup vraja. Nu chiar. Pur și simplu voiam să vorbesc cu o fată, poate să dansez cu ea, și ea să mă strângă în brațe, chiar dacă era pentru o singură noapte.

Acum stăteam în fața unei școli care dădea o petrecere. Era a cincea petrecere pe lângă care trecusem, dar câteva dintre ele aveau anunțuri care spuneau VĂ RUGĂM, FĂRĂ COSTUME ÎNFIORĂTOARE. Nu voiam să-mi asum riscul ca fața mea să fie prea grosolană. Probabil că era o școală particulară, deoarece copiii arătau destul de curăței, dar nu era o școală ca Tuttle, o școală care conta. Prin ușa de la sala de sport, îi vedeam pe oameni dansând într-o încăpere slab luminată. Câțiva erau în grupuri, dar o mulțime erau singuri. Afară, o fată vindea bilete, dar nu verifica nicicum cărțile de identitate. Petrecerea perfectă la care să particip.

Așa că de ce nu intram?

Stăteam la câțiva metri depărtare de vânzătoarea de bilete, care era îmbrăcată ca Dorothy din *Vrăjitorul din Oz*, exceptând părul purpuriu și tatuajele. Îi priveam pe oameni – în special pe fete – intrând. Aproape că nici una nu se uitase la mine, așa că asta era bine. Am recunoscut toate tipurile obișnuite – majoretele și cei care adunau bani pentru bebeluși, viitori politicieni și cei actuali, atleții și copiii care mergeau la școală doar ca să fie aleși. Și oameni care nu aparțineau nici unui grup. Am stat lângă, urmărindu-i, pentru o bună bucată de vreme.

– Mișto costum.

DJ-ul puse „Monster Mash”[1] și câțiva oameni începură să danseze.

[1] *Monster Mash* este un cântec nostim și fără sens din 1962, cel mai cunoscut cântec al lui Bobby „Borris” Picket. (n.tr.)

– Hei, cu tine vorbesc. Ăsta e un costum chiar mişto.

Era vânzătoarea de bilete. Dorothy. Lucrurile se liniştiseră în jurul ei de vreme ce toată lumea intrase în sală. Eram singuri.

– Oh. Mersi. Fusese prima dată când vorbisem cu cineva de vârsta mea în ultimele luni. Şi al tău e mişto.

– Mersi. Îmi zâmbi şi se ridică în picioare ca să îi pot vedea ciorapii de plasă. Eu îi spun „Cu Siguranţă Nu Mai Locuiesc în Kansas"[1].

Am râs.

– Tatuajele sunt reale?

– Nu, dar mi-am vopsit părul în stil Jell-O[2]. Încă nu i-am spus mamei mele că o să ţină o lună. Ea crede că e spray. Ar trebui să fie amuzant la petrecerea de aniversare de săptămâna viitoare a bunicii mele, care împlineşte şaptezeci şi cinci de ani.

Am râs. Nu arăta urât, iar picioarele ei erau sexy în ciorapii de plasă.

– Nu ai de gând să intri?

Am clătinat din cap.

– Ar trebui să mă întâlnesc cu cineva.

De ce am spus asta? Evident, trecusem testul. Fata asta a crezut că purtam un costum cu adevărat elaborat. Ar fi trebuit să-mi cumpăr un bilet şi să intru.

– Oh, a spus ea, uitându-se la ceas. Bine.

Am stat acolo încă cincisprezece minute, uitându-mă. Acum că îi spusesem că aşteptam pe cineva nu puteam schimba povestea, nu puteam intra. Ceea ce ar fi trebuit să fac era să mă îndepărtez, pretinzând că mă plimbam, apoi să mă plimb mai departe şi să nu mă mai întorc, ci să mă duc în altă parte.

[1] Aluzie la povestea *Vrăjitorul din Oz* de Frank Baum, a cărei acţiune începe în Kansas. (n.tr.)

[2] *Jell-O* este un brand aparţinând firmei *Kraft Foods* care produce deserturi de gelatină, inclusiv fructe de gelatină, budincă şi plăcinte cu cremă. Popularitatea brandului a condus la un termen generic pentru deserturile cu gelatină din SUA şi Canada. Din această cauză, pachetele cu *Jell-O* sunt denumite *Jell-O Brand*. (n.tr.)

Dar ceva anume – luminile, muzica și dansul – m-a făcut să vreau să stau, chiar dacă nu puteam intra. Îmi plăcea să stau afară, de fapt. Simțeam aerul rece pe fața mea.

– Știi ce îmi place cel mai mult la costumul tău? spuse fata.

– Ce anume?

– Îmi place felul în care porți haine normale peste el, de parcă ai fi jumătate om, jumătate monstru.

– Mersi. Facem un capitol despre monștrii literari la ora de engleză: *Fantoma de la Operă*, *Cocoșatul de la Notre Dame*, *Dracula*. Data viitoare vom face *Omul Invizibil*[1]. Oricum, m-am gândit că ar fi mișto să mă costumez ca un bărbat care s-a transformat într-un monstru.

– Mișto. Foarte creativ.

– Mersi. Am luat un vechi costum de gorilă și l-am modificat.

– Ce oră de engleză e aceea?

– Hmm, a domnului... Ellison. Am încercat să mă decid câți ani avea. Era cam de vârsta mea, nu mai mare. Premii de clasa a douăsprezecea.

– Va trebui să încerc să intru și eu la cursul său. Sunt doar o elevă în anul doi.

– Eu... M-am oprit din a spune că și eu eram la fel. Chiar îmi place ora sa.

Am stat încă un minut. În cele din urmă, a spus:

– Uite, eu de obicei nu prea fac din astea, dar se pare că prietena ta ți-a dat papuci, iar tura mea de vândut bilete se termină în cinci minute. Ai vrea să intri împreună cu mine?

Am zâmbit.

– Desigur.

– Asta e chiar anormal.

– Ce anume?

– Nu știu. Aproape că masca ta are expresii faciale, de parcă tocmai ai zâmbit. Și-a întins mâna. Eu sunt Bronwen Kreps.

Am dat mâna cu ea.

[1] *The Invisible Man*, o nuvelă SF scrisă de Herbert George Wells. (n.tr.)

– Adrian... Adrian... King.
– Pare foarte reală. Se referea la mâna mea. E înspăimântător așa ceva.
– Mersi. Am lucrat la costum săptămâni întregi, asamblând bucăți din alte costume și chestii.
– Uau, cu siguranță iubești Halloween-ul.
– Mda. Am fost foarte timid când am fost copil. Îmi plăcea să pretind că eram altcineva.
– Mda, și eu. De fapt, încă sunt timidă.
– Serios? Nu mi-am dat seama de asta din felul în care ai început să vorbești cu mine.
– Oh, asta, spuse ea. Ei bine, prietena ta ți-a tras țeapă. Pari a fi un spirit înrudit.
– Spirit înrudit, ha? Am zâmbit. Poate că așa e.
– Nu mai face așa.
Se referea la zâmbetul meu. Era o fată cam ciudată, cu piele albă și păr purpuriu – nu tipul care ar purta vreodată un costum de servitoare franțuzoaică stricată. Probabil că avea părinți pe la teatru sau ceva de genul ăsta. În urmă cu câteva luni, cu siguranță i-aș fi făcut vânt. Însă acum, vorbind cu oricine era o încântare.
Altă fată a venit să preia tura lui Bronwen, iar noi ne-am dus la dans. Acum că avea iar părul ridicat, nu îi mai stătea în cale, am văzut că își rupsese decolteul șorțului ei de Dorothy și avea bluza deschisă, așa că arăta într-un fel sexy. Avea un tatuaj cu un păianjen deasupra sânului stâng.
– Ăsta e preferatul meu, am spus, mângâindu-l, riscând ca ea să creadă că pur și simplu o atingeam cu un fel de mână artificială de cauciuc, așa că nu i-ar păsa.
– Am stat pe scaun ore întregi, a spus ea. Haide să dansăm.
– Cât e ceasul?
– Aproape miezul nopții.
– Ora vrăjitoarelor. Am condus-o spre ringul de dans. Cântecul rapid care fusese înainte se transformase într-unul lent, așa că am tras-o aproape de mine.
– Așadar, cam cum arăți pe dedesubt? a întrebat ea.
– Ce contează?

- Pur şi simplu mă întrebam dacă te-am mai văzut înainte.
Am ridicat din umeri.
- Nu prea cred. Nu-mi pari prea cunoscută.
- Poate că nu. Eşti într-o grămadă de activităţi?
- Am fost, i-am spus, amintindu-mi ceea ce-mi spusese Kendra despre faptul de a minţi. Dar acum citesc aproape tot timpul. Şi am şi grădinărit o grămadă.
- Grădinăritul este un hobby ciudat pe aici.
- Am o grădină în spatele casei, una mică. Îmi place să văd trandafirii crescând. Mă gândeam să construiesc o seră ca să îi pot vedea şi iarna.
În timp ce am spus asta, mi-am dat seama că eu chiar plănuisem să fac asta, plănuisem cu adevărat.
- Asta e mişto. Nu am întâlnit niciodată un băiat căruia să îi pese de flori.
- Toată lumea are nevoie de frumuseţe în viaţă. Am tras-o şi mai aproape, simţindu-i căldura pe pieptul meu.
- Dar serios, Adrian, cum arăţi în realitate?
- Cum ar fi dacă aş arăta ca Fantoma de la Operă sau cineva asemănător?
- Hmm. Râse. El a fost destul de romantic - Muzica Nopţii şi totul. Aproape că am vrut ca Christine să îl aleagă pe el. Cred că o mulţime de femei au vrut asta.
- Dacă aş arăta ca el cu adevărat? Am gesticulat către faţa mea de bestie.
Râse.
- Scoate-ţi masca şi lasă-mă să mă uit.
- Dacă aş fi foarte chipeş? Mi-ai rezista?
- Poate puţin. Când m-am încruntat a spus: Glumesc. Desigur că nu.
- Atunci nu contează. Te rog, doar dansează cu mine.
S-a bosumflat, dar a spus:
- Bine.
Şi am dansat.
- Dar cum o să te găsesc la şcoală luni? mi-a şoptit în ureche. Chiar îmi place de tine, Adrian. Vreau să te văd din nou.

– Am să te găsesc eu. Am să mă uit după tine pe coridoare și să te găsesc...

Și-a vârât mâna sub gulerul bluzei mele și bâjbâia, căutând marginea măștii.

– Hei, oprește-te!

– Vreau doar să te văd.

– Oprește-te! M-am străduit să mă îndepărtez de ea. Încă se ținea de gâtul meu.

– Cum iese asta...?

– Oprește-te! Ieșise un răget. Acum oamenii se holbau la noi, la mine. Am împins-o, dar eram prea apropiați, iar ea s-a împiedicat, apucându-mă din nou de gât. I-am prins brațul, l-am răsucit la spate, auzind o ruptură înspăimântătoare. Apoi țipetele ei.

Am fugit, țipetele ei încă răsunând în urechea mea, până ce am ajuns la metrou.

Dl Anderson: Vă mulțumesc pentru că ați revenit în această săptămână. Am decis să avem un chat deschis de vreme ce a fost atât de greu să stăm pe un anumit subiect celelalte dăți.

Grizzly: Am de făcut un anunț important

Broscoiul: a auzit cinva d sirenă

Grizzly: Am reușit! dorm într-un condominiu!! M-au lăsat înăuntru.

BestieNY: Cine anume?

Grizzly: cele 2 fete... m-au luat înăuntru.

Broscoiul: asta e super grizz!!!

BestieNY: <-- foarte gelos

Dl Anderson: Ne povestești despre asta, Grizzly?

Grizzly: într-o noapte m-au lăsat înăuntru & am dormit pe covorul din baie. Când nu am mâncat pe nimeni, cred că au crezut că e ok ca eu să mă întorc în fiecare noapte.

BestieNY: Asta-i minunat!

SirenaMută s-a alăturat chat-ului.

Broscoiul: Bună sirena

SirenaMută: Salut, Broscoiule. Salutare tuturor. Nu o să ghiciți niciodată de unde scriu.

BestieNY: de unde (mai vb q mine sau încă ești supărată?)

SirenaMută: Da, vorbesc cu toată lumea. Scriu de la el de acasă.

Broscoiul: casă? Toată lumea a ajuns într-o casă

BestieNY: Asta-i minunat!

Broscoiul: eu încă-s într-un heleșteu

SirenaMută: L-am întâlnit dansând într-un club. A dansat cu mine. Nu am voce, dar am dansat și lui i-a plăcut, cu toate că m-au durut picioarele. A vorbit cu părinții săi să mă lase să dorm pe canapeaua extensibilă

din camera lor de studiu. Suntem buni prieteni, dar desigur eu vreau să fie mai mult.

Grizzly: desigur

SirenaMută: Navigăm și ne plimbăm.

Grizzly: Așa e. Acum poți să mergi.

BestieNY: Cum te simți?

SirenaMută: E greu pentru mine. Picioarele îmi sângerează și sângerează, dar mereu mă prefac că nu e cine știe ce deoarece nu vreau să se simtă prost. Îl iubesc atât de mult chiar dacă îmi spune handicapată.

Dl Anderson: Handicapată?

BestieNY: Ce măgar. Tu nu ești handicapată.

SirenaMută: Handicapată în sensul că nu pot vorbi. Mută. Nu în sensul de proastă.

BestieNY: Tot nu-mi place

SirenaMută: Oricum, cred că totul merge bine. Îmi pare rău că am vorbit atât de mult despre mine. Cum merge treaba cu voi ceilalți?

Grizzly: Ai ajuns să dormi pe o canapea extensibilă. eu dorm pe un covoraș!

Broscoiul: nici un salt aici. vreau să zic că e țopăială, dar nu SPERANȚĂ[1]

BestieNY: Idem aici. Așteptând ca ceva să se întâmple.

[1] Joc de cuvinte: *hop* = *salt, țopăială* și *hope* = *speranță, șansă*, în engleză, în original. (n.tr.)

Partea a IV-a

Intrusul din Grădină

7 luni mai târziu

1

Am scos o petală din dulap, am aruncat-o pe geam, apoi am urmărit-o căzând. Trecuse un an. Începând cu noaptea de Halloween, vorbisem doar cu Will și Magda. Nu mai ieșisem. Nu mai văzusem nici o lumină, exceptând grădina de trandafiri.

Pe 1 noiembrie, i-am spus lui Will că voiam să construiesc o seră. Nu mai construisem niciodată ceva – nici măcar o colivie sau un suport de șervețele. Dar acum aveam la dispoziție tot timpul din lume și cardul de credit Amex al tatei. Așa că am cumpărat cărți despre sere, planuri pentru sere, materiale pentru sere. Nu voiam o ieftinăciune de plastic și aveam nevoie ca peretele să fie destul de solid ca să mă ascundă de restul lumii. Am construit-o eu însumi la parterul din spatele apartamentului meu, una mare, care a ocupat toată curtea. Magda și Will au ajutat făcând tot ce trebuia făcut din afară. Lucram ziua, când vecinii erau aproape cu toții la muncă.

În decembrie, am terminat-o. Câteva săptămâni mai târziu, șocate de primăvara timpurie, frunze ușor decolorate au început să crească din ramuri, apoi mugurii verzi. La prima zăpadă, totul era înflorit, trandafirii roșii apărând în soarele iernii.

Trandafirii deveniră viața mea. Am adăugat ghivece și straturi în plus până ce au ajuns să fie sute de flori, o duzină de culori și mai multe forme, teahibrizi și trandafiri cățărători, centifolii purpurii de mărimea mâinii mele întinse și miniaturi care erau aproape cât degetul meu mare. Îi iubeam. Nici

măcar nu îmi păsa de spini. Toate lucrurile care trăiau aveau nevoie de protecţie.

Nu m-am mai jucat pe calculator, m-am oprit din a mă mai uita după oameni prin oglindă. Nu am mai deschis ferestrele, nu-mi am mai uitat afară. Am îndurat sesiunile mele de predare cu Will (nu le mai spuneam meditaţii deloc; ştiam că nu aveam să mă mai întorc niciodată la şcoală), apoi îmi petreceam restul zilei în grădină, citind sau privind trandafirii.

Citeam şi cărţi despre grădinărit. Cititul devenise soluţia mea perfectă şi am căutat măncarea cea mai bună, solul cel mai bun. Nu am dat cu spray împotriva paraziţilor, ci i-am spălat cu apă şi săpun pe cei care au venit împreună cu trandafirii, apoi i-am păzit împotriva reinvaziei. Dar, chiar şi cu sutele de flori, eram conştient de micile decese care veneau în fiecare dimineaţă, în timp ce unul câte unul trandafirii se ofileau. Aceştia erau înlocuiţi de alţii, desigur, dar nu era la fel. Fiecare entitate care se trezea la viaţă avea să trăiască doar în seră, apoi avea să moară. În această privinţă, eram asemănători.

Într-o zi, în timp ce smulgeam câţiva prieteni morţi de pe lujeri, Magda intră în seră.

– M-am gândit că am să te găsesc aici, a spus ea. Adusese o mătură cu ea şi începuse să mături câteva frunze căzute.

– Nu, nu face asta, am spus. Îmi place să o fac eu. Este parte din munca mea zilnică.

– Nu există nici o treabă de făcut pentru mine. Nu îţi folosesc niciodată camerele, aşadar nu am ce curăţa.

– Îmi găteşti felurile preferate. Faci cumpărături. Cumperi îngrăşământ pentru plante. Îmi speli hainele. Nu aş putea trăi în felul ăsta fără tine.

– Tu ai încetat să mai trăieşti.

Am smuls un trandafir alb dintr-un lujer.

– Ai spus odată că ţi-a fost frică pentru mine. Nu am înţeles atunci ce ai vrut să spui, dar acum înţeleg. Erai speriată că nu voi fi niciodată în stare să apreciez frumuseţea, ca acest trandafir. I l-am întins. Era greu pentru mine să o fac, să-mi culeg plăcerile vieţii, ştiind că aveau să moară mai devreme

din această cauză. Dar învățam să îi las să plece. Deja lăsasem destul să treacă. În seara aceea, o fată la bal. I-am dat un trandafir. A fost atât de fericită. Nu am înțeles de ce îi păsa atât de mult de un trandafir, un trandafir idiot căruia îi lipseau petale. Acum înțeleg. Acum că toată frumusețea vechii mele vieți a dispărut, o doream cu înfocare, ca mâncarea. Un lucru frumos ca acest trandafir – aproape că vreau să-l mănânc, să-l înghit cu totul ca să înlocuiesc frumusețea pe care am pierdut-o. Așa a fost și fata aceea.

– Dar tu nu vrei... tu nu vei încerca să rupi vraja?

– Am tot ce trebuie aici. Nu pot rupe niciodată vraja. I-am făcut semn să-mi dea mătura.

A încuviințat puțin tristă și mi-a întins-o.

– De ce ești aici, Magda? am spus, măturând. Mă întrebasem mereu. Ce faci aici în New York, curățând după un ștrengar ca mine? Nu ai o familie?

O puteam întreba asta deoarece ea știa despre familia mea, că nu mai aveam una deloc. Ea știa că ei mă abandonaseră.

– Am o familie în țara mea. Eu și soțul meu am venit aici să facem bani. Am fost profesoară, dar nu era de lucru pentru mine. Așa că am venit aici. Dar soțul meu, el nu a putut face rost de permis de ședere, așa că a trebuit să se întoarcă. Muncesc mult ca să le trimit bani lor.

M-am oprit ca să adun frunzele cu fărașul.

– Ai copii?

– Da.

– Unde sunt ei?

– Cresc. Fără mine. Sunt mai mari decât tine acum, au și ei copii la rândul lor pe care nu i-am văzut niciodată.

Am ridicat frunzele moarte.

– Atunci înseamnă că tu știi cum e să nu ai pe nimeni?

Încuviință.

– Da. Îmi luă mătura și fărașul. Dar sunt bătrână acum; viața mea e bătrână. Când am făcut alegerea pe care am făcut-o, nu am crezut că era pentru totdeauna. Este altceva să renunți la tot când ești atât de tânăr.

– Nu am renunțat, am spus. Pur și simplu am decis să trăiesc pentru trandafirii mei.

În acea noapte, m-am uitat în oglindă. O adusesem sus, în camerele etajului cinci, unde o pusesem pe un armoar vechi.

– Vreau să o văd pe Kendra, am spus.

A durat câteva momente, dar când în cele din urmă a apărut, părea bucuroasă să mă vadă.

– A trecut ceva timp, a spus ea.

– De ce i-a luat oglinzii atât de mult să mi te arate, când pe alții îi văd imediat?

– Pentru că uneori fac lucruri pe care tu nu ar trebui să le vezi.

– Ce anume? În baie?

Se încruntă.

– Lucruri de vrăjitoare.

– Corect. Am înțeles. Dar pe sub respirație am cântat: „Kendra e pe oliță".

– Nu eram!

– Atunci ce faci când nu pot să te văd? Îi transformi pe oameni în broaște?

– Nu. De cele mai multe ori călătoresc.

– Cu compania American Airlines sau prin proiecții astrale?

– Liniile de zbor comerciale sunt înșelătoare. Nu am un card de credit. Se pare că a plăti cu bani gheață te transformă într-un risc de securitate.

– Păi și ești, nu-i așa? Cred că tu ai putea pur și simplu să-ți încrețești nasul și să faci un avion să explodeze sau ceva de genul ăsta.

– Nu sunt de acord cu asta. În plus, pot să călătoresc în timp, asta în cazul în care călătoresc în felul meu.

– Vorbești serios?

– Desigur. Spui că vrei să mergi în Paris să vezi Notre Dame. Dar ce ai spune dacă ai putea să mergi în timp pe vremea când se construia? Sau Roma în timpul lui Iulius Cezar?

– Poţi să faci asta, dar nu-ţi poţi retrage vraja? Hei, poţi să mă iei şi pe mine?

– Negativ. Dacă m-aş plimba cu o bestie, ar şti că sunt o vrăjitoare. Iar vrăjitoarele erau arse pe rug în acele timpuri. De aceea prefer acest secol. E mai sigur. Oamenii fac fel de fel de lucruri ciudate, în special în New York.

– Poţi să faci alte lucruri magice? Spuneai că îţi pare rău pentru vrajă. Poţi să-mi faci o favoare pentru a te revanşa pentru ea?

Se încruntă.

– Ce anume?

– Prietenii mei, Magda şi Will.

– Prietenii tăi? Părea surprinsă. Ce e cu ei?

– Will este un profesor minunat, dar nu poate obţine un post bun de profesor – mă refer la un post diferit de a sta în jurul meu şi a mă medita –, deoarece nimeni nu vrea să angajeze un orb. Iar Magda lucrează din greu ca să trimită bani copiilor şi nepoţilor ei, dar a spus că nu îi vede niciodată. Nu e corect.

– Lumea pur şi simplu duhneşte de nedreptăţi, spuse Kendra. De când ai devenit atât de filantrop, Kyle?

– Mă cheamă Adrian, nu Kyle. Iar ei sunt prietenii mei, singurii mei prieteni. Ştiu că sunt plătiţi ca să fie aici, dar sunt de treabă cu mine. Nu poţi desface ce mi-ai făcut mie, dar ai putea să faci ceva pentru ei – să-l ajuţi pe Will să vadă din nou şi să-i aduci Magdei familia aici sau să o trimiţi pe ea acolo, cel puţin pentru o vacanţă?

M-a privit intens o secundă, apoi a clătinat din cap.

– Asta ar fi imposibil.

– De ce? Ai puteri incredibile, nu-i aşa? Există vreun fel de cod vrăjitoresc care spune că-i poţi transforma pe oameni în bestii, dar nu-i poţi ajuta?

Am crezut că asta avea să-i închidă gura, dar în schimb a spus:

– Ei bine, da. Într-un fel. Problema este că nu pot garanta dorinţe doar pentru că cineva cere ceva. Nu sunt un djinn.

Dacă încerc să mă comport ca unul, aș putea ajunge blocată într-o lampă, așa cum sunt ei.

– Oh. Nu știam că există atât de multe reguli.

Ridică din umeri.

– Mda. Ce rahat.

– Așa că pentru prima dată când vreau ceva pentru altcineva nu pot avea.

– Deja am fost de acord că e un mare rahat. Așteaptă puțin. S-a întins și a apucat o carte mare. A frunzărit câteva pagini. Spune aici că îți pot face o favoare numai dacă este legat de ceva ce trebuie să faci.

– Ca de exemplu?

– Ei bine, să spunem că, dacă tu rupi vraja pe care am pus-o asupra ta, îi voi ajuta, de asemenea, pe Magda și Will. Asta e bine.

– Ăsta e un fel de a spune nu. Nu voi putea niciodată să rup vraja.

– Dar vrei să o faci?

– Nu. Vreau să fiu un monstru toată viața.

– Un monstru cu o grădină frumoasă de trandafiri...

– ...e tot un monstru, am spus. Îmi place grădinăritul, mda. Dar, dacă aș fi arătat normal, aș fi putut să grădinăresc în continuare.

Kendra nu răspunse. Privi din nou în cartea ei. Ridică din sprânceană.

– Ce mai e acum?

– Poate că nu e chiar fără speranță, spuse ea.

– Ba este.

– Nu prea cred, a spus. Uneori, se pot întâmpla lucruri neașteptate.

2

În noaptea aceea, în timp ce stăteam întins pe pat aproape să adorm, am auzit ceva spărgându-se. Mi-am pus mâinile la urechi și mi-am dorit să nu mă trezească. Dar apoi am auzit cioburi căzând și m-am trezit.

Sera. Cineva îmi invada sera, singurul meu sanctuar. Fără să mă îmbrac, am fugit în camera mea de zi și am izbit ușa care dădea spre afară.

– Cine îndrăznește să-mi deranjeze trandafirii?

De ce am spus asta?

Sera era scăldată de lumina lunii și de luminile străzii, destul de luminoasă pentru gaura din unul dintre geamurile de sticlă. O siluetă întunecată stătea în colț. Alesese un punct de intrare prost, aproape de un spalier. Căzuse, crengile trandafirilor fiind rupte, înconjurate de pământ.

Trandafirii mei! Am sărit spre el în același timp în care el a sărit spre gaura din perete. Dar picioarele mele de animal erau prea rapide pentru el, prea puternice. Mi-am băgat ghearele în carnea moale a coapsei sale. Bărbatul scoase un scâncet.

– Lasă-mă să plec! țipă el. Am un pistol! Am să trag!

– Trage! Nu știam dacă eram invincibil la împușcăturile de arme. Dar furia mea, pulsând, bubuind prin venele mele ca sângele de foc, m-a făcut mai puternic, m-a făcut să nu-mi pese. Pierdusem tot ce era de pierdut. Dacă îmi pierdeam și trandafirii, aș fi putut foarte bine să mor. L-am trântit la podea,

apucându-l cu ghearele, țintuindu-i brațele pe podea și smulgându-i obiectele din mână.

– Cu asta aveai tu de gând să mă împuști? Am mârâit, învârtind ranga pe care i-o luasem. Am ridicat-o. Bang!

– Te rog! Lasă-mă să plec! țipă el. Te rog nu mă mânca. Voi face orice.

Abia atunci mi-am amintit cum arătam. Credea că sunt un monstru. Credea că am să-i macin oasele ca să-mi fac pâine din ele. Și poate că eram, și aș fi făcut-o. Am râs și l-am apucat de cap, el luptându-se împotriva mea. Ținându-i brațele cu laba mea liberă, l-am târât sus pe scări, un etaj, apoi două, îndreptându-mă spre al cincilea etaj, către fereastră. I-am ținut capul în afara ei. În lumina lunii, îi puteam vedea fața. Îmi părea cunoscută. Probabil că pur și simplu îl mai văzusem pe stradă.

– Ce vrei să faci? gemu tipul.

Nici un indiciu. Dar am spus:

– Am să te arunc, dobitocule!

– Te rog. Te rog nu face asta. Nu vreau să mor!

– De parcă îmi pasă ce vrei tu. Nu aveam de gând să-l arunc, nu chiar. Ar veni poliția aici, cu toate întrebările ei, și nu-mi permiteam asta. Nici măcar nu puteam chema poliția să-l aresteze. Dar voiam să îi fie teamă, să-i fie teamă pentru viața lui. Îmi rănise trandafirii, singurul lucru care-mi mai rămăsese. Voiam să facă pe el de frică.

– Știu că nu-ți pasă! Tipul tremura, nu doar de teroare, mi-am dat seama, ci din cauză că nu mai simțea efectele drogurilor. Un narcoman. Mi-am băgat mâna în buzunarul său ca să caut drogurile care știam că erau acolo. Le-am scos împreună cu permisul de conducere.

– Te rog! încă mă ruga el. Lasă-mă să trăiesc! Am să-ți dau orice.

– Ce ai tu și aș vrea eu?

A fremătat și s-a gândit.

– Droguri. Poți să le păstrezi pe alea! Pot să fac rost de mai multe – toate pe care le vrei! Am o grămadă de clienți.

Ah. Un mic afacerist.

– Nu consum droguri, mârşavule. Era adevărat. Eram pre speriat că aş face ceva nebunesc, de exemplu să ies, dacă aş fi luat droguri sau ceva de genul ăsta. L-am împins şi mai tare pe fereastră.

Ţipă.

– Atunci, bani.

I-am strâns gâtul şi mai tare.

– Şi ce să fac eu cu banii?

Se îneca, ţipând.

– Te rog... trebuie să existe ceva.

Şi mai tare.

– Nu ai nimic din ceea ce vreau eu.

A încercat să mă lovească, să se îndepărteze.

– Vrei o prietenă? Se îneca şi mai tare, plângând.

– Ce? Aproape că am dat drumul strânsorii, dar mi-am vârât ghearele şi mai adânc. Tipul ţipă.

– O prietenă? Vrei o fată?

– Nu te pune cu mine. Te avertizez...

Dar îmi vedea interesul. S-a tras deoparte, iar eu l-am lăsat. Am o fiică.

– Ce e cu ea? Am slăbit strânsoarea puţin, iar el intră în încăpere.

– Fata mea. Poţi să o ai tu. Dar lasă-mă să plec.

– Pot să *ce?* L-am privit pătrunzător.

– Poţi să o ai. Am să ţi-o aduc.

Mintea. Mintea ca să-l las să plece. Ce tată şi-ar oferi fata? Unei bestii? Dar totuşi...

– Nu te cred.

– Dar e adevărat. O fată. E frumoasă...

– Povesteşte-mi despre ea. Spune-mi ceva care să mă facă să cred că spui adevărul. Câţi ani are? Care-i numele ei?

Râse, de parcă ştia că deja cedasem.

– Are şaisprezece ani, cred. Numele ei e Lindy. Iubeşte... cărţile, cititul, lucrurile stupide. Te rog, doar ia-o, fă ce vrei cu ea. Ia-mi fata, dar lasă-mă să plec.

Începuse să fie adevărat. O fată! O fată în vârstă de şaisprezece ani! Chiar ar aduce-o aici? Ar putea fi ea fata pen-

tru mine, cea de care aveam nevoie? M-am gândit la vocea Kendrei. *Uneori, se pot întâmpla lucruri neaşteptate.*

– Cu siguranţă o să-i fie mai bine fără tine, am spus. Pe urmă mi-am dat seama că eu chiar credeam asta. Oricui i-ar fi fost mai bine fără el pe post de tată. Am s-o şi ajut. Cel puţin, asta mi-am spus mie însumi.

– Ai dreptate. Plângea, râdea. I-ar fi mai bine. Aşa că ia-o.

M-am decis.

– Într-o săptămână, ai să îţi aduci fata aici. Va sta cu mine.

Acum râdea.

– Desigur. Absolut. Am să plec acum şi am să o aduc pe ea la schimb.

Îi cunoşteam jocul.

– Dar să nu crezi că poţi scăpa fără să o faci. I-am împins din nou faţa prin fereastră. Ţipă de parcă aveam să-i fac vânt, dar am arătat cu degetul în jos, către echipamentul de supraveghere de lângă seră. Am camere de filmat prin toată casa pentru a dovedi ce ai făcut. Am permisul tău de conducere şi drogurile. Şi mai am ceva. Părul său era lung şi slinos. L-am apucat de el şi l-am tras către vechiul şifonier unde ţineam oglinda. Vreau să-i văd fiica. Lindy, i-am spus oglinzii.

Imaginea oglinzii se schimbă, de la imaginea mea grotescă la cea a unui pat, cu o fată dormind în el. Imaginea deveni mai clară. Văzusem o cosiţă lungă roşcată. Apoi faţa ei. Linda. Linda Owens de la şcoală, cea cu trandafirul, cea pe care o urmărisem în oglindă. *Linda.* Ar putea fi ea *fata perfectă?*

Am fluturat oglinda în faţa dobitocului.

– E a?

– Cum ai...?

Acum i-am spus oglinzii:

– Vreau să văd adresa unde locuieşte.

Oglinda arătă uşa unui apartament, apoi o denumire de stradă.

– Nu poţi să scapi. I-am arătat-o. Oriunde te-ai duce, voi şti exact unde te afli. M-am uitat la permisul său de condu-

rere. Daniel Owens, dacă nu te întorci, am să te găsesc, iar consecințele vor fi îngrozitoare.

Consecințele vor fi îngrozitoare? Frate, cine vorbea așa?

– Aș putea să mă duc la poliție, spuse el.

– Dar nu o vei face.

L-am târât pe scări spre seră.

– Ne-am înțeles?

Încuviință.

– Am să o aduc. Se întinse și mi-am dat seama că încerca să ia punga de droguri și permisul de conducere pe care le țineam. Mâine, spuse el.

– Într-o săptămână, am spus eu. Trebuie să mă pregătesc. Și am să țin eu astea între timp, pentru a mă asigura că ai să te întorci.

L-am lăsat să plece, iar el o luă la goană, ca un hoț ce era.

După ce l-am urmărit plecând, am coborât. Aproape că țopăiam de bucurie. Linda.

L-am văzut pe Will pe coridorul celui de-al treilea etaj.

– Am auzit zarva, spuse el. Dar m-am gândit că era mai bine să te las să procedezi după cum dorești.

– Te-ai gândit bine. Zâmbeam. O să avem un vizitator curând. Am nevoie să te duci să cumperi câteva lucruri ca să o facem să se simtă confortabil.

– Pe ea?

– Da, Will. E o fată. Fata care o să-mi rupă vraja poate, care ar putea... să mă iubească. Aproape că mă înecasem cu ultimele cuvinte, erau atât de lipsite de speranță. Este singura mea șansă.

Will încuviință.

– Cum știi că ea e aleasa?

– Pentru că trebuie să fie. M-am gândit la tatăl ei, dispus să facă negoț cu propria fiică în schimbul drogurilor și al libertății sale. Un tată adevărat ar fi spus nu, chiar și dacă ar fi fost arestat. Tatăl meu ar fi făcut ceea ce a făcut al ei. Și pentru că nimănui nu-i pasă de ea.

– Înțeleg, spuse Will. Și când o să sosească?

– În cel mult o săptămână. M-am gândit la drogurile care încă erau în buzunarul meu. Poate mai devreme. Va trebui să lucrăm repede. Dar totul trebuie să fie perfect.

– Știu ce înseamnă asta, spuse Will.

– Mda, cardul tatei.

3

În următoarele zile, am lucrat mai mult decât am lucrat vreodată la ceva, decorând apartamentul principal de la etajul trei, camera Lindei. Mobila era formată din lucruri din camera de zi și rafturi goale pentru cărți – doar pentru a-mi aminti că tatăl meu nu plănuia să mă viziteze. Acum o transformasem în dormitorul și biblioteca perfecte pentru o fată, trimițându-l pe Will după cataloage de mobilă, vopsea, hârtie, totul.

– Și crezi că este bine? întrebă Will. Forțând-o să vină aici? Nu știu dacă pot să iau parte la o...

– Răpire?

– Ei bine, da.

– Nu l-ai văzut pe tip, Will. A pătruns prin efracție, probabil pentru a-mi fura lucrurile pentru bani de droguri. Și apoi, ca să iasă din belele, mi-a oferit-o pe fata lui. Poate că a mai făcut-o și înainte – te-ai gândit vreodată la asta? Așa că am acceptat. Știi că nu plănuiesc să-i fac ceva rău. Vreau să o iubesc. *Dumnezeule, parcă eram Fantoma de la Operă.*

– Oricum cred că nu e bine. Doar pentru că există un beneficiu pentru tine. Cu ea cum rămâne?

– Cum rămâne cu ea? Dacă tatăl ei mi-ar da-o pe fata lui mie, cine ar spune că nu ar da-o altcuiva? Să o vândă spre sclavie? Sau ceva mai rău, să cumpere droguri? Știu că nu am să îi fac nici un rău. Poți fi atât de sigur despre tipul următor cu care încearcă asta?

Will încuviință, așa că știam că măcar se gândea la asta.

– Şi cum ştii că ea va fi cineva potrivit pentru tine de care să te îndrăgosteşti? întrebă Will. Dacă tatăl e un mârşav?

Pentru că am urmărit-o în oglindă.

– Asta este singura mea şansă. Trebuie să o iubesc, i-am spus lui Will. Şi trebuie ca să mă iubească, de asemenea, sau altfel totul s-a terminat pentru mine. Şi dacă ea putea să-l iubească pe acel ratat de tată, poate că ar putea să treacă puţin cu vederea peste aspectul meu fizic şi să mă iubească şi pe mine.

Trei zile trecură. Am ales pături şi perne umplute cu puf. Mi-am imaginat-o cufundându-se în pat, cel mai frumos pe care l-a avut vreodată. Am ales cele mai bune covoraşe orientale şi lămpi de cristal. Abia putusem dormi în acele zile, aşa că am lucrat de la patru dimineaţa până în noapte. Am văruit camera de studiu transformată în bibliotecă într-un galben cald cu chenare albe. Pentru dormitor, am ales tapet cu un spalier de trandafir. Will şi Magda m-au ajutat, dar numai eu am lucrat noaptea. În cele din urmă, camerele arătau perfect. Aproape incapabil să cred că va veni, am făcut mai mult. Cu oglinda, am vizitat casa ei şi am explorat dulapurile, apoi am intrat pe internet şi am cumpărat de la departamentul de tineret de la Macy's[1] lucruri pe mărimea ei. Am aranjat totul într-un dressing în camerele ei. Şi am cumpărat cărţi – sute de cărţi – şi le-am aranjat pe rafturi înalte până în tavan. Am cumpărat de la toate librăriile online şi am inclus şi cărţile mele preferate, titlurile pe care le citisem. Am putea să vorbim despre ele. Ar fi atât de frumos să am pe cineva de vârsta mea cu care să vorbesc, chiar dacă numai despre cărţi.

În fiecare după-amiază, sosea o nouă livrare de la UPS şi fiecare dimineaţă mă găsea lucrând mult şi din răsputeri, vopsind sau şlefuind, sau decorând. Trebuia să fac totul perfect, trebuia să o fac, că poate aşa va trece peste urăţenia mea şi

[1] *R. H. Macy's* este un lanţ de magazine american ce vinde haine, încălţăminte, aşternuturi, bijuterii, mobilă, produse cosmetice ş.a. (n.tr.)

va găsi ceva fericire aici, va găsi un fel de a mă iubi. Nu am început să mă gândesc la cum ar trebui asta să se întâmple, că probabil m-ar urî pentru că o luasem de lângă tatăl ei. Trebuia să fac lucrurile să funcţioneze.

În seara celei de-a şasea zile, stăteam în apartamentul care urma să fie al ei. Încă trebuia să-mi repar sera, frumoasa mea seră. Dar, din fericire, era cald afară. Avea s-o repar mai târziu. Acum analizam camera. Podelele, ceruite la perfecţie, străluceau alături de covoraşele în nuanţe de verde şi auriu. În aer se simţea miros de lichid de curăţat cu lămâie şi duzini de trandafiri. Îi alesesem pe cei galbeni – despre care citisem că simbolizau bucuria, încântarea, prietenia şi promisiunea unui nou început – şi i-am pus în vaze de cristal Waterford prin tot apartamentul. În onoarea ei, plantasem un nou trandafir, o miniatură galbenă numită „Micuţa Linda". Nu tăiasem nici unul dintre aceia, dar aveam de gând să i-i arăt când avea să viziteze pentru prima dată sera. Curând. Speram să-i placă. Ştiam că aşa va fi.

M-am dus la uşa apartamentului ei şi, folosind un şablon şi un mic penson înmuiat în auriu, am pictat ultimul retuş pe uşă. Nu fusesem niciodată grijuliu în vechea mea viaţă, dar asta era important. Cu o caligrafie perfectă, pe uşă scria:

Camera lui Lindy

Când m-am întors în camera mea, am verificat oglinda, pe care o ţineam din nou lângă patul meu.

– Vreau să o văd pe Lindy, am încercat.

Mi-o arătă. Dormea, deoarece era unu dimineaţă. O valijoară ponosită stătea lângă uşă. Chiar venea!

M-am întins şi m-am lăsat cuprins de cel mai perfect somn pentru prima dată de mai bine de un an – nu somnul plictiselii, al eşecului sau al oboselii, ci somnul anticipaţiei. Mâine, ea va fi aici. Totul se va schimba.

4

Cineva bătea la ușă. Cineva bătea la ușă! Nu puteam să deschid eu. Nu voiam să o îngrozesc la prima vedere. Am rămas în camerele mele, dar am urmărit în oglindă cum Will a primit-o.

– Unde e? Era fața dobitocului.

Dar unde era fata?

– Unde e cine? întrebă Will, foarte politicos.

Tipul ezită și, în acel moment, am văzut pentru prima dată că ea era cu el, stând în umbra din spatele lui. Chiar și dacă era umbrită, vedeam că plângea.

Era chiar ea. Mi-am dat seama că nu crezusem asta.

Lindy. Linda. Era chiar aici!

O să iubească trandafirii. Sincer, ea fusese prima care mă învățase să îi apreciez. Poate că totuși ar trebui să merg să o salut, să îi arăt camera și sera.

Apoi i-am auzit vocea.

– Tatăl meu are o idee nebună că este un monstru aici și că trebuie să fiu închisă într-o temniță.

Un monstru. Așa m-ar vedea ea dacă m-aș duce sus. Nu, mai întâi o voi lăsa să vadă locul, camerele minunate și trandafirii, înainte ca ea să vadă oroarea care eram eu.

– Nici un monstru, domnișoară. Cel puțin, nici unul pe care să-l pot vedea eu. Will chicoti. Angajatorul meu este un tânăr cu – mi s-a spus – un aspect fizic nefericit. Din cauza asta nu iese. Asta-i tot.

– Atunci sunt liberă să plec? întrebă Lindy.

– Desigur. Dar angajatorul meu a încheiat un târg cu tatăl tău, cred – prezența ta aici în schimbul cooperării sale în a nu raporta câteva manifestări criminale care au fost înregistrate pe casetă. Ceea ce-mi amintește... Își băgă mâna în buzunar și scoase de acolo pungulița pe care o confiscasem de la intrus. Drogurile dumneavoastră, domnule?

Lindy apucă pungulița de la el.

– Despre asta e vorba? Mă faci să vin aici ca să-ți iei drogurile înapoi?

– M-a înregistrat pe casetă, fato. Spărgând și intrând.

– Bănuiesc că aceasta nu a fost prima infracțiune, spuse Will, și puteam să-mi dau seama citindu-i fața că îl cercetase pe tip cu cel de-al șaselea simț special de persoană cu deficiențe de vedere și îl găsise exact așa cum i-l am descris. Și, dacă ar fi să ne referim numai la droguri, s-ar constitui într-o serioasă acuzație, cred.

Dădu din cap aprobator.

– Pedeapsa pentru această faptă este cuprinsă între cincisprezece ani și pe viață.

– Viață? Lindy se întoarse spre Will. Și tu ești de acord cu asta... să mă bagi în închisoare?

Mi-am ținut respirația, așteptând răspunsul lui Will.

– Angajatorul meu are motivele lui. Will arăta de parcă ar fi vrut să-și pună mâna pe umărul lui Lindy sau ceva de genul ăsta, dar nu o făcu. Probabil îți dăduse seama că ea i-ar fi tras un pumn dacă ar fi făcut-o. Și o să te trateze cum trebuie – mai bine, probabil, decât... Uite ce e, dacă vrei să pleci, poți, dar angajatorul meu are caseta cu spargerea casei și o să o ducă la poliție.

Fata se uită la tatăl ei. Ochii ei erau rugători.

– Îți este mai bine fără mine. Smulse punga dintre degetele ei. Iau eu asta.

Și, fără să-și ia rămas-bun, plecă, trântind ușa după el.

Lindy se uită îndelung la locul pe care el îl ocupase. Arăta de parcă se va prăbuși pe podea. Will spuse:

– Te rog, domnişoară. Îmi dau seama că ai avut o zi cumplită, chiar dacă este abia zece dimineaţa. Vino. Am să te conduc la camerele tale?

– Camere? Sunt mai multe?

– Da, domnişoară. Sunt camere frumoase. Domnul Adrian – tânărul pentru care lucrez – a muncit mult ca să se asigure că sunt pe placul tău. M-a rugat să te întreb că, dacă este ceva ce ai nevoie – absolut orice altceva în afară de telefon sau conexiune la internet –, să nu te sfieşti să ceri. El vrea ca tu să fii fericită aici.

– Fericită? Vocea lui Lindy era monotonă. Termnicerul crede că voi fi fericită? Aici? E nebun? În camera mea, am tresărit la auzul cuvântului *temnicer*.

– Nu, domnişoară. Will se întinse şi folosi o cheie ca să încuie uşa. Doar o formalitate. Contam ca ea să rămână să-şi protejeze tatăl. Sunetul încuierii uşilor fusese îngrozitor pentru mine. Eram un răpitor. Nu voisem să o răpesc, dar era singura modalitate să o fac să rămână. Eu sunt Will. Şi eu sunt la dispoziţia ta. Şi Magda, menajera, pe care o vei întâlni sus. Mergem?

Will îi oferi braţul. Ea nu îl apucă, dar, aruncând o ultimă privire ezitantă uşii, îl urmă pe scări.

Am urmărit cum Will o aduse sus şi deschise uşa. Obrajii şi ochii fetei erau roşii de atâta plâns. Gemu când intră, uitându-se la mobilă, la obiectele de artă, la pereţii vopsiţi în aceeaşi nuanţă de galben ca a trandafirilor din vazele de cristal. Privi lung la patul uriaş cu aşternuturile lui de firmă. Merse către fereastră.

– E prea înalt ca să pot sări, nu? Lindy atinse sticla groasă.

Will, în spatele ei, spuse:

– Bineînţeles. Iar ferestrele nu se deschid foarte mult. Probabil dacă ii acorzi o şansă, nu cred că traiul aici o să ţi se pară îngrozitor.

– Nu îngrozitor? Ai fost vreodată ţinut prizonier? Eşti ţinut acum?

– Nu.

Am analizat-o. Mi-am amintit-o din ziua balului. Crezusem că era banală atunci, cu părul ei roșcat, pistruii și dinții stricați. Dinții nu se schimbaseră, dar nu era chiar urâtă. Eram fericit că nu era frumoasă, după cum spusese tatăl ei. O persoană frumoasă nu ar fi putut niciodată să treacă peste urâțenia mea. Poate că fata asta ar putea.

– Eu am fost, spuse ea. Șaisprezece ani am fost prizonieră. Dar mi-am săpat singură un tunel. Singură am făcut cerere și am primit o bursă la una dintre cele mai bune școli private din oraș. Luam trenul până acolo în fiecare zi. Copiii bogați de acolo mă ignorau deoarece nu eram ca ei. Ei credeau că sunt o lepădătură. Poate că aveau dreptate. Dar am învățat din greu și am luat note mari. Știam că era singura mea șansă să scap de viața asta: să iau o bursă, să merg la facultate, să plec de aici. Dar, în schimb, ca să-l scap pe tata de închisoare, trebuie să fiu prizonieră aici. Nu e corect.

– Înțeleg, spuse Will. Știam că trebuia să fie impresionat de ea, de felul în care vorbise. Folosise până și o metaforă, despre tunel. Era foarte inteligentă.

– Ce vrea de la mine? plânse fata. Să mă facă să lucrez pentru el? Să mă folosească pentru sex?

– Nu. Eu n-aș fi fost implicat în asta dacă ar fi fost vorba despre așa ceva.

– Serios? Arăta puțin ușurată, însă spuse: Atunci, pentru ce?

– Cred... Will se opri. *Știu* că este singur.

Lindy se uită îndelung la el, dar nu spuse nimic.

În cele din urmă, Will spuse:

– Am să te las să te odihnești și să te uiți la noua ta casă. Magda îți va aduce prânzul la amiază. Ai să faci cunoștință cu ea atunci. Dacă ai nevoie de ceva, cere și ți se va da.

Ieși și închise ușa după el.

Am urmărit-o pe Linda când intră în cameră, atingând diferite obiecte. Ochii ei rătăciră mult pe una dintre vazele cu trandafiri. Ridică un trandafir galben înflorit care credeam că era cel mai frumos. Îl ținuse aproape de față un moment, mirosindu-l, apoi apăsându-l pe obraz. În cele din urmă, îl puse din nou în vază.

Merse prin apartament, deschizând uși și sertare. Șifonierul sofisticat nu avusese nici un efect, dar ușa bibliotecii, icni și se opri. Își îndreptă capul în sus, măsurând cu privirea rânduri de cărți care se întindeau până în tavan. Observasem temele ei pentru acasă și am încercat să cumpăr cărți care i-ar plăcea, nu doar romane, ci și cărți despre fizică, religie, filozofie, în dublu exemplar pentru mine, ca să pot citi orice i-ar atrage atenția. Începusem să lucrez la o bază de date cu toate cărțile inventariate după titlu, autor și subiect, ca biblioteca reală, doar că nu o terminasem încă.

Se urcă pe scară și alese o carte, apoi două. Le ținea aproape de ea, ca pe o pătură de securitate sau ca pe un scut. Acesta, cel puțin, fusese un succes. Luă cărțile în dormitor, le puse pe noptieră, apoi se prăbuși pe pat, suspinând.

Voiam să o alin, dar știam că nu puteam, nu acum. Speram că într-o zi va înțelege.

5

La amiază, Magda îi aduse lui Lindy prânzul. Urmăriseră în oglindă. Uneori, Magda cumpăra mâncare de luat la pachet pentru prânz, pentru că mi-era dor de mâncarea de la fast-food. Dar astăzi o rugasem să pregătească ceva ce i-ar plăcea unei fete sendvișuri fără cruste și supă fancy. Marginea veselei de porțelan era decorată cu trandafiri roz. Apa ei era într-un pahar de cristal cu picior. Cuțitul și furculița erau din argint de bună calitate. Mâncarea arăta grozav.

Am privit. Nu o mâncă și i-o returnă Magdei când femeia se întoarse. Se trânti pe pat, citind o carte. Mă uitasem la titlu. *Sonetele* lui Shakespeare.

Mi-era teamă să bat la ușă. Trebuia să fac mișcarea odată și-odată, dar nu știam cum să o fac fără să o îngrozesc. Ar fi fost prea mult ca să tip: „Te rog, lasă-mă să intru și îți promit că n-am să te mănânc"? Probabil. Probabil că s-ar speria numai la auzul vocii mele. Dar voiam să știe că, dacă doar ar ieși, eu voi fi de treabă cu ea.

În cele din urmă, i-am scris un bilet.

Dragă Lindy,

Bine ai venit! Nu-ți fie teamă. Sper că te vei simți confortabil în noul tău cămin. Orice dorești, trebuie doar să ceri. Voi avea grijă să-l primești imediat.

De-abia aştept să te văd la cină diseară. Îmi doresc să mă placi.

Cu sinceritate,
Adrian King

Am şters ultima propoziţie, am printat biletul, apoi am dus scrisoarea la camera ei şi am băgat-o pe sub uşă. Am aşteptat, fiindu-mi frică să mă mişc în caz că aş fi făcut vreun zgomot.

Un minut mai târziu, biletul ieşi de sub uşă.

Cuvântul *NU* era scris cu litere mari pe întreaga pagină.

Rămăsesem acolo un timp îndelungat, gândindu-mă. Aş putea să-i scriu scrisori ca unii dintre eroii romantici, să o fac să se îndrăgostească de mine în acest fel? Nici o şansă. Nu eram scriitor. Şi cum puteam să fac să mă îndrăgostesc de ea când o vedeam doar în oglindă? Trebuia să o fac să vină să vorbească până la urmă cu mine. M-am dus spre uşă şi am ciocănit, de probă şi încet. Când am văzut că nu răspunde, am încercat din nou, mai tare.

– Te rog, veni răspunsul ei. Nu îmi doresc nimic. Te rog, pleacă!

– Trebuie să vorbesc cu tine, am spus.

– Cine... cine e acolo?

– Adrian... *Kyle... stăpânul casei... bestia care locuieşte aici.* Numele meu este Adrian. Eu sunt cel care... *Cel care te ţine prizonieră.* Voiam să te cunosc.

– Eu nu vreau să te cunosc! Te urăsc!

– Dar... îţi plac camerele? Am încercat să fac totul frumos pentru tine.

– Eşti nebun? M-ai răpit! Eşti un răpitor!

– Nu te-am răpit. Tatăl tău mi te-a dat.

– A fost forţat să facă asta.

Asta mă enervă.

– Mda, bine. A intrat prin efracţie în casa mea. Ţi-a spus asta? Mă jefuia. Am totul înregistrat pe cameră. Iar apoi, în loc să-şi ia pedeapsa ca un bărbat adevărat, te-a adus aici ca să scape. Avea de gând să te vândă ca să se salveze. Nu vreau

să te rănesc, dar el nu știa asta. Din partea lui, aș fi putut să te țin într-o cușcă.

Nu spuse nimic. Mă întrebasem ce poveste îi spusese el, dacă asta era prima oară când auzea adevărul.

– Ce netrebnic, am murmurat, îndepărtându-mă.

– Taci! Nu ai nici un drept! Lovi tare în ușă, poate cu pumnul, poate cu altceva, posibil un papuc.

Dumnezeule, eram tâmpit. Bineînțeles că ăsta nu era cel mai inteligent lucru de spus. Povestea vieții mele din ultima vreme. Mai spusesem eu și înainte lucruri tâmpite? Probabil că da, dar mi se iertau. Până ce a sosit Kendra.

– Uite ce e, îmi cer scuze. Nu am vrut să spun asta. *Prost, prost, prost.*

Nu răspunse.

– M-ai auzit? Am spus că îmi cer scuze.

Tot nimic. Am ciocănit la ușă, i-am strigat numele. În cele din urmă, am plecat.

O oră mai târziu, încă era în cameră, iar eu mă plimbam prin camera mea, gândindu-mă la ce ar fi trebuit să spun. Și ce dacă o răpisem? Ea oricum nu avea nimic de lăsat în urmă. Casa aceasta era mai frumoasă decât orice avusese ea vreodată, decât orice își imaginase ea vreodată, dar era recunoscătoare? Nu. Nu știu la ce mă așteptasem, dar nu la asta în mod sigur.

M-am dus la Will.

– Vreau să iasă de acolo. Poți să o faci tu să iasă?

– Cum propui să fac asta? spuse Will.

– Spune-i că eu vreau să iasă, că trebuie să iasă.

– Că îi ordoni? În același fel în care i-ai ordonat tatălui ei să ți-o dea ție? Asta a mers... bine.

Nu era felul în care mă gândisem eu la asta, dar da. Cred că era ceea ce-mi doream.

– Da.

– Și cum crezi că o să se simtă în legătură cu asta?

– Cum se simte ea? Dar ce spui despre cum mă simt *eu?* Am muncit toată săptămâna să o fac să se simtă confortabil, să fac totul frumos pentru ea, și fata... nerecunoscătoare... nici măcar nu iese să mă vadă?

– Să te vadă? Ea nu vrea să vadă persoana care a luat-o de la casa ei, de la tatăl ei. Adrian, o ţii prizonieră!

– Tatăl ei este un om josnic. Nu îi spusesem lui Will despre oglindă; despre cum o urmărisem înainte în oglindă, cum îl văzusem pe tatăl ei lovind-o. Îi este mai bine fără el. Şi nu vreau să fie prizonieră. Vreau...

– Ştiu ce vrei, dar ea nu vrea. Ea nu vede trandafirii din vaze sau felul în care ai vopsit pereţii. Ea vede doar un monstru, şi nici măcar nu s-a uitat la tine încă.

Mâna mi se duse instinctiv la faţă, dar ştiam că Will vorbea despre comportamentul meu.

– Un monstru, continuă el, care a adus-o aici pentru Dumnezeu ştie ce scop – să o omoare în somn. Sau să o transforme în sclavă. Îi este frică, Adrian.

– Bine, înţeleg. Dar cum pot să o fac să înţeleagă că *nu* acesta este motivul pentru care o am aici?

– Chiar îmi ceri sfatul?

– Mai vezi pe cineva în jur?

Will făcu o grimasă.

– Nu. Pe nimeni. Apoi îşi întinse mâna spre mine. Îmi găsi umărul, în cele din urmă, şi îşi puse mâna pe el. Nu îi spune să facă nimic. Dacă vrea să stea în camera ei, las-o. Las-o să ştie că îi respecţi toate deciziile.

– Dacă stă în camera ei, nu o voi face niciodată să îi pese de mine.

Will mă bătu pe umăr.

– Dă-i o şansă.

– Mersi. Asta a fost de ajutor. M-am întors şi am început să mă îndepărtez.

Vocea lui Will mă opri.

– Adrian!

M-am întors.

– Câteodată, ajută să fii un pic mai puţin mândru.

– Alt câştigător, am spus. Nu am pic de mândrie în acest punct.

Dar o oră mai târziu, am bătut din nou la uşa lui Lindy. Nu voi arăta nici o mândrie, ci doar remuşcare. Asta era mai

greu de făcut, deoarece nu aveam de gând să o las să plece. *Nu puteam.*

– Pleacă! țipă ea. Doar pentru că mă ai aici nu înseamnă că o să fac...

– Știu, am răspuns. Dar pot doar să... poți să mă asculți un minut?

– Am alternativă? spuse ea.

– Da. Da, ai alternativă. Ai o mulțime de alternative. Poți să mă asculți sau poți să-mi spui să dispar. Poți să mă ignori pentru totdeauna. Ai dreptate. Ți-ai semnat sfârșitul venind aici. Nu avem de ce să fim prieteni.

– Prieteni? Așa îi spui tu?

– Este ceea ce... M-am oprit. Era prea patetic să spun că era ceea ce speram, că nu aveam prieteni și că voiam – și ce mult voiam – ca ea să-mi vorbească, să fie cu mine, să spună ceva care m-ar face să râd și să mă aducă înapoi în lumea reală, chiar dacă nu era nimic mai mult. Ce ratat aș fi dacă aș spune asta?

Mi-am amintit ceea ce-mi spusese Will despre mândrie.

– Sper că putem fi prieteni într-o zi. Înțeleg dacă nu vrei să fii, dacă ești... M-am înecat la cuvintele *dezgustată, revoltată de mine, îngrozită de mine.* Uite ce e, ceea ce trebuie să știi este că nu mănânc carne de om sau altceva asemănător. *Sunt* un om, chiar dacă nu arăt așa. Și nu am să te oblig să faci ceva ce nu vrei, în afară de statul aici. Sper că te vei decide să ieși curând.

– Te *urăsc!*

– Mda, ai mai spus asta. Cuvintele ei erau ca o biciuire, dar am continuat. Will și Magda, ei lucrează aici. Will te poate medita dacă vrei. Magda o să îți prepare felurile tale preferate. Îți va face curat în camere, va face cumpărături, îți va spăla rufele, orice vrei tu.

– Eu... eu nu vreau nimic. Îmi vreau viața înapoi.

– Știu, am spus, reamintindu-mi ceea ce spusese Will despre sentimentele ei. Mă gândisem o oră la sentimentele ei, la cum probabil că de fapt îi păsa de tatăl ei în același fel în care, la naiba – uram să recunosc asta –, îmi păsa mie de-al meu.

Sper... M-am oprit, gândindu-mă la asta, apoi hotărându-mă că Will avea dreptate. Sper că vei ieşi odată, deoarece... Nu puteam să scot pe gură următoarele cuvinte.

– Deoarece ce?

Am prins o ochire a reflexiei mele în sticla uneia dintre pozele înrămate de pe hol, şi nu puteam să o spun. Nu puteam.

– Nimic.

O oră mai târziu, cina era gata. Magda făcuse orez cu pui care mirosea nemaipomenit. La cererea mea, a bătut la uşa Lindei, ducându-i o tavă.

– Nu vreau nici o cină, veni răspunsul Lindei. Glumeşti?

– Ţi-am adus o tavă, a întrebat Magda. Mănânci acolo?

O pauză. Apoi:

– Da. Da, te rog. Asta ar fi OK. Îţi mulţumesc.

Am mâncat cina, ca de obicei, cu Magda şi Will. După cină, am spus:

– Mă duc la culcare. I-am aruncat lui Will o privire care spunea: *Am făcut tot ce mi-ai zis, şi nu a funcţionat.*

Chiar dacă nu putea vedea, a spus:

– Răbdare.

Dar nu am putut să dorm, ştiind că ea era cu două etaje mai sus, simţindu-i ura venind prin sistemul de aer condiţionat, prin pereţi, prin podele. Nu asta era ceea ce-mi dorisem. Nu va merge niciodată. Eram o bestie, şi aşa aveam să mor.

6

– M-am gândit la ceva ce te-ar putea ajuta, spuse Will în ziua următoare.

– Ce anume? am întrebat.

– Tăcere. Dacă o lași în pace, poate că o să iasă.

– Probabil că acesta e motivul pentru care tu nu ești de fapt înconjurat de fete.

– Să vorbești cu ea nu a funcționat, nu-i așa?

Trebuia să recunosc, avea dreptate, așa că am decis să fac ceea ce spusese el. Ceea ce mă speriase era că ea încă nu mă văzuse. Ce va spune când mă va vedea?

În următoarele zile, am fost tăcut. Lindy rămase în camera ei. O urmărisem în oglindă. Singurele lucruri care îi plăceau erau cărțile și trandafirii. Am citit toate cărțile pe care ea le-a citit. Stătusem treaz nopțile citind, ca să țin pasul cu ea. Nici măcar nu am încercat să vorbesc cu ea din nou. Și în fiecare noapte, când deveneam prea obosit, cartea îmi cădea din mână, stăteam întins pe pat, simțindu-i ura ca o fantomă cutreierând coridoarele în noapte. Poate că asta era o idee proastă. Dar ce altă speranță mai aveam?

– Am subestimat-o, i-am spus lui Will.

– Da, așa e.

M-am uitat la el, surprins.

– Și tu crezi asta?

– Mereu am crezut asta. Dar spune-mi, Adrian, de ce crezi că ai subestimat-o?

– Am crezut că va fi impresionată de lucrurile pe care i le-am cumpărat, mobila frumoasă şi hainele. Ea e săracă şi am crezut că, dacă îi cumpăr bijuterii şi lucruri drăguţe, îmi va acorda o şansă. Dar nu vrea nimic din tot ce i-am luat.

Will a zâmbit.

– Nu, nu vrea. Ea vrea doar libertate. Tu nu vrei?

– Da. M-am gândit la Tuttle, la bal, la ceea ce îi spusesem lui Trey despre cum dansul de la şcoală era prostituţie legalizată. Mi se părea că trecuse mult timp de atunci. Nu am întâlnit niciodată pe cineva care să nu poată fi cumpărat. Mă face cumva să o plac.

– Îmi doresc că, înţelegând asta, ar fi destul ca să distrugi blestemul. Sunt mândru de tine pentru asta.

Mândru de tine. Nimeni nu-mi spusese vreodată asta şi pentru o secundă mi-aş fi dorit să-l pot îmbrăţişa pe Will, doar ca să simt atingerea unei alte fiinţe umane. Dar asta ar fi fost foarte ciudat.

În noaptea aceea, am stat treaz mai mult decât de obicei, ascultând sunetele vechii case. „Aşezare" i-ar spune unii oameni. Dar am crezut că am auzit paşi pe scări. Erau oare paşii ei? Imposibil, prin două etaje. Dar tot nu am putut să dorm.

În cele din urmă, m-am dat jos şi m-am dus în camera de zi de la etajul al doilea, am deschis pe ESPN[1] foarte încet, ca să nu o deranjez. Mi-am pus jeanşi şi o cămaşă ca să fac asta, lucru pe care în trecut îl făceam îmbrăcat doar cu boxerii. Chiar dacă făgăduise că va sta în camera ei pentru totdeauna, nu voiam să îi ofer vreo şansă să-mi vadă mai mult decât faţa. Şi-aşa faţa era destul de urâtă.

Aproape că mă plictisisem dând să adorm, când am auzit o uşă deschizându-se. Ar fi putut fi ea? Pe hol? Probabil că era doar Magda sau chiar Pilot, rătăcind. Şi totuşi suna ca şi cum

[1] *Entertainment and Sports Programming Network* este un canal de televiziune american, producând şi difuzând programe cu specific sportiv. (n.tr.)

ar fi fost la etajul următor, etajul lui Lindy. M-am forțat să nu mă uit, să-mi țin ochii lipiți de televizor, ca să nu fie îngrozită de fața mea în întuneric. Am așteptat.

Era ea. Am auzit-o în bucătărie, zăngănind o farfurie și o furculiță, clătindu-le și punându-le în spălătorul de vase. Voiam să îi spun că nu trebuia să facă asta, că Magda făcea asta, că noi o plăteam să facă asta. Dar am rămas liniștit. Însă, când i-am auzit pașii în camera de zi, atât de aproape de a mă vedea, nu m-am putut opri.

– Sunt așezat aici. Am spus-o încet. Vreau să știi asta, ca să nu te îngrozești.

Nu răspunse, dar ochii i se îndreptară către mine. Lumina din încăpere era slabă, venind doar dinspre televizor. Totuși, voisem să-mi pun o pernă pe față, ca să mă acopăr. N-am făcut-o. Va trebui să mă vadă cândva. Kendra îmi spusese asta clar.

– Ai coborât, am spus.

Își întoarse fața către mine și i-am văzut ochii venind spre mine, apoi ducându-se departe, apoi revenind.

– Tu *ești* o bestie. Tatăl meu... a spus... credeam că era sub efectul drogurilor. Spune o mulțime de lucruri nebune. M-am gândit... Dar tu chiar ești. Oh, Dumnezeule! Se uită în altă parte. Oh, Dumnezeule!

– Te rog. Nu am să îți fac nici un rău, am spus. Știu că arăt așa, dar nu sunt... te rog. Nu te voi răni, Lindy.

– Nu m-am gândit la asta. Am crezut că erai un tip, un pervers care ar... iar apoi nu ai dărâmat ușa sau ceva de genul ăsta... Dar cum poți fi...

– Sunt bucuros că ai coborât, Lindy. Am încercat să-mi mențin vocea liniștită. M-am îngrijorat atât de mult cu privire la momentul când aveam să ne întâlnim. Acum s-a terminat și poate că o să te obișnuiești cu mine. Eram îngrijorat că nu vei ieși poate niciodată.

– Trebuia. Inspiră adânc, apoi expiră. Ieșeam noptile. Nu puteam sta în camerele acelea. Mă simțeam ca un animal. Se opri. Oh, Dumnezeule!

I-am ignorat emoția. Poate că, dacă mă comportam uman, i-aș putea arăta că eu chiar *eram*. Am spus:

– Picadillo-ul[1] pe care l-a gătit Magda pentru cină. A fost bun, nu-i așa? Nu m-am uitat la ea. Poate că i-ar fi mai puțin frică dacă nu mi-ar putea vedea fața.

– Da, a fost bun. Minunat.

Nu mi-a mulțumit. Nici nu mă așteptam să o facă. Știam asta acum.

– Magda e o bucătăreasă excelentă, am spus, dorindu-mi să păstrez conversația, acum că începusem, chiar dacă nu aveam despre ce vorbi. Când locuiam cu tatăl meu, el nu voia niciodată ca ea să facă mâncăruri latine. Magda făcea atunci doar mâncăruri obișnuite, carne cu cartofi. Dar când ne-a lăsat aici, chiar nu îmi prea păsa ce mâncam, așa că a început să pregătească aceste feluri. Cred că e mai ușor pentru ea și e mai bine. M-am oprit din pălăvrăgeală, încercând să mă gândesc la altceva despre ce să pălăvrăgesc.

Dar vorbi ea:

– Vrei să spui că te-a lăsat aici? Unde e tatăl tău acum?

– Locuiesc cu Magda și cu Will, am spus, încă uitându-mă în altă parte. Will este meditatorul meu. Poate să te mediteze și pe tine, dacă vrei.

– Meditator?

– Profesor, de fapt, bănuiesc. De vreme ce nu mă pot duce la școală deoarece... Oricum, îmi predă cursuri acasă.

– Școală? Dar atunci... tu ai... câți ani ai?

– Șaisprezece. La fel ca tine.

Puteam să văd pe fața ei că acest lucru o surprinsese, că ea crezuse tot timpul că eu eram vreun bătrân pervers. În cele din urmă, spuse:

– Șaisprezece. Atunci unde sunt părinții tăi?

---

[1] *Picadillo* este un fel de mâncare tradițional în mai multe țări latino-americane și în Filipine, cu carne tocată, roșii și alte ingrediente care variază în funcție de regiune. (n.tr.)

Dar ai tăi unde sunt? Eram în aceeași barcă, într-un fel, fiind abandonați de către dragii noștri babaci. Dar nu am spus asta.

„Tăcere", spusese Will. În schimb, eu am spus:

– Mama a plecat acum mult timp. Iar tatăl meu... ei bine, nu putea să se descurce cu mine în felul în care arătam. El este de partea normalității.

Lindy încuviință și am văzut mila din ochii ei. Nu voiam milă. Dacă mă compătimea, ar putea crede că eram un fel de creatură patetică dornică să o târască și să o forțeze să-i cedeze, ca Fantoma de la Operă. Oricum, mila era mai bună decât ura.

– Îi duci lipsa? întrebă ea. Tatălui tău?

I-am spus adevărul.

– Încerc să nu. Vreau să spun, nu ar trebui să le duci lipsa oamenilor care nu îți duc ție lipsa, nu?

Încuviință.

– Când lucrurile au început să meargă foarte prost cu tatăl meu, surorile mele s-au mutat cu prietenii lor. Am fost foarte supărată că nu au rămas și, știi tu, să mă ajute cu el. Dar încă le duc dorul.

– Îmi pare rău. Subiectul cu tatăl ei devenea prea riscant. Ți-ar plăcea ca Will să te mediteze? Pe mine mă meditează în fiecare zi. Tu ești probabil mai inteligentă decât mine. Nu sunt un elev foarte bun, dar pariez că te-ai obișnuit să ai câțiva copii la școala normală care nu sunt la fel de inteligenți ca și tine, nu-i așa?

Nu răspunse, iar eu am spus:

– Ar putea să te mediteze separat de mine, dacă vrei. Știu că ești supărată. Ai toate motivele să fii.

– Da, așa e.

– Doar că am ceva ce mi-ar plăcea să-ți arăt.

– Să-mi arăți? Puteam auzi precauția din vocea sa, ca o cortină căzând.

Repede, am spus:

– Nu! Nu aia. Nu înțelegi. E o seră. Am construit-o eu însumi cu ajutorul planurilor pe care le-am cumpărat. Și toate

plantele din ea sunt trandafiri. Îți plac trandafirii? Știam că îi plac.

– Will m-a direcționat spre ei. Bănuiesc că s-a gândit că aș putea transforma asta într-un hobby. Favoriții mei sunt floribunzi – trandafirii cățărători. Nu sunt la fel de detaliați ca și teahibrizii. Vreau să spun, ei au mai puține rânduri de petale. Dar se pot înălța atât de sus – câteodată, pot ajunge și la trei metri dacă au suporturile puse bine.

M-am oprit. Eram ca acei copii tocilari de la școală, cei care recitau statisticile de la baseball sau știau *Stăpânul Inelelor* de parcă Frodo, hobbitul, le era un văr pierdut de mult timp.

– Trandafirii din camera mea, spuse ea. Sunt de la tine? Tu i-ai crescut?

– Da. În zilele de când era acolo, am pus-o pe Magda să scoată trandafirii galbeni de vreme ce muriseră și să îi înlocuiască apoi cu unii albi, simbolizând puritatea. Speram să îi înlocuiesc într-o zi cu unii roșii, care semnificau iubire. Mă bucur că mi-ai văzut trandafirii. Nu aveam cui să-i ofer înainte cu excepția Magdei. Dar mai am încă zeci de trandafiri. Dacă vrei să cobori să îi vezi... sau pentru meditații... pot să îi chem pe Will sau pe Magda să stea acolo tot timpul, ca să nu îți faci griji că te-aș putea răni.

Nu punctasem lucrul evident: că ea era singură cu mine acum, că fusese cu mine zile întregi, păzită doar de un om rob, o femeie bătrână și o ușă fragilă și că nu îi făcusem nimic. Dar speram că își dăduse seama de asta.

– Și tu arăți așa cu adevărat? spuse ea în final. Nu e o mască pe care o folosești ca să-ți ascunzi fața? Așa cum fac răpitorii? Râse emoționată.

– Mi-aș fi dorit să am una. Am să vin lângă canapea, ca să poți vedea singură. Am făcut asta, ghemuindu-mă ca să mă poată examina. Eram fericit că eram acoperit pe cât de mult posibil, dar am privit chiorâș prin lumina slabă. M-am gândit la Esmeralda, nefiind în stare să-l privească pe Quasimodo. Eram un monstru. Un monstru.

– Poți să mi-o atingi – fața – dacă vrei să te asiguri, am spus.

Clătină din cap.

– Te cred. Acum că eram mai aproape, ochii ei urcau și coborau pe corpul meu, incluzând mâinile mele cu gheare. În cele din urmă, încuviință și am știut din privirea ei că îi părea rău pentru mine. Cred că mi-ar face plăcere ca Will să mă mediteze. Am putea să încercăm să ne medităm împreună, ca să nu facem abuz de timpul său. Dar, dacă ești prea slab ca să ții pasul, va trebui să facem o schimbare. Eu sunt obișnuită cu orele pentru avansați.

Vedeam că glumea, dar era și un pic serioasă. Voiam să întreb din nou despre seră și dacă avea să coboare devreme să ia micul dejun cu Will, Magda și cu mine. Dar nu voiam să o înspăimânt, așa că am spus:

– Studiem în camerele mele, de lângă grădina cu trandafiri. E la primul etaj. De obicei, începem la nouă. Citim din *Sonetele* lui Shakespeare.

– *Sonetele?*

– Da. M-am străduit să-mi caut în minte o strofă pentru a o recita. Am memorat pagini și pagini de poezie pe durata pedepsei mele de însingurare. Asta era șansa mea să o impresionez. Dar tăcerea prostiei mele era asurzitoare. În cele din urmă, am rupt-o. Shakespeare este minunat.

Da-a. Shakespeare este cool, frate.

Însă zâmbi.

– Da. Îi iubesc piesele de teatru și poezia. Alt zâmbet emoționat și m-am întrebat dacă era ușurată la fel ca mine, având în vedere că era prima noastră întâlnire.

– Ar trebui să mă duc la culcare, atunci, să fiu pregătită.

– Mda.

Se întoarse și se duse sus. Am urmărit-o până ce a ajuns la scări, apoi a urcat, apoi am ascultat în timp ce pașii i-au ajuns pe palierul etajului următor.

Doar când am auzit ușa dormitorului deschizându-se și închizându-se am cedat instinctelor mele de fiară și am făcut un dans de animal sălbatic în jurul camerei.

7

M-am trezit înainte de răsărit, ca să înlătur frunzele moarte ale trandafirilor, să mătur podeaua serei și să ud plantele. Am vrut să fac asta cu destul timp înaintea sesiunii noastre de meditații, ca totul să aibă timp să se usuce. Nu voiam noroi. Am ajuns să șpăl până și mobila de fier forjat din seră, cu toate că era deja curată și era probabil prea cald să stai acolo. Voiam ca toate opțiunile posibile să fie valabile.

La șase, totul era perfect. Am rearanjat până și niște viță-de-vie ca să se cațere mai sus, de parcă încerca să evadeze. Apoi l-am trezit pe Will bătând tare la ușa lui.

– Ea o să coboare, i-am spus.

– Care ea? Vocea lui Will suna amețită de somn.

– Șșș, am șoptit. O să te audă. Lindy vine la sesiunea noastră de meditații.

– Grozav, spuse Will. Asta în cât timp, în cinci ore?

– Trei. I-am spus că începem la nouă. Nu puteam să aștept mai mult. Dar am nevoie de ajutorul tău înainte de asta.

– Cu ce să te ajut, Adrian?

– Trebuie să mă înveți totul înainte de sesiune.

– Ce... și de ce aș face asta în loc să dorm?

Am bătut din nou la ușă.

– Vrei să deschizi? Nu pot să stau aici, afară, și să port discuția asta cu tine. Ea ar putea să audă.

– Atunci întoarce-te în pat. Asta e o idee bună.

– Te rog, Will! am șoptit, jucând teatru. Este important.

În cele din urmă, l-am auzit mișcându-se prin cameră. Într-o clipă, apăru la ușă.

– Ce este atât de important?

În spatele lui, Pilot își ascunse capul sub labe.

– Am nevoie să-mi predai acum.

– De ce?

– Nu m-ai auzit? Lindy vine la sesiunea noastră de meditații.

– Da. La nouă. Probabil că acum încă doarme.

– Dar nu vreau să o fac să gândească că-s prost – pe lângă că sunt urât. Trebuie să-mi predai totul înainte de sesiune ca să pot să par inteligent în fața ei.

– Adrian, fii tu însuți. Va fi bine.

– Să fiu eu însumi? Poate ai uitat că *eu însumi* sunt o bestie? Cuvântul *bestie* ieși cu un răget nebun, cu toate că încercam să rămân calm. Asta e prima dată când ea o să mă vadă în lumina zilei. I-a luat o săptămână să iasă. Vreau ca măcar să fiu inteligent.

– Ești inteligent. Dar și ea e. Tu vrei să fii în stare să vorbești cu ea, nu doar să repeți ceea ce ți-am spus eu.

– Dar ea a fost o elevă premiantă la Tuttle. A fost acolo cu bursă. Eu am fost doar un nenorocit cu banii tăticului.

– Te-ai schimbat de atunci, Adrian. Am să-ți arunc niște indicii dacă o să mi se pară că ai nevoie de ele, dar mă îndoiesc că vei avea. Ești un copil isteț.

– Tu vrei doar să te întorci în pat.

– Da, vreau să mă întorc în pat. Începuse să închidă ușa.

– Știi, vrăjitoarea a spus că o să îți dea înapoi vederea dacă distrug blestemul.

Se opri.

– I-ai cerut tu asta?

– Mda. Am vrut să fac ceva pentru tine, de vreme ce tu ai fost foarte drăguț cu mine.

– Îți mulțumesc.

– Așa că poți să vezi cât de important este să o fac bine. Așadar, poți să-mi dai ceva, vreun indiciu? Ea spune că, dacă vede că sunt prost, o să vrea să studieze separat. Asta o să-ți dubleze ție munca.

Probabil că s-a gândit la asta, căci a spus:
– Bine, verifică *Sonetul 54*. Cred că o să îți placă.
– Mersi.
– Dar, Adrian, câteodată e frumos să o lași și pe ea să fie inteligentă.
Închise ușa.

Mi-am pus scaunul în fața ușilor franțuzești ale grădinii de trandafiri pentru sosirea ei. Mi-a luat ceva timp să mă decid fie că arătam mai bine pe fundalul trandafirilor sau dacă ei doar atrăgeau atenția asupra urâțeniei mele. Dar, în cele din urmă, am decis că ceva în încăpere trebuia să fie frumos și în mod sigur acela nu eram eu. Chiar dacă eram în iulie, mă îmbrăcasem cu o cămașă albastră cu mâneci lungi Ralph Lauren, jeanși și tenișii cu șosete. Bestia la școală. Țineam o carte cu sonetele lui Shakespeare în mână și citeam *Sonetul 54* probabil pentru a douăzecea oară. *Cele patru anotimpuri* ale lui Vivaldi se auzeau în fundal.

Totul se năruí când Lindy bătu la ușă. Will nu ajunsese încă, așa că a trebuit să mă ridic, distrugând aranjamentul meu pitoresc (sau – haide să fiu serios aici – doar mai puțin respingător). Dar nu o puteam lăsa să stea acolo, așa că m-am grăbit spre ușă și am deschis-o. Foarte încet. În așa fel încât să nu o sochez.

În lumina dimineții, mai mult decât în noaptea de dinainte, o puteam simți că *nu* se uita la mine. Era oare din cauză că eram prea hidos ca să ocup spațiu în ochii ei, ca o poză de la locul crimei? Sau ea doar încerca să fie politicoasă să nu se holbeze? Am crezut că trecuse deja de ura pentru mine, transformându-se în milă în schimb. Dar cum puteam transforma asta în iubire?

– Îți mulțumesc că ai venit, am spus, făcându-i semn să intre, fără să o ating. Am pregătit totul lângă seră. Am mutat o masă de lemn negru lângă ușa franțuzească, ușă ce dădea în afară. Am tras un scaun ca să se așeze. În vechea mea viață, nu făcusem niciodată asta pentru vreo fată.

Dar deja ajunsese la ușă.

– O! Este atât de frumoasă. Pot să ies?
– Da. Eram deja în spatele ei, căutând broasca. Te rog. Nu mai avusesem nici un vizitator înainte, niciodată nu-mi mai împărțisem grădina cu cineva în afară de Will și Magda. Am sperat...
M-am oprit. Deja pășise în afară. Sunetul coardelor lui Vivaldi creșteau în jurul ei, căntând partea numită „Primăvara" imediat ce păși în jurul tuturor florilor.
– Este splendid! Miroase doar... să ai asemenea bogății în casa ta!
– E și casa ta. Te rog, vino oricând.
– Iubesc grădinile. Obișnuiam să merg în Strawberry Fields in Central Park după școală. Stăteam acolo ore întregi, citind. Nu îmi plăcea să mă duc acasă.
– Înțeleg. Mi-aș dori să mă pot duce să văd acea grădină. Am văzut poze cu ea pe internet. *Și am trecut pe lângă ea de mii de ori în viața mea anterioară.* Abia mă uitam la ea. Acum tânjeam să merg, și nu puteam.
Ea îngenunche lângă un strat de trandafiri miniaturali.
– Sunt atât de prețioși.
– Petelor mereu le plac lucrurile micuțe, cred. Eu prefer cățărătorii. Mereu se întorc după lumină.
– Și ei sunt frumoși.
– Dar acesta... Am îngenuncheat ca să arăt un miniatural galben-deschis pe care îl plantasem cu o săptămână în urmă. Acesta se numește „Micuța Linda".
Îmi aruncă o privire ciudată.
– Toate florile tale au nume?
Am râs.
– Nu l-am numit eu. Horticultorii, când dezvoltă o nouă specie de trandafiri, o și numesc. Iar acesta se întâmplă să fie numit „Micuța Linda".
– Este atât de perfect, atât de delicat. Se întinse după trandafir. Când făcu asta, mâna sa o atinse pe a mea și am simțit un tremur de electricitate fugindu-mi prin trup.
– Dar puternic. Mi-am tras mâna înainte ca Lindy să fie dezgustată de ea. Câțiva miniaturali mai puternici decât

teahibrizii. Vrei să-ți tai câțiva pentru camera ta, de vreme ce e tizul tău?

– Ar fi o nedreptate să-l tai. Poate... Se opri, ținând micul trandafir înflorit între două degete.

– Ce?

– Poate că am să mă întorc să-l văd.

A spus că se va întoarce. Poate.

Tocmai atunci, Will intră.

– Ghicești cine-i aici, Will? am spus, de parcă *nu* vorbisem cu el despre asta. Lindy.

– Minunat! spuse el. Bine ai venit, Lindy! Sper că ai să mai animezi lucrurile. Este destul de plictisitor doar cu Adrian.

– E nevoie de doi pentru a fi plictisitor, am spus.

Apoi, așa cum știam că o va face, a spus:

– Vom discuta Sonetele lui Shakespeare astăzi. M-am gândit să începem cu numărul cincizeci și patru.

– Ai adus cartea? am întrebat-o. Când a clătinat din cap, am spus: Putem aștepta să ți-o aduci. Nu, Will? Sau ai putea s-o împarți cu mine.

Ochii ei încă erau purtați către grădina cu trandafiri.

– Oh, bănuiesc că putem s-o împărțim. Am să-mi aduc cartea mâine.

A spus „mâine".

– Bun. Am împins cartea, iar acum era mai aproape de ea decât de mine. Nu voiam să creadă că încercam să mă dau la ea. Dar totuși eram mai aproape de ea decât fusesem vreodată. O puteam atinge atât de ușor și puteam să fac asta să pară că fusese o întâmplare.

– Adrian, vrei să citești cu voce tare? întrebă Will.

Un fleac. Profesorii mereu îmi lăudaseră felul de a citi. Și citisem acest poem de multe ori:

– Sigur, am spus.

O, cât de mult frumosu-i mai sublim,
Când adevăru-i dă un nimb de slavă!

Frumos e-un trandafir, dar il găsim
Și mai frumos, prin boarea lui suavă.[1]

Desigur, cu Lindy stând atât de aproape de mine, am dat-o în bară, bâlbâindu-mă la „frumosu-i mai sublim". Dar am continuat să citesc.

Au și măceșii flori cu zmalțul viu,
Cum au, plini de miresme, trandafirii,
Și, tot cu ghimpi, se leagănă zglobiu,
Când, vara, floarea le-o deschid zefirii.
Dar farmec n-au decât pentru priviri:
Trăiesc stingher, când au pălit nu-ți pasă,
Și mor de tot. Dar dulcii trandafiri,
Murind gingaș, parfumuri dulci ne lasă.
Tot astfel, când păli-vei, floare vie,
Esența ta rămâne-n poezie.[2]

Am terminat și mi-am ridicat privirea. Lindy nu se uita la mine, totuși. I-am urmărit direcția ochilor și am văzut că privea cu insistență la ușile franțuzești, la trandafiri. Trandafirii mei. Oare frumusețea trandafirilor compensa urâțenia mea?

- Adrian? Will spunea ceva, poate pentru a doua sau a treia oară.

- Scuze, ce e?

– Am întrebat ce simbolizează trandafirul în poezie.

Citind poezia de douăzeci de ori, am crezut că știu ce înseamnă. Dar acum dădusem înapoi. Mi-am dat seama că voiam să o las să fie inteligentă.

– Ce crezi, Lindy?

– Cred că semnifică adevărul, spuse ea. Shakespeare vorbește despre cum trandafirul are un parfum care îl face

[1] William Shakespeare, *Sonete*, traducere de Teodor Bocșa, Editura Media Concept, Sibiu, 2004. (n.tr.)

[2] *Idem.*

frumos pe dinăuntru. Iar mirosul trandafirului poate să persiste chiar și după ce floarea moare.

– Ce este măceșul, Will? am întrebat.

– Un trandafir sălbatic. Arată ca un trandafir, dar nu are miros.

– Așa că arată bine, dar nu e la fel de adevărat? am spus. Cum spunea Lindy. Doar pentru că ceva este frumos, asta nu înseamnă că e bun. Asta vrea să spună el.

Lindy se uită la mine de parcă eram inteligent, nu doar urât.

– Dar ceva cu frumusețe lăuntrică va persista pentru totdeauna, ca parfumul trandafirului.

– Dar parfumul unui trandafir... persistă pentru totdeauna? o întrebă Will pe Lindy.

Lindy ridică din umeri.

– Am avut odată un trandafir pe care mi l-a dat cineva. L-am presat într-o carte. Mirosul nu a persistat.

Am privit-o fix, știind la ce trandafir se referea.

Dimineața, a trecut rapid și, cu toate că nu am prestudiat și celelalte materii, am reușit să nu par imbecil, dar mereu am lăsat-o pe ea să fie un pic mai deșteaptă. Nu fusese dificil.

La douăsprezece și jumătate, Will spuse:

– Ni te vei alătura la prânz, Lindy?

Mă bucuram că întrebase el asta, și nu eu. Mi-am ținut respirația. Cred că amândoi ne-am ținut-o.

– Ceva de genul cantina școlii? întrebă Lindy. Da, ar fi frumos.

Dacă cineva crede că nu am pregătit-o pe Magda pentru asta, se înșală amarnic. Am trezit-o și pe ea la șase – cu toate că a fost mai drăguță decât Will – și am vorbit despre posibilele meniuri care nu includeau supe, salate, lucruri murdare pe care le-aș putea răsturna cu mâinile mele cu gheare. Uram că fiind o bestie mâncam ca o bestie. Dar sunt fericit să spun că nu m-am făcut de râs și am studiat și în după-amiaza aceea.

*

În acea noapte, stăteam întins pe pat, amintindu-mi momentul când mâna ei o atinsese pe a mea. M-am întrebat cum ar fi să o fac să mă atingă nu accidental, să o fac poate să mă atingă din proprie inițiativă.

Dl Anderson: Vă mulțumesc că ați venit. Săptămâna aceasta vom vorbi despre transformare și mâncare.

BestieNY: Dar voiam să vorbesc despre fata asta. Am o fată. Suntem amici, dar cred că am putea fi mai mult de-atât.

Grizzly s-a alăturat chat-ului.

Broscoiul: salut, grizz.

Grizzly: Am noutăți! Sunt om! Nu mai sunt urs!

BestieNY: Om?

Broscoiul: felicitări

BestieNY: <– Foarte gelos pe Grizz.

Grizzly: Fata, numele ei e Albă-ca-Zăpada (nu *acea* Albă-ca-Zăpada), m-a urmat în pădure când ei plecau la casa lor de vară. L-a văzut pe piticul diabolic care a aruncat vraja asupra mea și m-a ajutat săl omor.

Broscoiul: Ai omoât un pitic

Grizzly: un pitic *diabolic*

Broscoiul: totuși.........

Grizzly: Nu a fost o crimă pentru mine să-l omor pe pitic deoarece am făcut-o sub formă de urs.

SirenaMută s-a alăturat chat-ului.

SirenaMută: Mi-e teamă că am niște vești foarte proaste.

Broscoiul: Grizzly e din no băiat!

SirenaMută: Asta e minunat. Dar mi-e teamă că nu a mers la fel de bine și cu mine.

BestieNY: Ce s-a întâmplat, Sirenă?

SirenaMută: Ei bine, am crezut că totul mergea foarte bine. El a spus că i-am amintit de fata care i-a salvat viața (care eram eu, desigur) și chiar dacă părinții săi voiau că

el să plece să o cunoască pe cealaltă fată, fata cu părinți bogați, el a spus că mai degrabă ar fi cu mine.

Grizzly: Asta e minunat, Sirenă. Sunt sigur că o să meargă totul de minune.

BestieNY: Da, nu o să-i pese de ea!

SirenaMută: Dar tocmai asta e problema. Îi pasă. Părinții săi au spus: „Ei bine, măcar *ea* poate să vorbească" și l-au trimis la o întâlnire oarbă. Și, vă vine să credeți?, acum el crede că *ea* e cea care i-a salvat viața. Și, de vreme ce nu pot să vorbesc, nu îi pot spune adevărul.

Dl Anderson: Îmi pare atât de rău, Sirenă.

SirenaMută: I-am văzut sărutându-se. El e cu ea. Am dat-o-n bară.

BestieNY: #@*!

BestieNY: Îmi pare rău. Nu există nici o șansă să scapi de vrajă, Sirenă?

SirenaMută: Surorile mele au încercat să dea de Vrăjitoarea Mării ca să mă scape de vrajă. Ele i-au dat ei părul și totul. Dar ea a spus că singurul mod în care pot scăpa de vrajă este să-l omor.

Broscoiul: Ai de gând să faci asta?

BestieNY: Roagă-l pe Grizzly să te ajute. El & prietena lui au omorât un pitic.

Grizzly: Nu e amuzant, Bestie.

BestieNY: Scuze, Grizz. Sarcasmul mă mai ajută când sunt supărat.

SirenaMută: Înțeleg, Bestie. Ați fost cu toții foarte buni prieteni.

Broscoiul: Aț fost? Asta înseamnă că nu ai d gând să o faci?

SirenaMută: Nu pot, Broscoiule. Nu pot să-l omor. Îl iubesc prea mult. A fost greșeala mea, eu am făcut-o.

BestieNY: Dă-mi voie să ţi-o spun direct – o să fii spumă de mare

SirenaMută: Mi s-a spus că, dacă aştept 300 de ani, spuma mării care sunt eu va pluti către rai

Broscoiul: 300 de ani! Nu-i mae lucru.

Grizzly: Broasca are dreptate. O să pară o zi sau două. Ai să vezi.

SirenaMută: Cred că trebuie să plec acum. Vă mulţumesc pentru tot. Adio.

SirenaMută a părăsit chat-ul.

BestieNY: Uau. Nu pot să cred.

Broscoiul: Nic eu.

Grizzly: Nu prea mă simt în stare să chatuiesc astăzi.

Dl Anderson: Poate că ar trebui să-l suspendăm până data viitoare.

Partea a V-a

Timpul se scurge, toamnă și iarnă

1

Dincolo de ferestrele închise, frunzele începură să cadă, dar înăuntru totul rămăsese la fel. Totul, în afară de mine și Lindy. Noi ne schimbaserăm. Învățam împreună și am observat că, în timp ce era inteligentă, eu eram în mod deliberat nu *prea* inteligent. Nu cred că mă mai ura. Poate. Poate că ea chiar mă plăcea.

Într-o noapte, a fost furtună, a grozavă, cu fulgere ca țesătura de metal de-a lungul cerului și tunete care arătau că era totul mult prea aproape. Îmi zgudui patul, buimăci lumea și mă trezi pe mine. M-am dus sus în camera de zi, doar că să îmi dau seama că nu eram deloc singur.

– Adrian! Lindy stătea în întuneric pe canapea, urmărind cerul aprinzându-se de la cea mai îndepărtată distanță de la fereastră. M-am speriat! Suna ca o canonadă.

– Canonadă. Mă întrebam dacă auzise vreodată vreo canonadă noaptea, acolo de unde venea. E doar un tunet, iar casa asta veche este solidă. Ești în siguranță.

Mi-am dat seama cât de nebunesc suna, spunând că era în siguranță când eu o țineam prizonieră. Dar ea spuse:

– Nici un loc unde am locuit nu a fost în siguranță.

– Am văzut că ți-ai ales punctul cel mai îndepărtat de fereastră.

– Crezi că sunt absurdă.

– Neh. Eu sunt aici, nu-i așa? Zgomotul m-a trezit. Voiam să pregătesc niște pop-corn și să văd dacă este ceva la TV.

Vrei și tu? M-am îndreptat către bucătărie. Eram grijuliu. M-am hotărât că era cel mai bine să mă îndepărtez, nu să o sperii fiind prea aproape. Era pentru prima dată când eram singuri din ziua în care am fost în grădina cu trandafiri. Mereu îl aveam pe Will când învățam, iar pe Magda la masă. Acum, singur, cu toți ceilalți dormind, voiam ca ea să știe că putea să aibă încredere în mine. Nu voiam să distrug totul.

– Da, te rog. Poți să faci două pungi, totuși? Chiar îmi place pop-corn-ul.

– Desigur. Am intrat în bucătărie și am găsit pop-corn-ul pentru microunde. Lindy zapa prin canalele televizorului, oprindu-se asupra unui film vechi, *File de Poveste*[1]. E un film bun, am spus în timp ce pop-corn-ul începuse să sară.

– Nu l-am mai văzut.

– Cred că o să-ți placă. Are câte ceva pentru toți – lupte cu săbiile pentru mine, prințese pentru tine. Prima pungă terminase de sărit și o scosesem. Scuze. Probabil că a fost puțin sexist.

– E în regulă. Eu sunt fată. Toate fetele pretind că sunt prințese la o anumită vârstă, indiferent de cât de puțin se aseamănă viața lor cu a unei prințese. Și îmi place ideea de „fericiți până la adânci bătrânețe". Lăsă televizorul pe postul ăsta.

Am rămas acolo urmărind a doua pungă umflându-se, gândindu-mă ce să fac cu ele: să le pun într-un castron ca să le împărțim, cum făcea Magda cu fetele pe care le cunoșteam, sau să le las în pungi.

În cele din urmă, am spus:

– Ar trebui să le pun într-un castron? Nici măcar nu știam unde ținea Magda castroanele. Cât de trist era asta?

– O, nu, nu te deranja.

– Nu mă deranjez. Dar am scos punga din cuptor, am deschis-o, apoi am dus ambele pungi în camera de zi. Probabil

[1] *The Princess Bride*, un film din anul 1987, realizat după romanul cu același nume al scriitorului William Goldman. (n.tr.)

că ceruse propria pungă pentru ca mâinile noastre să nu se atingă. Nu o învinuiam. M-am așezat la vreo treizeci de centimetri depărtare de ea, urmărind filmul. Era scena în care Westley, un pirat, îl provocase pe ucigașul Vizzini la o luptă între minți.

– Ai căzut victima unei greșeli clasice! spuse Vizzini pe ecran. *Nu te pune niciodată cu un sicilian când moartea e aproape!*

De îndată ce Vizzini căzu mort, eu îmi terminasem pop-corn-ul și pusesem punga jos. Mai voiam. Se părea că bestiei îi era mereu foame. Mă întrebam, dacă m-aș fi transformat înapoi, aș fi fost gras?

– Mai vrei? întrebă ea.

– Neh. Ai spus că îți place mult pop-corn-ul.

– Așa e. Dar poți să mai iei. Îmi întinse punga.

– OK. M-am mutat câțiva centimetri mai aproape. Ea nu țipă și nu se dădu înapoi. Am luat un pumn de pop-corn, sperând să nu-l scap. Tocmai atunci se auzi un tunet, iar Lindy sări, vărsând jumătate din ceea ce mai rămăsese.

– Oh, scuze, spuse ea.

– Nici o problemă. Am adunat floricelele care se vedeau, băgându-le în punga mea goală. Putem să adunăm restul dimineață, am spus eu.

– Problema e că mă sperii foarte tare de tunete și fulgere. Când eram mică, tatăl meu obișnuia să iasă noaptea, după ce eu adormeam. Iar apoi, dacă vreun sunet mă trezea, nu îl găseam lângă mine. Mă speriam atât de tare.

– Cred că a fost foarte greu pentru tine. Părinții mei obișnuiam să țipe la mine când mă trezeam noaptea. Îmi spuneau să fiu curajos, ceea ce însemna să îi las în pace. I-am întins pop-corn-ul. Mănâncă tu ce a mai rămas.

– Mersi. Îmi luă pop-corn-ul din mână. Aș vrea...

– Ce anume?

– Nimic. Doar că... mersi pentru pop-corn.

Era atât de aproape de mine că îi puteam auzi respirația. Voiam să mă mut mai aproape, dar mă abțineam. Am stat în lumina albastră-alburie a televizorului, urmărind filmul în liniște. Doar când se termină, am observat că Lindy adormise.

Furtuna slăbise, iar eu voiam să stau acolo, privind-o cum doarme, privind-o îndelung, așa cum îmi priveam trandafirii. Dar, dacă avea să se trezească, ar crede că e ciudat. Și ea și-așa credea că sunt destul de ciudat.

Așa că am închis televizorul. În încăperea întunericul deveni negru ca smoala și am luat-o în brațe, ca să o duc în camera ei.

Se trezi în timp ce o urcam pe scări.

– Ce se...?

– Ai adormit. Te ducem în cameră. Nu-ți face griji. N-am să te rănesc. Promit. Poți să ai încredere în mine. Și nu am să te scap. Abia îi simțeam greutatea în brațele mele. Bestia era și puternică.

– Pot să merg, spuse ea.

– OK, dacă vrei. Dar nu ești obosită?

– Ba da. Puțin.

– Ai încredere în mine, atunci.

– Știu. M-am gândit că, dacă voiai să mă rănești, ai fi făcut-o până acum.

– N-am să te rănesc, am spus, înfiorându-mă să știu că era ceea ce ea gândise despre mine. Nu îți pot explica de ce te vreau aici, dar nu e pentru asta.

– Înțeleg. Se cuibări din nou în brațele mele, lipită de pieptul meu. Am dus-o până sus și am încercat clanța. O apucă ea. Vocea se auzi din întuneric.

– Nu m-a mai dus nimeni până acum în brațe, cel puțin, nu-mi amintesc.

Mi-am slăbit strânsoarea.

– Sunt foarte puternic, am spus.

Nu mai spuse nimic după asta. Adormise la loc. Avea încredere în mine. Am orbecăit prin întuneric spre dormitorul ei, gândindu-mă că așa era mereu pentru Will, să fie grijuliu, sperând să nu aibă obstacole în drum. Când am ajuns la pat, am pus-o cu grijă, învelind-o cu cuvertura mătăsoasă. Voiam să o sărut, acolo în întuneric. Trecuse mult timp de când nu mai atinsesem pe cineva, nu mai atinsesem pe cineva cu adevărat. Dar ar fi fost nedrept să abuzez de somnul ei, iar dacă avea să se trezească, nu m-ar fi iertat niciodată.

În cele din urmă, am spus:
– Noapte bună, Lindy! şi am început să mă îndepărtez.
– Adrian? La uşă, i-am auzit vocea. Noapte bună!
– Noapte bună, Lindy! Mersi că ai stat cu mine. A fost frumos.
– Frumos. Am auzit-o schimbându-şi poziţia în pat, răsucindu-se, poate. Ştii, în întuneric, vocea ta îmi pare atât de familiară.

2

Vremea deveni mai rece și mai umedă, iar eu am ajuns să vorbesc cu Lindy fără să mă îngrijorez la fiecare cuvânt. Într-o zi, după sesiunea noastră de meditații, Lindy spuse:

– Așadar, ce e la al cincilea etaj?

– Ha? Auzisem ce întrebase, dar voiam să îi distrag atenția și să mă gândesc la un răspuns. Nu mai fusesem la al cincilea etaj de când venise ea. Pentru mine, al cincilea etaj însemna disperare, însemna să stau la fereastră, citind *Cocoșatul* și simțindu-mă la fel de singur precum Quasidomo. Nu voiam să urc acolo.

– Al cincilea etaj, spuse Lindy. Tu stai la unu, bucătăria și camera de zi sunt la doi, eu sunt la trei, iar Will și Magda stau la patru. Însă, când am sosit aici, am văzut cinci rânduri de ferestre.

Acum eram pregătit.

– Oh, nimic. Cutii și lucruri vechi.

– Uau, asta sună interesant. Putem să mergem să aruncăm o privire? Lindy porni către scări.

– Sunt doar niște cutii. Ce e atât de interesant? Te vor face să strănuți.

– Știi ce se află în cutii? Când am clătinat din cap, a spus: Păi tocmai asta-i interesant. Ar putea fi comori îngropate acolo sus.

– În Brooklyn?

– OK, poate că nu comori adevărate, dar alte comori: scrisori vechi și fotografii.
– Adică prostii.
– Nu trebuie să vii. Pot să mă uit și singură dacă nu sunt lucrurile tale.
Dar m-am dus. Cu toate că ideea celui de-al cincilea etaj mi-a adus un sentiment de frică, care mi se instalase în stomac ca o carne putrezită, m-am dus, pentru că am vrut să petrec mult timp cu ea.
– Oh, uite. Uite o canapea lângă fereastră.
– Da, e destul de fain să stai acolo și să vezi oamenii mergând. Vreau să spun, probabil că așa a fost pentru oricine a locuit aici.
Se urcă pe locul de la fereastră, locul meu de la fereastră. Am simțit un junghi. Probabil că îi lipsise ieșitul.
– Oh, ai dreptate. Poți să vezi tocmai până la stația de metrou din acest loc. Ce stație e aceea?
Dar eu vorbeam.
– Poți să-i vezi pe oameni ieșind din tren, ducându-se la serviciu, întorcându-se după-amiaza. Când se uită la mine, am spus: Nu că am mai făcut asta vreodată.
– Eu aș fi făcut-o. Pariez că oamenii făceau asta tot timpul. Poți să vezi toate viețile aici.
Se aplecă în față, privind intens la stradă. Am privit-o îndelung, la felul în care coșița ei roșcată atârna până la mijlocul spatelui ei, schimbându-și culoarea în auriu din pricina soarelui după-amiezii, pistruii de pe pielea ei albă. Care era treaba cu pistruii? Îți ieșeau câte unul, pe rând, sau toți odată? În cele din urmă, i-am observat ochii, gri-deschis, înconjurați de gene albicioase. Erau ochi blânzi, am gândit, dar ar exista ochi destul de blânzi ca să-mi poată ierta urâțenia?
– Ce zici de cutii? Am gesticulat către grămada de cutii din colț.
– Oh, ai dreptate. Dar părea dezamăgită.
– Fereastra devine mai interesantă pe la ora cinci. Atunci încep oamenii să vină de la serviciu. Se uită la mine. Ei bine, poate că am stat în acel loc... o dată sau de două ori.

– Oh, înțeleg.

Prima cutie pe care o deschise era plină de cărți și, cu toate că Lindy avea sute de cărți, se entuziasmă.

– Uite! *Mica Prințesă*![1] Asta a fost preferata mea în clasa a cincea! Și m-am dus lângă ea să mă uit. Cum de se entuziasmau fetele la niște lucruri atât de tâmpite?

Următorul chiot al lui Lindy fu mai strident. M-am grăbit ca să mă asigur că nu se rănise, însă spuse:

– *Jane Eyre!* Este preferata mea dintotdeauna!

Mi-am amintit că o citea prima dată când am urmărit-o în oglindă. Ai o mulțime de preferate. Nu o mai ai pe asta?

– Ba da. Dar uită-te la ea.

I-am luat cartea din mână. Mirosea cumva ca la metrou. Data din 1943 și avea ilustrații negre care ocupau pagini întregi. O deschisesem la o pagină unde un cuplu își făcea de cap sub un copac.

– Nu am mai văzut niciodată o carte cu ilustrații pentru adulți. Sunt mișto.

Îmi luă cartea.

– Iubesc cartea asta. Iubesc cum descrie că, dacă doi oameni sunt sortiți să fie împreună, ei vor fi, chiar dacă ceva îi separă. Că există ceva magic în toată treaba asta.

M-am gândit la cum eu și Lindy ne întâlniserăm la bal, apoi o văzusem în oglindă, iar acum era aici. Asta era magie? Magie de tip Kendra? Sau doar noroc? Știam că există magia. Însă nu știam dacă ar putea funcționa și pentru latura bună.

– Crezi asta? am spus. Treaba cu magia?

Fața ei se întunecă, de parcă se gândea la altceva.

– Nu știu.

M-am uitat din nou la carte.

– Îmi plac ilustrațiile.

– Nu-i așa că ele surprind perfect esența cărții?

– Nu știu. N-am citit-o niciodată. Nu e o carte pentru fete?

[1] *A Little Princess*, un roman scris de Frances Hodgson Burnett. (n.tr.)

– Nu ai citit-o niciodată? Pe bune? Știam ce urma. Ei bine, trebuie să o citești. Este cea mai frumoasă carte din lume, o poveste de iubire. Am citit-o de fiecare dată când aveam pană de curent. Este cartea perfectă pentru lumina lumânării.

– Pană de curent?

Lindy ridică din umeri.

– Aveam de mai multe ori decât oamenii normali, cred. Câteodată, tata trebuia să plătească unele lucruri ce apăreau și se interpuneau cu facturile de electricitate.

Lucruri ca alimentându-și nasul și sângele din vene. Trebuie să fi avut priorități. M-am gândit din nou la cât de multe aveam în comun eu și Lindy. Și cât de mult semănau tații noștri – în cazul tatălui meu, munca era drogul său.

I-am luat cartea lui Lindy. Știam că aveam să stau toată noaptea treaz citind-o.

În cele din urmă, ne-am mutat la alte cutii. A doua era plină de albume foto și tăieturi din ziare, toate despre o actriță numită Ida Dunleavy. Am scos posterele: Ida Dunleavy în rolul Portiei din *Negustorul din Veneția*[1]. Ida Dunleavy în *The School for Scandal*[2].

Existau, de asemenea, și recenzii.

– Ascultă aici, spuse Lindy. „Ida Dunleavy va fi amintită ca una dintre cele mai bune starlete ale teatrului din vremea noastră."

– Bănuiesc că nu. Nu am auzit niciodată de ea. M-am uitat la data de pe bucata de ziar. 1924.

– Uite ce drăguță era. Lindy îmi arătă altă bucată de ziar, aceasta cu poza unei femei cu un superb păr negru, înveșmântată într-o rochie demodată.

---

[1] Piesă de teatru scrisă de William Shakespeare. (n.tr.)

[2] Comedie de moravuri scrisă de Richard Brinsley Sheridan, care a fost pusă în scenă pentru prima dată în Londra, la Teatrul Drury Lane pe 18 mai 1777. (n.tr.)

Următoarele bucăți de ziare vorbeau despre o nuntă. „Actrița Ida Dunleavy se căsătorește cu faimosul bancher Stanford Williams".

Apoi, bucățile de ziare despre piese de teatru și actori s-au transformat în știri despre bebeluși. Eugene Dunleavy Williams, născut în 1927, Wilbur Stanford Williams în 1929. Paginile era acoperite de notițe scrise într-o caligrafie demodată și extravagantă, și șuvițe de păr auriu.

O bucată de ziar din 1930 spunea: „Bancherul Stanford Williams se sinucide".

– S-a sinucis, spuse Lindy, citind. S-a aruncat de la fereastră. Săraca Ida.

– Probabil că el a fost unul dintre tipii aceia care au pierdut totul la marea criză din '29[1].

– Crezi că au locuit aici? Lindy îmi arăta cu degetul foaia îngălbenită.

– Sau poate copiii sau nepoții lor.

– Este atât de trist. Trecu repede prin restul albumului. Mai erau prin el câteva articole despre Stanford, o fotografie cu doi băieței de trei sau patru ani, apoi nimic altceva. Lindy puse albumul la o parte și ajunse la ceva dedesubt. De acolo scoase o cutie, o deschise și înlătură cocoloașe de șervețele de hârtie care s-au fărâmițat în mâinile ei. În cele din urmă, scoase o rochie verde de satin, o combinație de verde între culoarea mentei și culoarea dolarului.

– Uite! Este rochia din poză a Idei. O ținea în fața sa.

Se părea că era exact mărimea ei.

– Ar trebui să o probezi.

– Oh, n-o să-mi vină niciodată. Dar am observat că încă o ținea, pipăind dantela galbenă. Câteva mărgele atârnau de șnururi, dar, în afară de asta, arăta destul de bine.

– Probeaz-o, am spus. Du-te jos dacă ești îngrijorată c-am să mă uit.

[1] Referire la prăbușirea Bursei din 1929, cunoscută și ca Joia Neagră: New York Stock Exchange. (n.tr.)

– Nu e asta. Dar ridică rochia și se răsuci pe călcâie cu tot cu ea. Apoi plecă.

M-am dus la cufăr. Voiam să găsesc ceva mișto să îi arăt când avea să se întoarcă. Într-o cutie de pălărie am găsit un joben. L-am probat, însă acesta a continuat să alunece de pe capul meu de animal. L-am ascuns în spatele canapelei. Dar mai era și o pereche de mănuși și o eșarfă de seară. Acestea mi-au venit forțându-le puțin. Cu siguranță, Stanford avea mâini mari. Am deschis altă cutie, iar acolo am găsit un patefon și câteva discuri. Eram pe cale să le scot când Lindy se întoarse.

Avusesem dreptate în legătură cu rochia. Îi venea de parcă fusese cusută pe corpul ei – corpul ei, despre care presupusesem că nu era nimic special din cauza felului în care și-l ascundea sub hanorace și jeanși ponosiți și largi, de obicei. Dar acum, cu satin și dantelă îmbrățișând orice rotunjime, nu mă puteam opri să mă uit. Iar ochii ei, despre care crezusem înainte că erau gri, acum păreau exact de aceeași culoare cu rochia. Poate că era din cauză că avusesem puțin acces la fete în ultima vreme, însă Lindy arăta sexy. Se transformase pe atât pe cât mă transformasem eu? Sau a fost mereu așa, iar eu nu mi-am dat niciodată seama?

– Despletește-ți cosița, am spus fără să gândesc. Fusese un lucru ciudat spus?

A făcut o grimasă, dar s-a supus, desfăcându-și părul care s-a revărsat pe umeri ca o cascadă de flăcări.

Am privit-o uimit.

– Dumnezeule! Ești frumoasă, Lindy, am șoptit.

Râse.

– Oh, bine. Crezi că sunt frumoasă deoarece... Se opri.

– ... deoarece eu sunt urât? am terminat pentru ea.

– Nu voiam să spun asta. Dar începuse să se înroșească.

– Nu-ți face griji c-ai să-mi rănești sentimentele. Știu că sunt urât. Cum aș putea să nu fiu?

– Dar chiar nu aveam de gând să spun asta. Ceea ce voiam să spun era că tu crezi că sunt frumoasă deoarece nu mai cunoști alte fete, unele frumoase.

– Ești frumoasă, am repetat, imaginându-mi cum ar fi să o ating, cum ar fi să îmi pun mâinile pe satinul rece și alunecos și să-i simt căldura de dedesubt. Trebuia să mă opresc din a mă mai gândi la asta. Trebuia să mă controlez. Dacă știa cât de mult o voiam, ar fi băgat-o-n sperieți. I-am întins o oglindă – *oglinda*. Și, în timp ce ea își examina reflexia, eu am verificat, în secret, felul în care părul ei roșcat se încrețea în jos, pe spate. Se și machiase, ruj de culoarea cireșelor și fard roz. Nu mai făcuse asta niciodată, probabil. Dar, bineînțeles, mi-am spus că era din cauza rochiei, nu din cauza mea.

– Am văzut un vechi patefon într-una dintre cutii, am spus. Ar trebui să vedem dacă funcționează.

– Oh, da? Mișto. Bătu din palme.

I-am arătat vechiul aparat de redare cu manivelă. Pe etichetа de pe disc mic și gros scria „Dunărea Albastră". Cred că punem asta așa. Am poziționat acul peste disc. Apoi învârtim de manivelă. Dar când am învârtit, nu a ieșit nici un sunet.

Lindy păru dezamăgită, apoi râse.

– Oricum nu știu să valsez.

– Eu știu. Priete... M-am oprit. Eram pe cale să spun că prietenul meu Trey mă trăsese după el la niște cursuri de dans pe care mama lui îl pusese să le ia la clubul lor de country când eram în clasa a unsprezecea. Dar m-am prins. A fost odată o lecție de dans la TV. Aș putea să-ți arăt. E ușor.

– Ușor pentru tine.

– Și pentru tine. Am luat mănușile și eșarfa de pe cutie. Îmi doream să o ating, dar nu voiam să o scârbesc cu labele mele dezgustătoare de animal. I-am întins o mână înmănușată. Îmi acordați acest dans?

Ridică din umeri.

– Ce trebuie să fac?

– Să-mi iei mâna.

Și făcu asta. Am stat acolo, tâmpit, pentru o clipă.

– Și cu cealaltă mână ce fac? întrebă ea.

– Hm, pe umărul meu. Iar a mea... Am pus-o pe talie, uitându-mă pe fereastră în timp ce am făcut-o. Iar apoi pur

și simplu copiază ce face eu. I-am arătat pasul simplu de vals. Înainte, la dreapta, aproape.

Încercă și ea, dar nu îi reuși.

– Aici. Am tras-o mai aproape decât ar fi trebuit, iar picioarul ii era lipit de-al meu. Simțeam orice nerv, orice mușchi din corp tensionându-se și am sperat că nu-mi simțea repeziciunea cu care-mi bătea inima. Totuși, am ghidat-o, și, după câteva încercări, a priceput.

– Dar nu avem muzică, spuse ea.

– Ba avem. Începusem să fredonez „Dunărea Albastră" și am plutit ușor cu ea de la cutii și de-a lungul podelei. Ne-am cam încurcat unul în celălalt, făcând asta, iar eu m-am apropiat și mai tare. Nu că m deranja. Observasem că se dăduse și cu parfum și, între asta și fredonatul cântecului, m-am simțit un pic amețit. Dar am continuat să valsăm, acum învârtind-o puțin într-un cerc, așa cum ne învățase profesorul, dorindu-mi să-mi fi amintit mai mult din cântec, să-l fac să dureze mai mult. Dar, în cele din urmă, notele mi s-au terminat și a trebuit să mă opresc.

– Dansezi divin, draga mea Ida, am spus. Ce redus mintal eram!

Lindy chicoti și dădu drumul mâinii mele, dar rămase aproape.

– Nu am mai întâlnit pe cineva ca tine, Adrian.

– Ha. Presupun că nu.

– Nu. Vreau să spun că nu am mai avut niciodată un prieten ca tine, Adrian.

Prieten. A spus *prieten*, ceea ce era mai bun decât cuvintele pe care le folosise anterior. *Răpitor. Temnicer*. Dar nu eram destul de bun. Voiam mai mult, și nu doar pentru vrajă. Voiam totul de la ea. Mă deranja că știam că singurul motiv pentru care nu ne sărutam, singurul motiv pentru care nu mă voia era că arătam cum arătam? Pariu că așa era. Dar poate că, dacă munceam mai mult, ar putea trece cu vederea peste asta, ar putea să vadă adevărata persoană din mine. Cu toate că nu mai știam cine era „adevărata persoană din mine". Fusesem transformat – nu doar corpul, ci totul.

– Te-am urât pentru că m-ai forțat să stau aici, continuă Lindy.

– Știu. Dar a trebuit, Lindy. Nu mai puteam fi singur. Acesta este singurul...

– Crezi că nu văd asta? Trebuie că ai fost atât de singur. Înțeleg.

– Pe bune?

Lindy clătină din cap, dar mi-aș fi dorit să nu o fi făcut, mi-aș fi dorit să o las să plece, iar ea să spună: „Nu. Am să rămân. Nu pentru că mă forțezi tu să rămân sau pentru că mi-e milă de tine, ci pentru că-mi doresc să fiu aici cu tine". Dar știam că nu puteam, iar ea nu o va face. M-am întrebat de ce nu-mi cerea să o las să plece. Ar fi putut fi din cauză că nu mai voia, că era fericită? Nu îndrăzneam să sper. Totuși, i-am mirosit parfumul, parfumul cu care nu se mai dăduse niciodată înainte. Poate.

– Adrian, de ce arăți... așa?

– Așa cum?

– Nimic. Se întoarse. Îmi pare rău.

Dar mi-am amintit povestea mea de rezervă.

– Mereu am fost așa. Sunt prea oribil ca să te poți uita la mine?

Nu spuse nimic pentru un moment și nici nu se uită la mine. Pentru o clipă, părea că amândoi uitaserăm să respirăm, iar totul era ruinat, ruinat.

Dar, în cele din urmă, ea spuse:

– Nu.

Am începu să respirăm din nou.

– Înfățișarea ta nu înseamnă nimic pentru mine, continuă ea. M-am obișnuit cu ea. Ai fost atât de bun cu mine, Adrian.

Am clătinat din cap.

– Sunt prietenul tău.

Am stat acolo sus toată după-amiaza și nu am studiat nici măcar un pic.

– Am să-i cer lui Will să începem mâine mai târziu, i-am spus lui Lindy. Am metodele mele.

Pe când ziua era pe sfârșite, Lindy își scoase rochia verde și o împături înapoi în cutia ei. Dar în noaptea aceea, m-am furișat sus în lumina lunii și am luat în secret rochia cu mine jos. Mi-am pus-o sub pernă. Mirosul vag al parfumului ei era foarte clar în simțurile mele de animal și mi-am amintit că citisem că mirosul este simțul cel mai legat de amintiri. Am dormit cu rochia aceea pe fața mea și am visat că o țineam pe Lindy, că și ea mă voia pe mine. Era imposibil. Spusese că eram prietenul ei.

Dar în dimineața următoare, când Lindy coborî la micul dejun, părul ei era lăsat pe spate, periat și lucios. I-am mirosit parfumul.

Începusem să sper.

3

Camera lui Lindy era cu două etaje deasupra mea. Acest lucru mă făcea să nu mă pot odihni, știind că ea era acolo, în aceeași casă, dormind, singură. Noaptea, aproape că îi simțeam corpul, alunecând printre așternuturile albe și răcoroase. Voiam să îi cunosc fiecare pistrui auriu de pe piele. Dar acum nu mă odihneam. Îmi simțeam propriile așternuturi fierbinți, câteodată asudate și care îmi dădeau mâncărimi. Mi-era dor de ea, stând întins pe patul meu, imaginându-mi-o pe ea în al ei. M-am dus la culcare gândindu-mă la ea, și m-am trezit cu hainele îmbibate de transpirație, așternuturile înfășurate între picioare. Mi-am imaginat cum ar fi să fiu înfășurat în jurul ei. Voiam să o ating. Îi văzusem moliciunea pielii în ziua în care probase rochia. Cumva, știam că pielea ei va fi atât de fină încât să o compenseze pe a mea.

– Îmi doresc să putem merge la școală împreună, spuse Lindy într-o zi când terminasem de învățat. Vreau să spun să poți merge la școala mea, vechea mea școală.

Spunea, mi-am dat seama, că încă voia să meargă, dar că voia să fie și cu mine.

– Ce crezi, mi-ar plăcea școala aceea? Era după-amiază târziu. Deschisesem obloanele – cu tupeu iar lumina se răspândise în părul ei, făcându-l să pară de aur. Tânjeam să-l ating, dar nu am făcut-o.

Se gândise la asta.

– Probabil că nu. Copiii de acolo sunt cu toții bogați și insolenți. Nu mă potriveam acolo.

Eu da. Mi se părea uimitor acum.

– Ce ar spune prietenii tăi dacă ar vedea pe cineva ca mine acolo?

– Nu aveam nici un prieten acolo. Zâmbi. Dar sunt sigură că unii dintre părinții de la Comitetul de Părinți ar fi avut probleme cu tine.

Am râs, imaginându-mi asta. Desigur, îi știam exact pe părinții despre care ea vorbea – cu siguranță nici unul legat de mine, dar erau părinți care mergeau la toate ședințele Comitetului și își făceau voluntariat la școală și de obicei se plângeau de diverse lucruri. Lor le-ar păsa. Am ajutat-o să-și adune cărțile.

– „Nu vreau nici o bestie în școală în preajma copilului meu!" Asta ar spune ei la ședința Comitetului. „Plătesc bani grei pentru școala aceasta. Nu puteți da acces liber gunoaielor."

Râse.

– Exact. Își lăsă cărțile pe masă și se îndreptă spre seră. Devenise rutina noastră zilnică. După ce sesiunea de meditații se termina, luam prânzul, apoi citeam și discutam ceea ce citiserăm: teme pentru acasă pentru oamenii care nu plecau niciodată de acasă. Apoi ne plimbam prin seră, iar ea mă ajuta cu udatul și alte treburi.

– Am putea să începem să învățăm aici, acum că e răcoare, am spus.

– Mi-ar plăcea asta.

– Ai nevoie de flori? Am întrebat-o asta în fiecare zi. Dacă cele înflorite din camera ei se ofileau, alegeam altele. Era singurul dar pe care i-l puteam oferi, singurul lucru pe care îl voia de la mine. Îi oferisem și alte cadouri. Mereu refuzase.

– Da, te rog. Asta doar dacă nu o să le duci lipsa.

– O să le duc lipsa. Dar mă face fericit să ți le ofer ție, Lindy, să am pe cineva cui să i le ofer.

Zâmbi.

– Înțeleg, Adrian. Ne-am oprit în fața unui teahibrid alb. Știu ce înseamnă să fii singur. Am fost singură toată viața mea, până când... Se opri.

– Până când? am întrebat.

– Nimic. M-am uitat ce am vrut să spun.

Am zâmbit.

– OK. Ce culoare vrei de data aceasta? Cred că ai avut roșu ultima dată, dar cei roșii nu țin prea mult, nu-i așa?

Se aplecă în față, arătând cu degetul un trandafir alb.

– Știi, am avut odată o pasiune pentru un tip de la școala mea.

– Serios? Cuvintele ei erau ca niște ace de gheață și m-am întrebat dacă era cineva cunoscut.

– Cum arăta?

– Perfect. Râse. Tipul clasic pentru care ai putea să ai o pasiune, cred. Frumos, popular. Am crezut că este și inteligent, dar poate că eu îl voiam să fie inteligent. M-a deranjat că puteam să plac pe cineva doar pentru că e frumos. Tu știi cum e asta.

M-am uitat în altă parte ca să nu-mi văd mâna de animal pe trandafir. Între trandafiri și amintirile ei despre acest tip sexy, m-am simțit deosebit de hidos.

– Este ciudat totuși, spuse ea. Oamenii fac atâta tam-tam cu privire la aspectul fizic, dar după puțin timp, când cunoști pe cineva, nici măcar nu mai vezi acest lucru, nu-i așa? Este doar felul în care arată.

– Crezi? M-am apropiat mai mult de ea, imaginându-mi cum ar fi să trasez conturul urechii ei cu gheara mea, mirosindu-i părul. Și care era numele acestui tip?

– Kyle. Kyle Kingsbury. Nu este acesta un nume extraordinar? Tatăl său este un nume de referință în televiziune. Îl urmăresc câteodată și îmi amintesc de Kyle. Seamănă atât de bine.

Mi-am încrucișat brațele la piept ca să rețin ceea ce simțeam.

– Așa că l-ai plăcut pe Kyle ăla deoarece arăta super și avea un tată bogat și un nume extraordinar?

Lindy râse, de parcă-și dădea seama cât de superficial sunase.

– Ei bine, nu doar pentru asta. Era atât de încrezător, netemător așa cum eu nu sunt. Spunea ceea ce gândea. El nu știa că eu exist, desigur, exceptând... odată... a fost absurd.

– Nu. Spune-mi. Dar știam ce avea să spună.

– Ajutam la un bal. Am urât să ajut la baluri. M-am simțit proastă și săracă, dar a fost... încurajator dacă erai cu o bursă. Oricum, el era cu prietena sa – o fată îngrozitor de rea, pe nume Sloane Hagen. Îmi amintesc că el îi cumpărase o floare pentru corsaj – un trandafir alb superb. Își trecu degetele prin trandafirii din fața ei. Sloane avusese un acces de furie deoarece nu era o orhidee, că nu era destul de scump, cred. Dar îmi amintesc cum mă gândeam că, dacă aș putea primi un trandafir ca acela de la Kyle Kingsbury, aș fi fost fericită pentru totdeauna. Și numai ce gândisem asta, că el veni spre mine și mi-l oferi.

– Da? Eram pe cale să mă înec.

Încuviință.

– Puteam să jur că el se gândea că nu era mare scofală, dar în întreaga-mi viață nimeni nu-mi mai oferise o floare. Niciodată. Mi-am petrecut toată noaptea uitându-mă la el, la felul în care caliciul îl ocrotea ca o mănuță. Avea chiar și o mică fiolă cu apă ca să îl țină în viață mai mult. Iar parfumul – l-am dus acasă cu metroul, mirosindu-l tot drumul, și l-am presat între paginile unei cărți ca să mi-l pot aminti totdeauna.

– Îl mai ai?

Clătină din cap.

– Într-o carte, sus. L-am adus cu mine. În acea luni, am vrut să-l găsesc pe Kyle, ca să îi mulțumesc din nou, dar el nu a venit la școală. S-a îmbolnăvit în weekend și a lipsit tot restul anului școlar. Apoi s-a dus la internat. Nu l-am mai văzut niciodată.

Părea atât de tristă și m-am gândit la cum aș fi râs de ea dacă ar fi venit la mine luni să-mi mulțumească pentru că-i dădusem ei acel trandafir rupt. I-aș fi râs în față. Pentru prima

dată, eram fericit că nu mă dusesem la şcoală în acea luni. Kendra mă protejase de ea.

– Ar trebui să culegem câţiva acum? am spus.

– Îmi plac trandafirii pe care mi-i dai, Adrian.

– Adevărat?

Aprobă.

– Nu am mai avut niciodată lucruri frumoase. Totuşi, mă face tristă să-i văd murind. Trandafirii galbeni ţin mai mult, dar tot nu e de-ajuns.

– Păi de aceea am construit această seră, ca să îi pot avea tot anul. Nu e niciodată iarnă, cu toate că vom avea zăpadă curând.

– Dar mie îmi place iarna. Este aproape Crăciunul. Mi-e dor să ies şi să ating zăpada.

– Îmi cer scuze, Lindy. Aş vrea să-ţi pot da tot ce-ţi doreşti.

Şi am făcut. Am încercat din răsputeri să fac lucrurile să fie perfecte pentru ea, aducându-i trandafiri şi citind poezie. Tot ce trebuia să facă frumosul Kyle Kingsbury ca să o facă să-l iubească era să se plimbe pe Terra fiind frumos. Dacă ar fi închisă aici cu el, dacă ştia că era, ar fi fost fericită. Dar închisă aici cu mine, s-a gândit la el. Şi totuşi nu aş redeveni vechiul meu ego, cu tot ce ar fi însemnat asta, chiar dacă aş putea. Aş fi putut trăi ca tatăl meu, care nu avea altceva în viaţă în afară de aspect fizic plăcut şi bani. Aş fi fost nefericit, dar n-aş fi ştiut niciodată de ce.

Dacă nu aş fi fost transformat, n-aş fi ştiut niciodată ceea ce pierdeam.

Acum, cel puţin, ştiam. Dacă rămâneam o bestie pentru totdeauna, era mai bine decât fusesem vreodată înainte.

Am scos un cleşte din buzunar, am găsit cel mai perfect dintre trandafirii albi şi i l-am întins. Voiam să îi dau totul, chiar şi libertatea.

Te iubesc, am gândit.

Dar n-am spus-o. Nu era că m-aş fi temut că mi-ar râde în faţă. Era mult prea bună pentru a face asta. Frica mea era una mai mare – că nu avea să spună şi ea acelaşi lucru.

*

– Nu o să mă iubească niciodată, i-am spus lui Will, mai târziu, în camera sa.

– De ce spui asta? Totul merge atât de bine. Petrecem nişte momente minunate la ore şi pot simţi chimia dintre voi doi.

– Asta pentru că este ora de chimie. Dar ea nu mă vrea. Ea vrea un băiat normal, cineva cu care poate să facă plimbări lungi în zăpadă, cineva care poate ieşi din casă. Eu sunt un monstru. Ea vrea pe cineva care e om.

Will îl bătu uşor cu palma pe Pilot şi îi şopti ceva. Câinele veni spre mine. Will spuse:

– Adrian, pot să te asigur, eşti mult mai om decât majoritatea oamenilor. Te-ai schimbat foarte mult.

– Dar nu e de ajuns. Nu arăt ca un om. Dacă aş ieşi pe stradă, oamenii ar ţipa când m-ar vedea. Aspectul fizic contează pentru majoritatea oamenilor. Asta este o realitate în lume.

– Nu şi în lumea mea.

L-am mângâiat pe Pilot.

– Îmi place lumea ta, Will, dar nu are o populaţie foarte mare. Am să o las pe Lindy să plece.

– Şi tu crezi că asta este ceea ce-şi doreşte?

– Cred că nu o să mă iubească niciodată, şi...

– Ce?

– Ştii cum e, să îţi doreşti foarte mult să atingi pe cineva şi să nu fii capabil să o faci? Dacă nu are de gând să mă iubească niciodată, nu ar trebui să mă mai chinui.

Will oftă.

– Când ai să-i spui?

– Nu ştiu. Gâtul aproape că mă durea prea tare ca să pot spune cuvintele. Nu ar fi corect din partea mea să îi cer să mă viziteze. Ar putea să o facă din milă, dar am avut şansa să o fac să se îndrăgostească de mine şi am eşuat. Îi voi spune curând.

– O las să plece, i-am spus Kendrei în oglindă.

– Ce? Eşti nebun?

– Nu. O las să plece.

– Dar de ce?

– Nu este corect să o ţin prizonieră aici. Nu a greşit cu nimic. Ar trebui să aibă libertatea să facă ce vrea, să aibă viaţa ei, să se plimbe în zăpada mirositoare şi idioată. M-am gândit la un poster din camera unei fete pe care o ştiam – o poză cu un fluture şi cuvintele DACĂ IUBEŞTI CEVA, ELIBEREAZĂ-L. Fără să o mai spun, gândisem că era un poster supertâmpit.

– Zăpadă? spuse Kendra. Ai putea să dărâmi sera şi va fi zăpadă.

– Mda. Îi e dor să iasă în lumea reală.

– Asta e viaţa ta, Kyle. Este mult mai important decât...

– Nu Kyle, Adrian. Şi nu e nimic mai important pentru mine decât ceea ce vrea ea. Îi voi spune diseară la cină.

Kendra păru gânditoare.

– Asta înseamnă ca n-ai să poţi distruge blestemul niciodată.

– Ştiu. Oricum nu mai aveam de gând să-l distrug.

În acea seară, mi-am făcut timp să-mi pieptăn părul şi să mă spăl pentru cină. Am auzit-o pe Magda strigându-mă, dar încă mai pierdeam vremea de pomană. Nu voiam să cobor la cină, pentru că ar fi putut fi ultima noastră cină. Am sperat că Lindy ar vrea să-şi petreacă noaptea aici şi să plece a doua zi sau mai bine să-şi mai ia câteva zile să îşi împacheteze lucrurile – cărţile şi hainele, şi parfumurile pe care i le cumpărasem. Ce aş face dacă ar pleca fără ele? Ele doar mi-ar aminti de ea, de parcă ar fi murit.

Desigur, speram foarte, foarte mult că avea să spună „Oh, nu, Adrian, nici n-aş visa să te părăsesc. Te iubesc prea mult. Dar a fost atât de drăguţ şi de cumsecade că m-ai lăsat să plec, încât cred că vreau să te sărut." Şi apoi ne-am săruta, şi blestemul s-ar rupe, iar eu aş avea-o pentru totdeauna. Iar asta era ceea ce-mi doream, să fiu cu ea pentru totdeauna.

Dar nu puteam să sper la asta.

– Adrian! Magda bătea la uşă. Întârziasem cinci minute.

– Intră.

Intră cu viteză.

– Adrian. Am o idee. Am încercat să zâmbesc. Tu nu lasă domnișoara Lindy să plece. Știu cum o poți lăsa să fie mai liberă, să îi dai tot ce-și dorește.

– Nu pot să ies. M-am gândit la fata de la petrecerea de Halloween. Este imposibil.

– Nu și aici, spuse ea. Dar ascultă. Știu o cale.

– Magda, nu.

– O iubești, nu?

– Da, dar e fără speranță.

– Și fata asta are nevoie de iubire. Am văzut-o eu. Îmi făcu semn să mă așez într-un fotoliu de lângă ușă. Ascultă-mă de data asta.

4

Două zile mai târziu, pe la patru dimineaţă, aşteptam jos, în timp ce Magda o trezi pe Lindy şi o conduse la uşă. Era întuneric, aşa că am privit pe geam de vreme ce nu era nimeni ca să mă vadă. În jurul nostru, Oraşul care Nu Doarme Niciodată dormea. Străzile erau pustii. Ninsese puţin peste noapte, iar trotuarele erau fără urme de paşi. Nici măcar camioanele pentru gunoi nu ieşiseră încă.

– Unde mergem? spuse Lindy când coborî.

– Ai încredere în mine? Mi-am ţinut respiraţia în aşteptarea răspunsului ei. Avea orice motiv ca să nu se încreadă în mine. Fusesem răpitorul ei, cel care o luase în captivitate şi totuşi, mai degrabă, aş fi murit decât să-i rănesc vreun fir de păr de pe cap. Speram că după cinci luni petrecute cu mine ştia asta.

– Da, spuse ea, fiind la fel de surprinsă de noutate pe cât fusesem eu.

– Mergem într-un loc minunat. Cred că o să-ţi placă negreşit.

– Trebuie să-mi împachetez ceva?

– Am absolut tot ce ai nevoie.

Will sosi, iar eu am condus-o pe Lindy pe la intrarea securizată a clădirii noastre. O ţineam de încheietura mâinii, dar nu foloseam forţa. Nu mai era prizoniera mea. Dacă avea să fugă, aş fi lăsat-o.

Dar nu fugi. Inima-mi spera că nu fugea deoarece nu voia să plece, dar poate că pur şi simplu nu ştia că nu aş fi ţinut-o. Mă urmă către limuzina care aştepta.

Limuzina fusese aranjamentul făcut de tata. După ce am vorbit cu Magda, l-am sunat la serviciu. Luase ceva timp să ajungă la sistemul telefonic din studio, dar în cele din urmă am auzit acea voce faimoasă, plină de îngrijorare părintească.

– Kyle, mai am puțin și intru în direct. Era cinci și un sfert.

– Nu o să dureze mult. Am nevoie de ajutorul tău. Îmi datorezi asta.

– Îți *datorez* asta ție?

– M-ai auzit. M-ai închis în Brooklyn pentru mai mult de an și nu m-am plâns. De asemenea, nu m-am dus la postul Fox cu povestea mea: Fiul bestie al lui Rob Kingsbury. Recunoaște, mi-o datorezi.

– Ce anume dorești, Kyle?

Am explicat. Când am terminat, el a spus:

– Vrei să spui că ai o fată care locuiește acolo?

– Nu e ca și cum am face-o.

– Gândește-te la răspundere.

Știi, tată, când m-ai abandonat cu menajera, ți-ai pierdut dreptul de a-mi supraveghea conduita.

Dar nu am spus asta. La urma urmelor, voiam ceva de la el.

– E în regulă, tată. Nu îi fac rău. Știu că ești la fel de îngrijorat pe cât sunt eu de situația asta blestemată. Am încercat să mă gândesc la ce ar spune Will. Will era isteț. De aceea este foarte important ca tu să mă ajuți cu asta. Cu cât mai repede ies din asta, cu atât mai puține sunt șansele ca cineva să afle totul.

Am pus accentul pe persoana lui, deoarece acesta era felul lui de a gândi.

– OK, a spus el. Lasă-mă să văd ce pot face. Trebuie să intru în direct acum.

Ceea ce făcuse el a fost să aibă grijă de toate – cazarea, transportul, absolut totul, în afară de un băiat care să ude trandafirii. De asta mă ocupasem eu. Acum o priveam pe Lindy în timp ce moțăia, capul ei stând rezemat aproape de umărul meu, iar mașina croindu-și drum de-a lungul podului Manhattan. Mă simțeam ca cineva căruia i se aruncase o frânghie la marginea

falezei. Exista o șansă ca treaba asta să meargă, dar, dacă nu mergea, eu aș fi căzut, și aș fi căzut nasol.

Cu toate că Lindy a dormit, eu n-am putut. Am privit la traficul de dimineață, rulând în luminile slabe ale orașului. Nu era chiar atât de rece. După-amiază, zăpada luminoasă se va transforma în fleșcăraie, dar curând va fi rece și Crăciun, și atât de multe lucruri după care să te uiți. Magda și Will au dormit pe cealaltă parte a banchetei. Șoferul avusese o criză când îl văzuse pe Pilot.

– Este un câine de serviciu, îi explicase Will.

– Asta înseamnă că nu o să-și facă nevoile pe banchete?

Îmi înăbușisem un râset. Mă îmbrăcasem cu un beduin din nou, dar acum, cu geamul de protecție ridicat dintre mine și șofer, îmi dădusem jos „masca". I-am mângâiat părul lui Lindy.

– Ai de gând să-mi spui acum unde mergem? a întrebat ea când am ieșit din tunelul Holland.

– Nu știam că ești trează. Mi-am retras mâna din părul ei.

– E în regulă. E plăcut.

Știe că o iubesc?

– Ai văzut vreodată răsăritul de soare? Am arătat cu degetul înapoi, spre est, unde nițe raze roșii își croiau calea pe deasupra clădirilor.

– Minunat! a spus ea. Părăsim orașul?

– Da. *Da, iubirea mea.*

– Nu am mai făcut asta înainte niciodată. Poți să crezi?

Nu a întrebat din nou unde mergem, ci se răsuci pe perna pe care i-o adusesem și adormi la loc. Am privit-o în lumina slabă. Mergeam spre nord încetișor, dar, chiar și-așa, nu avea de gând să sară din mașină. Nu voia să plece. Când am ajuns la podul George Washington, am adormit și eu.

M-am trezit aproape la nouă când eram pe autostrada de nord. Munți acoperiți de zăpadă se ițeau la distanță. Lindy privi pe geam.

– Îmi pare rău că nu ne putem opri pentru micul dejun, i-am spus. S-ar putea isca o panică. Magda ne-a întins câteva sendvișuri.

Lindy clătină din cap.

– Uită-te la dealurile acelea. Sunt ca în *Sunetul Muzicii*.

– Sunt munți, de fapt, și o să ne apropiem de ei foarte mult.

– Da? Încă mai suntem în Statele Unite?

Am râs.

– Suntem în New York, dacă poți să crezi asta. Te duc să vezi zăpadă, Lindy – zăpadă adevărată, nu o mocirlă gri împinsă pe trotuar. Și unde mergem noi, putem să ieșim și să ne tăvălim prin ea.

Nu răspunse, ci doar continuă să privească îndelung la munții din depărtare. La aproape fiecare kilometru, vedeam câte o fermă jos, uneori cu câte un cal sau câteva vaci. Ceva mai târziu, Lindy întrebă:

– Oamenii locuiesc în acele case?

– Desigur.

– Uau. Sunt atât de norocoși să aibă tot acel spațiu să-l poată hoinări.

M-am simțit dintr-odată tare rău, auzind-o, pentru că o ținusem închisă toate aceste luni. Dar acum urma să mă revanșez.

– O să fie minunat, Lindy!

O oră mai târziu, am coborât pe Route 9 în fața unei case, cea mai bună casă, am gândit, înconjurată de pini înváluiți în zăpadă.

– Asta e.

– Ce anume?

– Unde vom sta.

Rămase cu gura căscată de uimire la acoperișul de țiglă înzăpezit și la obloanele roșii. În spatele casei se afla un deal pe care-l știam că ducea la un lac înghețat.

– Asta e a ta? spuse ea. Toată?

– E a tatălui meu, de fapt. Am venit aici de câteva ori când eram mic. Asta s-a întâmplat înainte de a se preface că, dacă lipsea o singură zi de la serviciu, avea să fie înlocuit. După asta, am început să merg la schi cu prietenii pe durata vacanței de Crăciun.

M-am oprit, necrezând că menționasem că schiam cu prietenii mei. Bestiile nu schiau. Bestiile nu aveau prieteni, iar dacă eu aveam, asta ridica multe întrebări, multe. Era ciudat, deoarece simțeam că îi puteam spune totul, să-i spun lucruri pe care nu am fost în stare niciodată să le spun altcuiva sau chiar mie însumi. Dar chiar nu îi puteam spune ei nimic.

Însă Lindy nu păru să-și dea seama de asta. Coborâse din mașină, alergând de-a lungul cărării proaspăt curățate în halatul ei roz și în papucii de casă cu puf.

– Oh, cum ar putea cineva să nu se întoarcă în această țară a... a minunilor?

Râdeam; am coborât și eu. Pilot părea îngrozit, de parcă voia să alerge și să latre la toți nămeții de zăpadă.

– Lindy, nu poți ieși în halatul ăla. Este prea frig.

– Nu e frig!

– Ești încălzită pentru că ai ieșit din mașină. Afară este îngrozitor de frig.

– Chiar este? Se rotea de jur împrejur, un punct roz într-un întreg alb. Așadar, bănuiesc că ar fi o idee proastă să mă arunc în toată această zăpadă minunată și pufoasă?

– O idee foarte proastă. Am mers târșâindu-mi picioarele către ea. Nu mi-era frig, nici o șansă să răcesc. Paltonul gros îmi ținea de cald. Minunat și pufos devine curând rece și umed și, dacă te îmbolnăvești, nu ne putem juca afară. *Dar eu te-aș putea încălzi*. Am adus îmbrăcămintea adecvată.

– Adecvată?

– Lenjerie intimă lungă. L-am văzut pe șofer aducându-ne valizele și mi-am tras costumul peste cap. I-am arătat cu degetul valiza roșie.

– Asta e a ta. Am să ți-o duc în cameră.

– E atât de mare. Cât timp stăm?

– Toată iarna, dacă vrei. Nu avem serviciu, nu avem școală. Aceasta este zona unei stațiuni de vară. Unii oameni vin să schieze în weekenduri, dar în rest zona este pustie. Nimeni nu o să mă vadă dacă ies. Sunt în siguranță.

Îmi aruncă o privire scurtă, de parcă aproape uitase cu cine era. Chiar ar fi putut? Apoi începu să se rotească din nou în cercuri.

– Oh, Adrian! Toată iarna! Uită-te la țurțurii care atârnă în copaci. Parcă-s niște bijuterii. Se opri și luă un pumn de zăpadă, îl presă într-un bulgăre și îl aruncă în mine.

– Ai grijă. Nu începe o bătaie cu bulgări de zăpadă pe care n-o poți câștiga, am spus.

– Oh, pot să câștig.

– În halatul ăsta?

– Simt cumva o provocare?

– Fără provocări încă, spuse Will, conducându-l pe Pilot spre casă. Haideți să punem deoparte valizele, să ne îmbrăcăm cu niște haine decente și să luăm micul dejun.

Am ridicat valiza lui Lindy.

Ea murmură *Haine decente?*

Eu am murmurat înapoi *Lenjerie intimă lungă* și am izbucnit amândoi în râs.

Tatăl meu pregătise totul după cum îi cerusem. Casa era curată – mobila strălucea, iar totul mirosea a *Pine-Sol*. Un foc ardea în șemineu.

– Atât de cald! spuse Lindy.

– Oh, ți-a fost frig, domnișoară? am tachinat-o. I-am dus valiza în camera ei, ceea ce a făcut-o să țipe și mai mult și să sară în sus de bucurie, deoarece avea propriul ei șemineu și cuvertură lucrată manual, fără să mai menționez fereastra sub formă de arcadă cu vedere spre heleșteu.

– Este atât de frumos și nimeni nu locuiește aici. Nu am văzut pe nimeni pe o rază de zeci de kilometri.

Hmm. Cumva căutase pe cineva, o cale de a fugi?

Ca răspuns la întrebarea mea nerostită, Lindy spuse:

– Aș putea fi fericită aici pentru totdeauna.

– Eu vreau să fii fericită.

– Sunt.

După micul dejun, ne-am pus hanoracele de eschimoși și ghetele și am ieșit în curte.

– I-am spus lui Will că vom studia cel mai mult în week-enduri, de vreme ce atunci vin oamenii aici. Acum mai ești în stare de lupta aia cu bulgări de zăpadă?

– Da. Dar putem să facem altceva înainte?

– Orice. Sunt la dispoziția ta.

– Nu am avut niciodată pe cineva cu care să construiesc un om de zăpadă. Poți să-mi arăți cum?

– A trecut ceva timp de când n-am mai făcut unul, am spus. Era adevărat. Abia îmi puteam aminti o perioadă când avusesem prieteni, dacă avusesem cu adevărat vreunul. Mai întâi trebuie să facem un mic bulgăre de zăpadă și – asta este partea grea – să nu-l arunci în mine.

– Bine. Cu mâinile înmănușate, făcu un bulgăre de zăpadă. Uuups! Mă lovi cu el în cap.

– Ți-am spus că este partea cea mai grea.

– Ai dreptate. Am să încerc din nou. Făcu altul... și îl aruncă. Scuze.

– Oh, ăsta este un adevărat război acum. Am adunat puțină zăpadă. Nu aveam nevoie de mănuși, iar labele mele erau foarte bune pentru făcut bulgări de zăpadă. Eu sunt campionul mondial la luptele cu bulgări de zăpadă. Am aruncat unul în ea.

S-a sfârșit când totul s-a transformat într-un război numai cu bulgări de zăpadă – pe care, aproape, eu l-am câștigat. Dar, în cele din urmă, Lindy a făcut un bulgăre și mi l-a întins pentru omul de zăpadă.

– Perfect, am spus. Vom fi experți în sculptura de gheață când iarna se va sfârși.

Dar ceea ce doream să spun era *Te iubesc*.

– Acum rostogolește-l pe pământ ca să îl faci mai mare, am spus. Apoi, când e atât de mare cât poți să-l cuprinzi, aceea e partea de jos.

Îl făcu mai mare. Fața ei se înroșise, iar ochii verzi îi străluceau, asortați cu jacheta verde pe care o alesesem pentru ea.

– Cam așa?

– Da. Trebuie să continui să schimbi direcția, că altfel va deveni ca o ruladă.

Mă ascultă, împingându-l de jur împrejur, abia-abia dimineață zăpada până la genunchi. Când bulgărele ajunse de mărimea unei mingi, m-am alăturat ei, împingând umăr la umăr.

– Muncim bine împreună, spuse ea.

Am zâmbit.

– Da. Ne-am schimbat direcția în același timp, până ce, în final, bulgărele de jos fu terminat.

– Bulgărele din mijloc este partea cea mai șmecheră, i-am spus. Trebuie să fie destul de mare, dar trebuie să fii în stare să îl urci peste primul bulgăre.

Am construit omul de zăpadă perfect, apoi un altul, apoi o femeie de zăpadă, deoarece nimeni nu ar trebui să fie singur. Magda ne-a dat doi morcovi și alte obiecte necesare ca să-i desăvârșim și, în timp ce Lindy așeza nasul de morcov, spuse:

– Adrian?

– Da?

– Îți mulțumesc pentru că m-ai adus aici.

– Măcar atât am putut să fac.

Dar ceea ce voisem cu adevărat să spun era *Rămâi. Nu ești prizioniera mea. Poți să pleci când dorești, dar rămâi pentru că mă iubești.*

În acea noapte, m-am dus la culcare fără să încui ușa din față. Nu i-am spus lui Lindy că aveam de gând să o fac, dar putea să vadă, dacă avea ochi pentru asta. M-am retras devreme. Stăteam întins pe pat ascultând pașii ei, știind că, dacă se apropia de ușă, dacă aș auzi-o deschizându-se, nu aș urmări-o. Dacă era să fie a mea, trebuia să fie de bunăvoie, și nu pentru că o forțasem eu să fie. Am stat treaz, privind ceasul digital care arăta cum minutele treceau. Ajunsese la miezul nopții, apoi la unu. Nu am auzit nici un pas. Când ceasul a bătut ora două, m-am furișat așa cum un animal se poate furișa pe coridor, apoi spre camera ei. Am încercat clanța. Nu aveam nici o scuză dacă m-ar fi prins.

Ușa ei avea încuietoare pe dinăuntru și m-am așteptat să o găsesc pusă. La început, când eram în Brooklyn, făcuse mare spectacol încuind-o, în caz c-aș fi intrat să fac ceea ce numea

ea „un lucru de nedescris". În ultima vreme, nu mai făcuse caz, dar am presupus că ușa era încuiată.

Nu era. Clanța nu s-a oprit când am apăsat-o, iar inima mi-a căzut în stomac deoarece știam că, dacă era deschisă, însemna că plecase. S-ar fi strecurat când ațipisem. Dacă aș deschide ușa, nu aș mai găsi-o înăuntru. Viața mea era terminată.

Am pășit înăuntru și, împotriva liniștii acestui tărâm acoperit de zăpadă unde nici un alt om nu mai era pe o rază de câțiva kilometri, am auzit o respirație, delicată ca zăpada. Era ea. Ea, dormind. Am stat o clipă, cu frică să mă mișc și dorindu-mi să o privesc. Încă era aici. Ar fi putut pleca, dar nu o făcuse. Aveam încredere în ea, iar ea în mine. Lindy se foi în pat, iar eu am înghețat. A auzit ușa deschizându-se? Mi-a auzit cumva bătaia inimii? Într-un fel, voiam ca ea să mă vadă privind-o. Dar nu a făcut-o. Brațul ei se întinse ca să tragă plapuma și mai aproape. Îi era frig. M-am strecurat ușor pe coridor și am găsit dulapul cu lenjerii unde țineam păturile de rezervă. Am ales una și m-am strecurat înapoi în cameră, am despăturit-o, așa că a alunecat perfect peste ea. S-a cuibărit sub pătură. Am privit-o îndelung, lumina lunii luminându-i părul roșcat, făcându-l să strălucească precum aurul.

M-am întors în patul meu și am dormit așa cum cineva poate să doarmă pe durata unei nopți friguroase într-un pat cald. Dimineață, ea încă era acolo. Ieșise din cameră aducând pătura și având o privire întrebătoare, dar nu spuse nimic.

Începând cu acea noapte, nu am mai încuiat ușa. În fiecare noapte, stăteam treaz în pat gândindu-mă. În fiecare dimineață, ea încă era acolo.

5

Sosisem de o săptămână când am găsit sania. Lindy fusese cea care o găsise devreme într-o dimineață, pusă sus pe raftul unei debarale, și scoase un chiot care ne făcu pe toți să ieșim din camerele noastre ca să vedem ce animal o atacase. În schimb, o găsisem arătând cu degetul.

– Uite!

M-am uitat.

– E o sanie.

– Știu. Nu am avut niciodată o sanie! Am citit doar despre ele.

Sări în sus de bucurie; am tras sania de pe raft. Ne-am uitat amândoi la ea: era o sanie mare, ușoară, din lemn deschis la culoare și șlefuit, cu tălpi de metal abia folosite și cu niște cuvinte pe ea: ZBURĂTORUL FLEXIBIL.

– Zburătorul Flexibil. Cu siguranță că e ca și când ai zbura când aluneci pe un deal ca ăsta!

Am zâmbit. Făcusem o armată de oameni de zăpadă („Persoane de zăpadă" spusese Lindy) zilele trecute și, chiar cu o zi înainte, mă trezisem devreme ca să curăț o parte din heleșteu pentru a patina. Lindy coborâse, câteva ore mai târziu, ca să mă găsească încă acolo cu o lopată. Curățatul heleșteului fusese o treabă grea. Dar meritase, când Lindy exclamă: „Patinând pe un heleșteu! Mă simt

ca Jo March!"[1] Și știam exact ce voise să spună, deoarece mă forțase să citesc *Micuțele Doamne* cu câteva săptămâni în urmă, cu toate că era o carte pentru fete.

Acum priveam sania, amintindu-mi. Tata mi-o cumpărase când eram mic, să fi avut cinci sau șase ani. Era o sanie mare, una care putea să ducă mai mult de o persoană. Stăteam pe vârful unui deal care părea fără de sfârșit, fiindu-mi frică să cobor singur. Era weekend, așa că alți câțiva băieți se dădeau și ei cu sania, dar erau mai mari decât mine. Văzusem alt tată și fiu. Tatăl se poziționă pe sanie, apoi își lăsă băiatul să se așeze în fața sa și își puse brațele în jurul lui.

– Poți să cobori cu mine? îl întrebasem.

– Kyle, nu e mare scofală. Și ceilalți băieți se dau.

– Ei sunt băieți mari. Mă întrebasem de ce mă mai adusese dacă nu voia să se dea cu sania.

– Și tu ești mai bun, mai puternic. Tu poți face ce pot și ei să facă. Mă pusese pe sanie, iar eu începusem să plâng. Ceilalți copii se uitau la noi. Tata spusese că era din cauză că eu eram atât de infantil, dar știam chiar și-atunci că nu avea deloc milă în el, iar eu am refuzat să mă duc singur. În cele din urmă, tata îi oferi unuia dintre băieții mai mari cinci dolari ca să coboare cu mine. Era bine. Dar nu mă mai dădusem cu sania de ani buni.

I-am dat o palmă saniei.

– Îmbracă-te. Vom merge chiar acum.

– Ai să-mi arăți cum?

– Desigur. Nimic nu m-ar face mai fericit. *Nimic nu m-ar face mai fericit.* De când eram cu ea, mi-am dat seama că începusem să vorbesc diferit, mai elevat și mai frumos, ca personajele din cărțile care îi plăceau ei sau ca Will. Și totuși era adevărat! Nimic nu m-ar face mai fericit decât ideea de a sta cu Lindy

[1] Josephine „Jo" March, personajul principal din cartea *Micuțele Doamne* de Louisa May Alcott. (n.tr.)

pe vârful unui deal acoperit de zăpadă, ajutând-o cu sania și poate – dacă m-ar lăsa – să mă dau împreună cu ea.

Era îmbrăcată cu salopeta ei roz și se aplecă să lustruiască tălpile saniei cu cureaua.

– Haide, am spus.

O oră mai târziu, ne aflam pe vârful aceluiași deal unde fusesem cu tatăl meu. I-am arătat cum să stea întinsă, cu fața în jos pe sanie.

– Acesta este cel mai amuzant mod.

– Dar înfricoșător.

– Vrei să merg cu tine?

Mi-am ținut respirația așteptând răspunsul ei. Dacă spunea da, dacă mă duceam cu ea, trebuia să mă lase să-mi pun brațele în jurul ei. Nu exista altă modalitate.

– Da. Respirația ei pocni aerul cu un nor de aburi. Te rog.

Am respirat.

– OK. Am împins sania spre ultimul loc drept înainte ca dealul să înceapă să alunece, apoi m-am așezat pe ea. I-am făcut semn să se așeze în fața mea. Mi-am pus brațele în jurul ei și am așteptat să văd dacă avea să țipe. Dar nu o făcu. În schimb, se cuibări mai strâns în mine și în acel moment m-am simțit de parcă aproape o puteam săruta, de parcă aproape m-ar lăsa să o fac.

În schimb, am spus:

– Tu ești în față, așa că tu navighezi. Cu nasul, am simțit moliciunea părului ei, am mirosit șamponul pe care îl folosea și parfumul. Prin geaca ei, îi puteam simți bătaia inimii. Mă făcea fericit să știu că era în viață. Că era reală, că era acolo.

– Ești gata? am întrebat.

Inima îi bătu mai rapid.

– Da.

Am lovit pământul cu piciorul și am strâns-o tare în timp ce alunecam în josul dealului, chicotind ca nebunii.

În acea noapte, am făcut focul, unul dintre lucrurile pe care învățasem să le fac de când devenisem bestie. Alesesem lemn de pin pentru vreascuri și l-am făcut surcele. Pe acestea le-am

pus pe câteva bucăţi de ziar şi am aşezat un buştean deasupra. Am aprins o bucată din ziar cu un chibrit şi am privit. Am stat un moment, apoi m-am aşezat lângă Lindy pe canapea. Cu o zi înainte, m-aş fi aşezat pe un fotoliu separat. Dar acum îmi ţineam mâinile în jurul ei. Totuşi, stăteam la câţiva centimetri de ea şi aşteptam să văd dacă avea să se plângă de asta.

– Este frumos, a spus. Zăpadă de iarnă şi un foc arzând. Nu am mai avut niciodată un foc adevărat în şemineu înainte să te cunosc pe tine.

– Special pentru tine, milady.

Zâmbi.

– Unde sunt Will şi Magda?

– Erau obosiţi, aşa că s-au dus la culcare.

Ca s-o spun pe aia dreaptă, le sugerasem să stea în dormitoarele lor. Voiam să fiu singur cu Lindy. M-am gândit că asta ar putea fi noaptea mult-aşteptată.

– Hmm, spuse ea. Este atâta linişte. Nu am mai fost niciodată într-un loc atât de liniştit. Se întoarse şi îngenunche pe canapea ca să se uite pe fereastră. Şi s-a întunecat. Pun pariu că poţi vedea toate stelele din lume aici. Uite!

M-am întors şi eu şi m-am aşezat mai aproape de ea.

– Este minunat! Cred că aş putea să trăiesc aici pentru totdeauna şi să nu mi fie dor de oraş. Lindy?

– Hmm?

– Nu mă mai urăşti, nu-i aşa?

– Tu ce crezi? Se uita la stele.

– Cred că nu. Dar ai fi fericită să stai cu mine pentru totdeauna? Mi-am ţinut respiraţia.

– În multe feluri sunt mai fericită acum decât am fost vreodată. Viaţa mea înainte de asta a fost o luptă. Tatălui meu nu îi păsa niciodată de mine. Împrumutam constant bani când eram mică, şi când am crescut, unul dintre profesorii mei mi-a spus că eram isteaţă şi că educaţia era o cale de a scăpa de viaţa mea amară. Aşa că am muncit şi m-am luptat şi pentru asta.

– Chiar eşti inteligentă, Lindy. Era greu să vorbesc şi să-mi ţin şi respiraţia în acelaşi timp.

– Dar aici, cu tine, a fost prima dată când am putut cu adevărat să mă joc.

Am zâmbit. Buşteanul din şemineu începuse să se aprindă. Izbutisem.

– Atunci înseamnă că eşti fericită? am spus.

– Foarte fericită. Doar că...

– Doar că ce? Dacă vrei ceva anume, Lindy, tot ce trebuie să faci este să ceri, iar eu am să îţi dau.

Se uită undeva în zare.

– Tatăl meu. Sunt îngrijorată pentru el, la ce se poate întâmpla dacă nu sunt acolo ca să-l ajut. Este bolnav, Adrian, iar eu am fost cea care a avut grijă de el. Şi mi-e dor de el. Ştiu că probabil crezi că e stupid să duci dorul cuiva care a fost atât de rău, care m-a părăsit fără să se uite înapoi.

– Nu. Înţeleg. Părinţii tăi sunt în fond părinţii tăi, indiferent de ce se întâmplă. Chiar dacă nu-ţi întorc dragostea, ei sunt tot ce ai.

– Exact. Se întoarse de la fereastră şi se aşeză, uitându-se la foc. Eu am făcut la fel. Adrian, *sunt* fericită aici. E vorba doar că... dacă aş putea să ştiu că el e bine.

Fusese tot timpul un aranjament? Fusese drăguţă cu mine doar pentru că voia ceva de la mine? Mi-am amintit-o pe sanie, cuibărindu-se la pieptul meu. Asta nu ar fi putut fi o înscenare. Totuşi, îmi simţeam capul bubuind, de parcă ar fi putut exploda.

– Dacă l-aş putea vedea pentru o clipă...

– Apoi ai rămâne aici cu mine?

– Da. Vreau să stau. Doar dacă...

– Poţi să-l vezi. Aşteaptă aici.

Am lăsat-o acolo, privindu-mă. Uşa din faţă era descuiată. Cu siguranţă că observase acest lucru. Ar putea să dispară în noapte, iar eu aş lăsa-o. Dar ea nu ar face asta. Spusese că era fericită. Ar fi fericită să stea cu mine doar dacă ar putea verifica ce face tatăl ei. Şi, de îndată ce o să vadă că bătrânul petrece cu prietenii săi drogaţi, totul va fi bine. Ştiam ce simţea. Îl urmărisem pe tata la TV mai mult decât aş putea să recunosc. Şi ea ar putea să-l vadă pe al ei.

Încă era acolo când m-am întors. I-am dat oglinda.

– Ce e asta? Examină spatele argintiu al oglinzii, apoi o întoarse ca să-și vadă fața.

– Este magică, am spus. Fermecată. Dacă te uiți în ea, poți să vezi pe oricine îți dorești, oriunde în lume.

– Mda, sigur.

– E adevărat. Am luat-o de la ea și am ridicat-o. Vreau să-l văd pe Will.

Într-o secundă, imaginea se schimbă de la fața mea de bestie la cea a lui Will, citind sus în camera sa luminată doar de lumina lunii. I-am întins-o lui Lindy. Se holbă la ea și chicoti.

– Chiar funcționează? Pot să îi cer să-mi arate pe oricine?

Când am încuviințat, ea a spus:

– Vreau să o văd pe... Sloane Hagen. Când mi-a văzut privirea întrebătoare, a spus: Era o fată snoabă de la școala mea.

Oglinda s-a schimbat imediat către o imagine cu Sloane și ea uitându-se, de asemenea, într-o oglindă, storcându-și un coș. Era unul mare, și din el țâșni puroi alb.

– Îhh! Am râs văzând imaginea.

Și Lindy râse.

– Asta-i amuzant. Pot să mă uit și la altcineva?

Mă pregăteam să spun da, apoi mi-am amintit când a spus că a avut o pasiune pentru mine. Ce s-ar întâmpla dacă i-ar cere oglinzii să mă arate ei? Ar vedea chiar această încăpere?

– Ai spus că vrei să-ți vezi tatăl. Putem face alte lucruri mai târziu. Poți să-l vezi chiar și pe președinte. L-am văzut odată în baia Biroului Oval[1].

– Uau, ești o amenințare la adresa securității naționale. Chicoti. OK. Vom face asta după. Dar mai întâi – privi adânc în oglindă – vreau să-mi văd tatăl.

[1] Biroul Oval (The Oval Office) este biroul oficial al președintelui Statelor Unite, creat în 1909 ca parte a unui ansamblu de expansiune din corpul de vest de la Casa Albă în timpul administrației lui William Howard Taft, fiind inspirat după Camera Albastră (din cadrul reședinței președintelui). (n.tr.)

Din nou, imaginea se schimbă, arătând de data aceasta colţul unei străzi murdare şi întunecate. Un narcoman şedea acolo, insesizabil. Oglinda arătă cadrul şi mai de-aproape. Ţipul tuşea, tremurând. Părea bolnav.

– Oh, Dumnezeule! Lindy deja plânge. Ce s-a întâmplat cu el? Aşa ajunge când nu sunt eu acolo!

Plângea în hohote. Mi-am petrecut braţele în jurul ei, însă mă împinse. Ştiam de ce. Dădea vina pe mine. Era vina mea, numai vina mea pentru că o făcusem să rămână.

– Ar trebui să te duci la el, am spus.

Imediat ce am spus asta, am vrut să-mi retrag cuvintele. Dar nu mai puteam. Aş fi spus orice să o fac să nu mai plângă, să o fac să nu mai fie supărată pe mine. Chiar şi asta. Şi încă o susţineam.

– Du-te la el.

Se uită la mine.

– Da. Mâine-dimineaţă. Am să-ţi dau bani şi ai să poţi lua primul autobuz.

– Să plec? Dar... Se opri din plâns.

– Nu eşti prizoniera mea. Nu vreau să stai aici pentru că eşti prizoniera mea. Vreau să stai pentru că... Am privit spre foc. Era vesel şi luminos, dar ştiam că, dacă il lăsam, s-ar fi stins. Vreau să pleci.

– Să plec?

– Du-te la el. Este tatăl tău. Întoarce-te când vrei, dacă vrei – ca prietena mea, nu ca prizonieră. Şi eu plângeam, dar, vorbeam foarte încet, ca să-mi menţin vocea normală. Nu-mi putea vedea lacrimile. Nu te vreau ca prizonieră. Trebuie doar să ceri să pleci. Acum trebuie să pleci.

– Dar cum rămâne cu tine?

Era o întrebare bună, una la care nu puteam să răspund. Dar trebuia.

– Am să fiu bine. Am să stau aici pe durata iernii. Îmi place să pot să ies din casă, iar oamenii să nu se holbeze la mine. Şi în primăvară am să mă întorc în oraş să fiu alături de florile mele. În aprilie. Ai să vii să mă vezi atunci?

Încă părea nesigură, dar după o clipă spuse:

– Da. Ai dreptate. Am să te pot vedea atunci. Dar o să-mi fie dor de tine, Adrian. O să-mi lipsească timpul petrecut împreună. Aceste luni... Ești cel mai adevărat prieten pe care l-am avut vreodată.

Prieten. Cuvântul mă străpunse ca toporul pe care îl folosisem pentru a face vreascurile. Prieten. Asta era tot ce puteam noi să fim. Apoi, avusesem dreptate în a o lăsa să plece. O prietenie nu era destul de bună pentru a rupe o vrajă. Totuși, îmi doream și această prietenie, cel puțin.

– Trebuie să plec. Mâine am să chem un taxi să te ducă la stația de autobuz. Ai să ajungi acasă spre seară. Dar te rog... Mi-am mutat privirea în altă parte.

– Ce e, Adrian?

– Să nu te aștepți de la mine să-ți iau rămas-bun dimineață. Dacă am să cobor să-ți spun la revedere, nu știu dacă am să te mai pot lăsa să pleci.

– Nu ar trebui să plec. Se uită la focul confortabil, apoi la mine. Dacă te-ar întrista atât de mult, nu ar trebui.

– Nu. Am fost egoist că te-am ținut aici. Du-te la tatăl tău.

– Nu ai fost egoist. Ai fost mai drăguț cu mine decât oricare altă persoană pe care o cunosc. Îmi apucă mâna, mâna mea dezgustătoare cu gheare. Vedeam că ochii i se umpleau de lacrimi.

– Atunci fii de treabă cu mine și pleacă repede. Asta este ceea ce vreau. Mi-am retras mâna, ușor, din strânsoarea ei.

Mi-a întâlnit privirea, a dat să spună ceva, apoi încuviință și fugi din cameră.

Am ieșit în curte. Purtam doar o pereche de jeanși și un tricou, iar vremea era aspră, atât de aspră că frigul mă pătrunse până-n oase în câteva secunde, chiar și cu izolația mea extra. Nu-mi păsa. Voiam să fie frig, deoarece ar fi fost ceva ce ar fi putut fi simțit, ceva diferit de această goliciune care mă cuprinsese. M-am uitat în sus, așteptând ca lumina să se aprindă în camera lui Lindy. Am privit silueta ei de-a lungul perdelelor mișcându-se prin cameră. Fereastra ei era singura pată de lumină din noaptea neagră și friguroasă. M-am uitat și mai sus, căutând luna. Era ascunsă de copaci, dar găsisem

stele – stele cu mai multe stele în spatele lor, apoi mai multe în spatele acelora, milioane de stele, mai multe decât văzusem vreodată în viața mea din orașul New York, mai multe decât toate luminile de acolo. Nu voiam să văd stele. Nu puteam suporta frumusețea și numărul lor. Voiam doar luna solitară și liniștită. În cele din urmă, lumina din camera lui Lindy se stinse. Am așteptat până când am bănuit că a adormit. Nu-mi puteam imagina cum ar fi să dorm lângă ea. Nu mai puteam suporta să-mi mai imaginez asta. Mi-am desprins cu greu ochii de la fereastră și am găsit luna în spatele unui copac. M-am ghemuit, mi-am dat capul pe spate și am urlat la ea, ca bestia care eram și care aveam să fiu pentru totdeauna.

6

Ziua următoare era duminică, ziua în care de obicei învăţam împreună. Dar, în loc de asta, fu ziua în care Lindy pleca. După ce i-am chemat un taxi şi am verificat orarul autobuzului, m-am retras în camera mea ca să o urmăresc în oglindă. Mă gândisem să-i las ei oglinda ca să o ia cu ea, să mă vadă şi să-şi amintească de mine. Dar am decis că nu m-aş putea despărţi de ea. Dacă nu o puteam avea pe Lindy, voiam să pot să o văd din când în când. Dacă i-aş fi dat oglinda, ar fi putut să nu se uite la mine deloc. Poate prefera să mă uite. Nu puteam risca asta.

Aşa că am urmărit-o împachetându-şi hainele. Luă cărţile pe care le citisem împreună şi o poză cu primul nostru om de zăpadă. Nu avea poze cu mine. În cele din urmă, m-am debarasat de acest „viciu" şi am coborât la micul dejun. Când m-am întors în cameră, Will era acolo.

Ţinând în mâini cartea pe care o citeam, spuse:

– Tocmai am fost în camera lui Lindy şi a spus cel mai ciudat lucru.

– Că pleacă?

– Da. Will îmi aruncă o privire întrebătoare.

– Eu i-am spus să plece. Acum putem să schimbăm subiectul cu ceva mai vesel? *Mizerabilii* a fost cu siguranţă o carte amuzantă.

– Dar, Adrian, totul mergea atât de bine. M-am gândit...

– Ea a vrut să plece. O iubesc prea mult ca să o fac să rămână. Ea spune că se va întoarce în primăvară.

Will arăta de parcă voia să mai spună ceva, dar în cele din urmă îmi arătă cartea.

– Așadar, ce crezi despre Inspectorul Javert?

– Cred că ar fi un personaj grozav într-un musical pe Broadway, am spus râzând, cu toate că nu mă simțeam în stare să o fac. M-am uitat la ceas. Taxiul lui Lindy va sosi aici din minut în minut. Autobuzul ei pleca în aproximativ o oră. Dacă ar fi fost un film, una dintre comediile acelea romantice pentru fete, asta ar fi fost o scenă dramatică unde eu fug către stația de autobuz și o implor să rămână, iar Lindy, în sfârșit dându-și seama de ceea ce simte pentru mine, m-ar săruta. Eu m-aș transforma. Și am trăi fericiți până la adânci bătrâneți.

Dar în viața reală, Will mă întreba ce credeam despre viziunile politice ale lui Victor Hugo în *Mizerabilii*, iar eu i-am răspuns, cu toate că nu-mi amintesc ce am spus. Dar știam minutul (9:42) când taxiul s-o oprit să o ia pe Lindy. Am simțit sosirea ei în stația de autobuz (10:27) și am știut ora (11:05) când autobuzul ei pleca din stație. Nu văzusem aceste lucruri în oglindă. Pur și simplu le știam. Nu exista nici un sfârșit de film. Exista doar un sfârșit.

Nu m-am întors în oraș în acea iarnă. Am rămas la țară, plimbându-mă mult în fiecare zi, unde doar celelalte bestii, cele sălbatice, mă vedeau. Am început să memorez felul în care zburau toate păsările iernii, ascunzișul fiecărei veverițe și al fiecărui iepure și m-am gândit că aș putea face asta în fiecare iarnă. Era minunat să fiu afară. Mă întrebam dacă acesta era felul în care Yeti – omul zăpezilor – își luase startul. Nu am crezut niciodată înainte în astfel de lucruri. Acum eram sigur că erau reale.

Recunosc că am folosit oglinda ca să o spionez pe Lindy. Fără trandafiri acolo, aceasta devenise ceea ce fuseseră trandafirii: viața mea, obsesia mea.

În apărarea mea, mi-am permis să o urmăresc doar o oră pe zi. Făcând asta, am aflat că și-a găsit tatăl, că s-au mutat

într-un apartament și mai oribil într-un și mai rău cartier în Brownsville, că mergea la o școală de neciopliți. Știam că era vina mea, că era în școala aia din cauză că își pierduse bursa la Tuttle deoarece eu o smulsesem din școală ca să fie cu mine. Am urmărit-o mergând la școală, trecând pe lângă clădiri devastate acoperite de graffiti, trecând pe lângă mașini avariate și copii fără speranță. Am urmărit-o pe coridoarele școlii, coridoare înguste și aglomerate cu dulapuri mâzgălite și postere pe pereți pe care erau scrise lucruri ca POȚI SĂ REUȘEȘTI! Mă gândeam la cât de mult, probabil, mă ura.

Martie – m-am oprit să o urmăresc în orele zilei. Însă urmărind-o seara era și mai rău, deoarece nu exista vreo dovadă care să arate că-mi ducea dorul sau că se gândea câtuși de puțin la mine. Citea cărțile ei, exact la fel cum făcuse înainte să o cunosc.

În cele din urmă, am început să o urmăresc doar noaptea, când dormea. În fiecare miez de noapte, mă uitam la ea. La acea oră, puteam doar să-mi imaginez că mă visa. Eu o visam tot timpul. Prin aprilie, când încă nu se întorsese, am știut că se terminase.

Zăpada zăcea în straturi pe pământ, iar lacul de gheață se topea. Plutea ca aisberguri, trezind broaștele de sub el. Munții de zăpadă care se topeau deveniră cascade, iar asta însemna tot felul de sporturi nautice și mersul cu pluta, și sezonul turistic.

– Ai vreun gând să te duci acasă? spuse Will într-o zi. Era într-o sâmbătă. Încetasem să mă mai plimb pe afară și îmi petrecusem ziua privind lung pe fereastră, cufundându-mi privirile în timp ce mașini – probabil pline de antricari – treceau pe drumul nostru de țară.

– Ce casă? am spus. Casă este acolo unde ți-e familia. Eu nu am o casă. Sau poate că sunt acasă. M-am uitat la Magda, care stătea în fața mea. În ultimele luni, se oprise aproape de tot din a mai fi o servitoare. Îmi cer scuze, i-am spus. Știu că nu-ți vezi niciodată familia. Probabil că te gândești că sunt nerecunoscător...

– Nu cred asta, mă întrerupse ea. Am văzut atâtea schimbări în tine în acești doi ani.

M-am încordat când a spus „doi ani". Nu erau doi ani, nu chiar, dar era pe-aproape. Termenul meu ajunsese aproape de sfârșit. Ar putea, de asemenea, să se termine deoarece nu mai exista nici o șansă.

– Înainte erai un băiat rău, un băiat care trăia doar ca să întristeze lumea. Acum ești bun și plin de considerație.

– Mda, bun și plin de considerație. Am ridicat din umeri. Mult bine îmi mai face.

– Dacă ar exista dreptate, vraja asta oribilă ar fi ruptă, iar tu nu ar fi trebuit să faci acest lucru imposibil.

– Nu era imposibil. Mă jucam cu lingura prin supă. Devenisem priceput la mâncatul cu ghearele. Este doar că nu am fost eu destul de bun.

M-am întors spre Will.

– Ca să-ți răspund la întrebare, mă gândeam să rămân aici. În oricare alt loc sunt blocat ca un prizonier. Întoarcerea în oraș nu va face decât să-mi amintească de ceea ce am pierdut.

– Dar, Adrian...

– Nu o să mă viziteze niciodată, Will. Știu asta. Nu îi spusesem despre oglinda lui Will, așa că nu îi puteam explica acum că o urmăream, că nu vedeam nici un semn cum că i-ar fi dor de mine. Nu mă pot întoarce și să o tot aștept dacă ea nu are de gând să vină.

În acea noapte, când am ridicat oglinda pentru ritualul meu de noapte în a o urmări pe Lindy dormind, am dat peste Kendra.

– Așadar, când te vei întoarce în oraș?

– De ce mă întreabă toată lumea asta? Îmi place aici. Nu e nimic pentru mine în oraș.

– E Lindy.

– Așa cum am spus, nu e nimic pentru mine în oraș.

– Încă mai ai o lună.

– Este imposibil. S-a terminat. Am dat greș. Am să fiu mereu o bestie.

– Ai iubit-o, Adrian?

Era pentru prima dată când îmi spunea Adrian, iar eu am privit-o pătrunzător în ochii ei verzi și ciudați.

– Ți-ai făcut ceva la păr, ceva în genul șuvițelor? Nu-ți stă rău deloc.

Râse.

– Vechiul Kyle Kingsbury nu ar fi observat niciodată părul meu.

– Vechiul Kyle Kingsbury ar fi observat și l-ar fi batjocorit. Dar eu nu sunt Kyle Kingsbury. Nu mai sunt Kyle Kingsbury de mult.

Încuviință.

– Știu. Și de aceea sunt tristă că tu porți povara blestemului lui Kyle Kingsbury. Era aproape exact ce spusese Magda. Ceea ce mă întoarce la întrebarea mea, cea pe care ai evitat-o în mod inteligent. Ai iubit-o?

– De ce ți-aș spune ție?

– Pentru că nu ai altcuiva cui să-i spui. Inima ta se destramă și nu ai în cine să te încrezi.

– Așa că ar trebui să-mi revărs inima în... a ta? Mi-ai distrus viața. Acum îmi vrei sufletul? Bine. Am iubit-o. Am iubit-o. Ea a fost singura persoană din viața mea care chiar a vorbit cu mine, care mă știa fără să-i pese de fizicul meu, fără să știe de faimosul meu tată; și căreia continua să-i pese de mine – cu toate că eram o bestie. Dar ea nu m-a iubit.

Nu mă uitam în oglindă. Nu puteam, deoarece, cu toate că tonul meu era sarcastic, cuvintele spuneau adevărul.

– Fără ea, nu am speranță, nu am viață. Voi trăi nefericit și voi muri singur.

– Adrian...

– Nu am terminat.

– Eu cred că da.

– Ai dreptate. Am terminat. Dacă aș fi fost măcar normal, aș fi încercat. Nu vorbesc despre cum arătam eu în trecut, dar

este prea solicitant să te aștepți ca o fată să fie interesată de cineva care nici măcar nu e ființă umană. Este anormal.

– Ești om, Adrian. Mai ai o lună. Nu vrei să te întorci, măcar pentru acea lună? Ai atât de puțină încredere în ea?

Am ezitat.

– Mai degrabă aș sta aici. Nu sunt un monstru aici.

– O lună. Ce ai de pierdut, Adrian?

M-am gândit la asta. Deja renunțasem, deja acceptasem că aveam să rămân o bestie pentru totdeauna. Să mă întorc plin de speranță, chiar și pentru o lună, va fi foarte greu. Dar fără speranță nu mai aveam nimic, nimic ce să aștept cu nerăbdare, ci numai să rămân o bestie, închis într-o casă pentru tot restul vieții mele, să stau în casa terasată plătită de tatăl meu, punând îngrășăminte naturale la rădăcina trandafirilor mei ca să-i fac să crească mai bine, croindu-mi calea prin fiecare carte din Biblioteca Publică din New York, dorindu-mi să mor.

– O lună, am fost de acord.

7

M-am întors la New York. Tipul care cică s-ar fi îngrijit de trandafirii mei a fost un mare dobitoc. Jumătate dintre plante erau moarte, în timp ce altele aveau mare nevoie să fie curățate și aveau doar o singură inflorescență.

– O bestie autentică l-ar devora cu adevărat pe tipul ăsta, i-am spus lui Will.

Dar chiar nu-mi păsa. Trandafirii erau numai ai mei pentru a-i îngriji, și al nimănui altcuiva. Adevărul era că, în halul în care arătau, trandafirii aveau mare nevoie de mine. Era un sentiment plăcut să știi că este nevoie de tine. M-am întrebat cum ar fi să-mi iau un animal de casă, poate o pisică, deoarece ele nu au nevoie să fie plimbate.

Desigur, poate că aș sfârși ca unul dintre oamenii aceia bătrâni și nebuni cu, să zicem, șaizeci de pisici. Și într-o zi, vecinii s-ar plânge de miros și s-ar descoperi că eu murisem și că pisicile mă mâncaseră.

Totuși, trebuie să fie frumos să ai o pisică. Atâta vreme cât nu sapă la rădăcinile trandafirilor.

Deocamdată am decis să demolez sera. Voiam să-mi petrec iernile în Nord și să mă reîntorc în fiecare primăvară să stau în grădina mea interioară, în lumina soarelui.

Începeam să fac planuri pentru viața mea de bestie.

Și totuși în fiecare noapte, îmi scoteam oglinda și o urmăream pe Lindy dormind. Mă întrebam dacă visa, dacă mă visa pe mine așa cum o visam eu pe ea.

Bănuiesc că şi Will se întreba acest lucru, deoarece într-o zi mi-a spus:

– Ai mai auzit de Lindy de când te-ai întors aici?

Era patru mai, mai puţin de două zile până la marele *sfârşit*, o lună de la reîntoarcerea mea în oraş. Mă aflam în grădină cu Will. Tocmai terminasem de citit *Jane Eyre*. Nu i-am spus că am citit-o cu luni înainte. M-am gândit la asta tot timpul, cu toate că rochia verde pe care o ascunsesem sub perna mea îşi pierduse de mult mirosul ei. Fusese o zi perfectă, o zi în care m-am gândit că poate era posibil ca ea să mă iubească.

– Nu m-aş fi gândit niciodată că o să-mi placă o carte numită *Jane Eyre*, i-am spus lui Will, schimbând subiectul. Mai ales când este vorba despre o guvernantă englezoaică îndrăzneaţă.

– Uneori, ne surprindem pe noi înşine. Ce anume ţi-a plăcut la carte?

– Ei bine, am să-ţi spun ce nu mi-a plăcut la ea: Jane a fost prea bună. L-a iubit pe Rochester şi nu avea nimic pe lume: nu avea familie, nu avea prieteni, nu avea bani. Cred că ar fi trebuit să rămână cu Rochester.

– Dar el avea o soţie nebună ascunsă în pod.

– Nimeni nu ştia despre asta. Iar el era dragostea ei adevărată. Dacă eşti îndrăgostit în halul ăla, nimic nu ar trebui să-ţi stea în cale.

– Câteodată, trebuie să ai grijă de lucruri mai întâi. Nu am ştiut deloc că eşti atât de romantic, Adrian.

– Nu că aş avea vreun motiv să fiu.

Will răsfoi exemplarul său din *Jane Eyre*, aşteptând.

– Răspunsul e nu, am spus. Nu, nu am auzit de Lindy.

– Îmi pare rău, Adrian.

– Dar asta mă aduce la ceea ce *mi-a* plăcut la carte, am spus, îndreptându-mă spre locul unde îmi plantasem trandafirii mei miniaturali. „Micuţa Linda" îşi revenea frumos. Mi-a plăcut că atunci când Rochester şi Jane au fost despărţiţi, el s-a dus la fereastră şi i-a strigat numele: „Jane! Jane! Jane!", iar ea l-a auzit şi chiar i-a răspuns. Aşa ar trebui dragostea adevărată

să fie: persoana ar trebui să fie parte din sufletul tău şi tu ar trebui să ştii ceea ce simte ea tot timpul.

Am smuls un trandafir din tufă şi l-am lipit de obraz. Voiam să o văd pe Lindy în oglindă, chiar dacă asta însemna să mă scuz de la această conversaţie cu Will, chiar dacă ea nu mă iubea, chiar dacă nu-mi ducea dorul deloc. Dar nu avea rost să mă zbat, să tânjesc după ea. M-am uitat la Will.

– Aşa că ce o să citim în continuare? Ceva despre război, sper? Sau poate *Moby-Dick*.[1]

– Îmi pare rău, Adrian.

– Mda. Şi mie.

Următoarea noapte. Cinci mai. Zece şi jumătate. Mai puţin de două ore rămase. În aceşti doi ani mi-am pierdut toţi prietenii, o fată despre care am crezut că mă iubea şi pe tatăl meu. Dar am găsit prieteni adevăraţi în Will şi Magda. Mi-am găsit un hobby. Şi am găsit dragostea adevărată, stiam, chiar dacă nu mă iubea şi ea pe mine.

Şi totuşi faţa mea, oribila mea faţă, rămăsese exact la fel. Nu era corect. Nu era corect.

Afară era lună plină, ca în noaptea de acum câteva luni când i-am spus lui Lindy să plece. Dar acesta era oraşul şi nu existau stele deasupra stelelor. M-am dus la fereastră şi am deschis-o, vrând să urlu la luna asa cum făcusem în acea noapte. Dar, de data aceasta, ceea ce ieşise pe gură fusese numele ei.

– Lindy!

Am aşteptat, dar nu am primit nici un răspuns.

Mi-am verificat ceasul. Aproape unsprezece. Şi, cu toate că ştiam că nu exista nici o speranţă, nu am putut rezista să nu mă uit în oglindă, grăbindu-mă doar de data aceasta. Am ridicat-o.

– Vreau să o văd pe Lindy.

[1] *Moby-Dick*, un roman de Herman Melville, considerat a fi una dintre creaţiile cele mai importante ale literaturii universale. (n.tr.)

Aproape ca înainte să mi-o poată arăta, un țipăt strident străpunse aerul.

Era vocea ei. Aș fi știut-o chiar dacă ar fi trecut o sută de ani. Mă gândisem că nu aveam să o mai aud din nou. Atât de aproape – am fugit la fereastră ca să mă uit după ea.

Apoi mi-am dat seama că vocea venise din oglindă.

Am ridicat-o din nou și am ținut-o aproape de ochi. Era totul întunecat, foarte întunecat, așa că abia puteam să văd ceva, împrejurimile sau fata care țipase, ceea ce abia acum mi-am dat seama că fusese numele meu.

– Ajută-mă! Oh, te rog, ajută-mă, Adrian!

Dar, pe măsură ce ochii mei s-au obișnuit cu întunericul din oglindă, mi-am dat seama de forme, de clădiri. Văzusem împrejurimile în timpul zilei. Mergea ea cumva pe străzile acelea noaptea? Ea era. Dar, în timp ce ochii mei se fixau și mai mult, am văzut că nu era singură. O siluetă întunecată mergea cu ea. O ținea de braț și o obliga să urce niște scări către o clădire de cărămidă cu bordură.

Alergam acum pe stradă, fără să mă gândesc. Nu se zărea nici un taxi și știam că nimeni nu avea să mă ia. Așa că am alergat către stația de metrou pe care o văzusem de atâtea ori, dar în care nu intrasem de vreun an, încă ținând oglinda în mână. Strada era luminată de luna plină și de stâlpii stradali și, cu toate că era târziu, mi-am făcut loc printre o mulțime de oameni îndreptându-se în direcția opusă pe trotuar.

– Ce a fost asta? strigă cineva și toți s-au uitat după mine, însă eu eram doar o umbră în depărtare. Alergam, alergam atât de repede după acea singură voce, singura persoană din lume care mi-a strigat numele ca să-l pot auzi.

Nu m-am deranjat să-mi pun paltonul, așa că purtam doar jeanși și un tricou, nimic care să mă acopere. Am alergat pe stradă, o bestie în lume. Poate că vor crede că e un costum. Erau o mulțime de lucruri la fel de ciudate în oraș. Dar eu alergam, iar cineva țipă, cineva arătă cu degetul. Am continuat să alerg și, în cele din urmă, am dispărut în pământ.

Asta ar fi trebuit să fie sfârșitul acestor lucruri. Ora de vârf se terminase de mult, iar metrourile, de obicei, nu erau

aglomerate în nopțile târzii ale verii. Am sărit peste bariera rotitoare. Aveam noroc – trenul tocmai ajunsese. Ar fi trebuit să fie gol, dar erau câțiva fani Mets[1] care se întorceau acasă după un meci.

Mi-am făcut loc printre uși, iar înăuntru erau o grămadă de oameni, stând pe fiecare loc disponibil, părinți cu copii în poală, oameni agățați de chingi metalice, ținându-se de spatele scaunelor. M-am gândit că poate m-aș putea ascunde prin mulțime. Am încercat să mă amestec cu ceilalți oameni.

Apoi am auzit un țipăt.

– Un monstru!

Fusese un băiețel, având fața paralizată de frică.

– Încearcă să dormi, scumpule. Mama sa îl bătu ușurel pe spate.

– Dar, mămico, nu! E un monstru!

– Oh, nu fi prostuț, dragule. Nu există lucruri ca...

Se uită în sus. Ochii ei îi întâlniră pe ai mei.

Apoi, o sută de ochi erau fixați asupra mea.

– Probabil că e o mască, spuse mama.

În spatele meu, cineva îmi apucă fața, apoi capul. Trăgeau de mine. Nici o șansă. A trebuit să-mi las ghearele să iasă. M-am întors spre ei.

Apoi țipetele începură.

– Bestie!

– E un monstru!

– Bestie în metrou!

– Chemați Autoritatea de Tranzit!

– Chemați poliția!

Și curând totul se amestecă într-o nebunie de țipete, țipetele pentru care doi ani de zile am stat ascuns ca să le pot evita. Corpuri se învălmășeau în jurul meu, se îmbulzeau să mă prindă, să fugă de mine. I-am ținut departe cu ghearele și colții

[1] Referire la *New York Mets*, o echipă profesionistă de baseball din New York. (n.tr.)

mei. Telefoanele mobile se deschideau. Mă vor aresta? Mă vor duce la răcoare sau la zoo?

Asta nu se putea întâmpla. Trebuia să o găsesc pe Lindy. *Lindy.*

Lindy avea nevoie de mine. În jurul meu, țipetele continuau. Simțeam pumni pe spatele meu. Am privit îndelung în oglindă, încercând să memorez clădirea, strada unde era ea, să văd adresa. Mi-am făcut drum către ușă. Mai multe țipete și corpuri împingându-se în mine, fierbinte în noaptea de mai.

– Nu mă mânca!

– Vine poliția?

– Nu am putut să intru pe fir. Prea multe apeluri dintr-un singur loc.

– Nu-l lăsați să scape! țipă o voce de bărbat.

– Glumești? Cineva să-l împingă pe ușă până nu mănâncă pe careva!

– Da. Împingeți-l pe linie!

Am stat, paralizat de frică, înconjurat de mulțimea tulburată. Nu se putea sfârși în felul ăsta. Nu puteam muri când eram atât de-aproape de a o vedea, de a o salva. Mă strigase. Auzisem asta, așa nebunesc cum părea. Trebuia să o găsesc. Odată ce asta se întâmpla, puteam să trăiesc sau să mor. Nu ar conta.

Știam ce trebuia să fac.

Când trenul se cutremură la o oprire, m-am grăbit spre ieșire. Un bărbat a încercat să-mi sară în cale. Am căutat o armă și am găsit singurul lucru pe care-l aveam. Oglinda. Am ridicat-o, apoi am coborât-o, izbind-o de capul său. Am auzit sticla spărgându-se. Sau poate craniul său crăpase. Sau ambele.

Sticla se împrăștie prin tot vagonul, iar oamenii alergau în toate direcțiile, mai multe țipete, țipete atât de puternice că îmi era imposibil să-mi amintesc liniștea care fusese viața mea pentru atâtea luni de zile. Am dat drumul oglinzii pe podea, știind că împreună cu ea toate șansele plecaseră în afară de asta, șansa să o văd pe Lindy din nou.

Oamenii mă înconjurară din nou, îmbulzindu-se în mine, iar eu am sărit la ei, scoțând un răget puternic care îi dispersă.

Apoi m-am coborât în patru labe, în poziția care mă făcea mai rapid, mai feroce, fugind către ieșire.

— Împingeți-l pe linia trenului! țipă cineva.

— Da! Împingeți monstrul pe șine!

Corpuri, apăsând, împingându-se în mine, căldura și mirosul lor. Ușile se închiseseră, trenul goni, iar ei mă tot împingeau. Știam că, de îndată ce trenul pleca, ei ar reuși să mă împingă pe linii, poate să mă țină pe loc până ce poliția ar sosi. Sau celălalt tren.

Astea toate ar fi fost în regulă dacă nu ar fi fost Lindy.

Toate nopțile pe care mi le petrecusem încercând să-mi controlez apucăturile de bestie, să-mi acopăr ghearele și colții se terminaseră acum. Colții îmi erau neacoperiți. Ghearele nu-mi erau retractate. Am trecut prin mulțime. Nu eram bărbat, ci leu, urs, lup. Eram o bestie. Răgetul cutremură stația metroului, acoperind orice zgomot, trenurile, oamenii. Ghearele mele au întâlnit carne, iar grupurile se risipeseră. Dacă mă vor prinde, cu siguranță mă vor omorî. M-am împins prin mulțime și am fugit – nu, sărit. Am sărit ca un animal pe patru picioare în sus pe stradă, pe scările dintr-odată goale.

Afară, aerul era liniștit. Nu va dura mult. Am tăiat-o, tot pe patru picioare deoarece era cea mai sigură și mai rapidă cale. Erau puțini oameni pe străzi la acea oră, aproape de miezul nopții. Chiar și vagabonzii s-au dat la o parte când m-au văzut.

Nu aveam nici o oglindă care să mă ghideze, ci doar o amintire, amintire și un instinct de animal. Mi-am amintit unde fusese Lindy. Mi-am amintit țipetele ei. Le-am auzit din nou în urechea mea. Le-am urmat. Un bloc. Altul. Încă simțeam că eram urmărit. Nu conta. Nimeni nu m-ar fi putut prinde. Am urmat țipetele lui Lindy printr-o alee și o stradă laterală, pe o ușă, pe scări și într-o cameră.

Acolo m-am oprit.

8

Am privit fix la ei. Bărbatul o ținea de braț.

– Nici un ban, da? mârâi el. Babacul tău mi-a spus că tu vei plăti în locul său. Dar, dacă nu ai bani, există alte căi pentru a o face.

– Nu! Lasă-mă să plec!

– Lindy?

Bărbatul și victima s-au întors. Era Lindy. Instinctele mele, chiar și-așa de animal, cum erau ele, fuseseră adevărate. Bărbatul – monstrul – o ținea de păr. Avea un pistol îndreptat spre capul ei.

– Lindy! M-am îndreptat spre ea.

– Ai venit!

– Nu te mișca, altminteri trag!

Își ținea pistolul în dreptul capului ei. El nu putea să-i facă rău. Nu am venit de departe ca să-l las să o rănească. Fără să o știu, am scos un răget, eram un animal pe cale să explodeze.

– Vorbesc serios, a spus el. Nu...

S-a oprit. M-a văzut, ochii săi de bestie au întâlnit ochii mei de bestie, iar animalul din mine îi mirosi frica.

– Ce nai...?

– Dacă o rănești, am spus cu voce mai mult animalică decât umană, am să te omor.

– Nu mă mânca! țipă el.

Și întoarse pistolul de la Lindy către mine.

Asta era tot ce aveam nevoie. Am făcut un salt. Dinţii mei erau în braţul său, iar ghearele în gât. O împuşcătură. Dinţii mei se aflau în gâtul său.

Apoi nu se mai mişcă.

L-am dat jos de pe mine şi l-am izbit de podea.

Sângeram. Nu ar fi trebuit să sângerez. M-am uitat în altă parte. Sângerarea nu se opri. Poate că pielea mea nu se putea regenera dacă rana era produsă de un glonţ. Asta avea o noimă. Dar durea.

Lindy alergă spre mine, împiedicându-se de bărbatul rănit.

– Adrian, eşti aici!

– Sunt aici, am fost de acord. Lumea devenea pufoasă, atât de pufoasă, pufoasă şi întunecată, şi curată, şi mirosind dulce ca un trandafir.

– Dar cum de ai ştiut? a întrebat ea. Cum de ai ştiut unde eram?

– Am ştiut. Stomacul mă durea acolo unde era glonţul. Am ştiut din cauza... *Magiei. Iubirii. Instinctelor de animal. La fel cum Jane ştia de Rochester.* Pur şi simplu am ştiut. M-am întins spre ea.

– Ar trebui să sun la poliţie. Sau să chem o ambulanţă. Dădu să plece.

M-am gândit la mulţimea de la metrou, la un poliţist venind aici să mă găsească, să mă ducă departe, murind într-o maşină a patrulei de poliţie, singur, pierzând-o pe Lindy când în sfârşit o regăsisem.

Am apucat-o de mână.

– Te rog. Te rog, nu. Rămâi cu mine. Fii cu mine!

– Am vrut să fiu cu tine. Suspina acum. Mi-ai spus să vin înapoi în primăvară. Şi am vrut să fac asta. Tatăl meu era distrus ca întotdeauna şi mi-a promis că se va duce la un centru de dezintoxicare şi că îşi va găsi un serviciu. A făcut asta pentru aproximativ o săptămână. Apoi a renunţat. A spus că nu trebuia să muncească doar pentru că eu voiam ca el să o facă. Era genul de lucru pe care-l spunea mereu, dar acum a fost diferit.

– De ce? Am încercat să-mi mențin vocea normală. Dacă ar ști cât de rănit eram, ar pleca, ar chema poliția. Mă durea foarte tare. Atât de tare, ca și cum viața mi-ar fi ieșit prin piele. Nu m-am uitat în jos pentru că știam ce mizerie sângeroasă era.
– Deoarece am fost cu tine. Înainte știam doar ce însemna să fiu fiica lui, să trăiesc de pe o zi pe alta și să aștept să se termine cândva. Însă acum știam cum era să am pe cineva cu care să vorbească, cineva căruia să îi pese de mine... să fie cu mine... și...
– Să te iubească? Cuvintele fuseseră un geamăt și, cu coada ochiului, mi-am văzut ceasul de mână mișcându-se. 11:59. Îl programasem în dimineața aceea. Se terminase. Dar eram cu Lindy. Era de-ajuns.
– De ce nu te-ai întors?
– Am vrut să mă întorc, dar nu-mi aminteam unde să vin. Tata mă adusese acasă la tine cu forța, nu mi-ar fi spus unde stai. A mințit când l-am întrebat și a spus că nu știa. Dar mi-am amintit că se afla aproape de o stație de metrou. O vedeam de la fereastră, îți amintești?
Am clătinat din cap.
– Așa că am decis să merg în fiecare stație din Brooklyn, apoi să mă uit în apropiere după o casă cu seră. Am fost în câte o stație, în fiecare zi după școală. Dar totul decurgea prea încet, iar în seara asta eram hotărâtă să te găsesc. Chiar dacă asta ar fi însemnat să merg pe jos fiecare centimentru din Brooklyn, strigându-ți numele.
– Strigându-mi numele?
– Ca *Jane Eyre*. Am recitit-o săptămâna trecută și m-am gândit la tine – cum iubiții erau separați – și...
– Iubiții?
Mi-era atât de greu să-mi țin ochii deschiși. Era cu mine. Aș putea să mă opresc chiar acum.
– Nu! Ar trebui să chem o ambulanță. Dacă s-ar întâmpla ceva cu tine, aș...
Cu dificultate, m-am ridicat.
– Te iubesc, Lindy!

Era miezul nopții. Se terminase. Voi rămâne pentru totdeauna o bestie. Dar Lindy se întorsese. Era aici.

– Știu că sunt prea urât pentru tine ca să mă iubești. Dar mereu...

– Și eu te iubesc, Adrian. Dar te rog, lasă-mă...

Am prins-o din nou de braț.

– Atunci sărută-mă. Lasă-mă să am amintirea sărutului tău, chiar dacă mor.

Era prea târziu. Era prea târziu, dar oricum Lindy s-a aplecat în față și m-a sărutat, mi-a sărutat ochii, obrajii și, în final, gura mea lipsită de buze. Mă stingeam, dar o gustasem, o simțisem. Asta era tot ce-mi dorisem. Lindy. Acum puteam muri fericit.

Iar în colț, am văzut o umbră mișcându-se.

– Ai grijă, Lindy! am spus cu o putere reînnoită miraculos. Aerul mirosea amuzant dintr-odată, ca trandafirii. Dar probabil că de vină era imaginația mea. În spatele tău! am țipat.

L-am văzut pe bărbat. Am încercat să mă îndrept către el, să mă duc după el și să-l mușc așa cum o făcusem mai devreme. Dar îmi simțeam întregul corp amorțit și greoi, de parcă deja aș fi murit. Am văzut-o pe Lindy sărind după pistolul de pe podea. Apoi, luptându-se, patru mâini apucând același obiect. Împușcătură, sticlă spărgându-se. Apoi umbra fugi spre ușă.

Lindy se întoarse spre mine. Ținea pistolul din care ieșea fum.

– Adrian? Privea fix în întuneric, de parcă nu mă putea vedea. Lumea era întunecată și se rotea. Acum în aer se simțea din plin un miros puternic de trandafiri. Și sub mâinile mele am simțit ceva. Petale de trandafir. Erau peste tot, sub mâinile mele și pe corpul meu și chiar și în părul lui Lindy. De unde veniseră?

– Sunt aici, iubirea mea! Am spus cumva *iubirea mea? Eu?* Dar corpul se simțea atât de bine, de parcă nimic nu m-ar mai fi putut vreodată răni. Nu mă mai durea nimic. Eram deja mort?

Totuşi, Lindy mă privea într-un mod ciudat. Într-un final, vorbi.

– Kyle Kingsbury? Dar... unde e Adrian?

Nu auzisem bine.

– Sunt aici. Dar cum mi-ai spus?

– Kyle Kingsbury, nu? De la şcoala Tuttle. Poate că nu-ţi aminteşti de mine, dar mi-ai dat odată un trandafir. Se opri, uitându-se dintr-o parte în alta. Un trandafir... Adrian!

– Lindy... Mi-am dus mâna la ochi: era o mână de om. O mână de bărbat. Atât de perfectă. Un braţ de bărbat. Mi-am atins faţa. O faţă de bărbat! Lindy, eu sunt.

– Nu înţeleg. Unde e băiatul care a fost aici înainte? Numele său era Adrian, iar el era...

– Urât? Hidos.

– Nu! Era rănit. Trebuie să-l găsesc. Se îndreptă spre uşă.

– Lindy! Am dat să mă ridic pe picioare. Puterea îmi revenea şi, când m-am uitat în jos, nu mai era sânge, nu mai era durere. Eram vindecat. Lindy a fugit spre uşă, iar eu am urmat-o, deoarece eram mai bun. Eram viu şi întreg, şi i-am luat mâna într-a mea.

– Te rog, aşteaptă!

– Nu pot, Kyle. Nu înţelegi. Era un băiat aici, iar el era...

– Eu. I-am prins şi cealaltă mână. Eu sunt el.

– Nu! Se forţă să se elibereze, dar îi ţineam bine mâinile. Nu, nu erai tu.

– Te rog! Am tras-o spre mine. Eram mai înalt decât fusese Kyle înainte şi mai puternic. Am tras-o spre mine ca să nu poată pleca. Începu să lovească şi cu mâinile, şi cu picioarele. Te rog, Lindy, închide-ţi ochii şi vei şti că ceea ce spun este adevărat. Mi-am petrecut braţul în jurul ei şi mi-am pus cealaltă mână peste ochii ei.

Într-o secundă, a renunţat, aproape de tot. Am spus:

– Într-o noapte, a fost o furtună cu fulgere. Ai venit jos, înspăimântată, şi am făcut pop-corn – două pungi – şi ne-am uitat la *File de Poveste*. M-am oprit. Era îngheţată. Îmi recunoşti vocea, Lindy? Când filmul s-a terminat, erai deja adormită. Te-am ridicat şi te-am dus în camera ta.

Se înclină spre mine acum, ca și cum avea nevoie de mine ca să o susțin.

Am continuat.

– Te-ai trezit în întuneric și ai vorbit cu mine. Mi-ai spus că vocea mea îți părea familiară. Era familiară. Eu eram. Kyle. Adrian. Suntem una și aceeași persoană. Am să-mi amintesc mereu acea zi, pentru că a fost prima oară când am sperat, prima oară când am vorbit cu tine fără ca tu să observi cât de hidos, cât de puțin uman eram. Prima oară când m-am gândit că poate ai putea să mă iubești.

Se întoarse spre mine.

– Adrian? Dar cum e posibil?

– Magie. O vrăjitoare m-a vrăjit – aș spune o vrajă crudă, dar nu a fost chiar așa, întrucât m-a condus spre tine.

– Cum de s-a rupt vraja?

– Magie. A fost magie, iar magia se numește dragoste. Te iubesc, Lindy! M-am aplecat și am sărutat-o. Iar ea a răspuns sărutului.

– Adrian!

– Da. Râdeam. Nu mă puteam abține.

– Poți să mă duci acasă acum? a întrebat ea. Acasă la tine.

Am clătinat din cap.

– Vom lua metroul. M-am uitat în jos la hainele mele, la hainele mele prea largi de bestie. Știu că arăt puțin ciudat, dar probabil că nimeni nu va observa.

Dl Anderson: Bine ați venit la chat-ul din această seară.

Grizzly: Salutare tuturor. Vreau să vă prezint pe cineva.

Fata-de-Zăpadă: Salut, eu sunt Albă-ca-Zăpada. Dar nu *acea* Albă-ca-Zăpada.

Roșie-ca-Trandafirul: Mereu spui asta. Sună nașpa rău.

Fata-de-Zăpadă: Tu pur și simplu ești supărată pt că eu m-am ales cu băiatul!

Dl Anderson: Doamnelor, doamnelor...

Grizzly: Oricum, dânsa e Albă-ca-Zăpada. Ne-am logodit.

BestieNY: Salutare. Și eu vreau să vă prezint pe cineva. Ea e Lindy. Ea a fost cea care mi-a rupt vraja. Nu mai sunt bestie!!!

LilLindarose: Salutare tuturor. Îmi pare bine să mă aflu aici.

Fata-de-Zăpadă: Felicitări

Roșie-ca-Trandafirul: Asta-i minunat.

Dl Anderson: Chiar voiam să vorbesc cu tine, Bestie. Am auzit că o bestie s-a dezlănțuit pe la metrou. Acela erai cumva tu?

BestieNY: Bineînțeles că nu!

LilLindarose: Născocirea imaginației tuturor :)

BestieNY: Dar s-a întâmplat să devenim iubiți exact în acea zi.

LilLindarose: Așa că trageți voi concluziile.

Broscoiul: ș eu am cva noutățz

BestieNY: Ce anume, Brosocoiule?

Broscoiul: Am cunscut o prițesă

Grizzly: Pe bune? Te-a sărutat sau a făcut ce era necesar ca să rupi vraja?

Broscoiul: Nu char, dar spune că o va face.

BestieNY: Asta e super, Broscoiule. Cum v-ați cunoscut?

Broscoiul: Se juca c GameBoy-ul ei & l-a scăpa în eleșteul meu. L-am scos și lam usct pt ea & ea a spus că o să mă sărute.

Dl Anderson: Minunat, Broscoiule!

Broscoiul: da' numi fc prea mar speranțe. prițesele nu pot fi de încredere.

Dl Anderson: Asta e interesant. Se pare că toată lumea și-a găsit iubirea adevărată.

BestieNY: Nu toată lumea.

Grizzly: Se referă la SirenaMută. F trist.

BestieNY: Mda. Mi-e dor de ea.

Dl Anderson: Și cum spuneam...

Broscoiul: OH DUMNEZULE prințesa-i aci PA PA urat-mi succes

Broscoiul a părăsit chat-ul.

Dl Anderson: Ei bine, asta da seară. Felicitări cuplurilor fericite. Se aud cumva clopote de nuntă?

Fata-de-Zăpadă: Cu siguranță. Vreau să spun, dacă ajuți un băiat să omoare un pitic, ar trebui să se căsătorească cu tine.

Roșie-ca-Trandafirul: Ea mereu a fost așa, hotărâtă să ia totul numai pentru ea.

BestieNY: Nu și pentru noi chiar acum. Încă suntem la liceu. Dar într-o bună zi.....

LilLindarose: Într-o bună zi...

BestieNY: Oricum, noapte bună. Și mulțumesc pentru susținere.

BestieNY a părăsit chat-ul.

Partea a VI-a

Fericiți până la adânci bătrâneți

1

Un minut mai târziu, când am ieșit din clădire, am văzut mașinile poliției înconjurând locul. O mulțime de oameni și reporteri de știri de la toate posturile, inclusiv de la postul tatălui meu erau acolo. Și mai era și bărbatul acela, încrezutul josnic care o ținuse pe Lindy. Vorbea cu reporterii.

– El e! țipă bărbatul când ne văzu. Bestia care m-a atacat.

Un bâzâit veni din mulțimea de oameni când mă văzură, apoi dându-și seama că nu eram bestie.

– Asta e bestia? exclamă femeia-reporter de la postul tatălui meu.

– Era altfel înainte. Avea colți și gheare, și... păr peste tot.

Reportera se întoarse spre Lindy, evident sperând să-și salveze povestea.

– Domnișoară, ai văzut cumva o bestie?

– Bineînțeles că nu. Lindy se uită la mine. Îmi atinse părul. Nu am văzut niciodată o bestie. Dar bărbatul... Se întoarse spre încrezut. M-a atacat. Ar fi putut să mă omoare, dar băiatul acesta a intrat și m-a salvat.

– Ți-am spus, urlă bărbatul. El e bestia. Magia e cea care l-a schimbat.

– Magie. Râsetul lui Lindy fu puțin forțat, un pic fals. Și mulțimea râse. Magia și bestiile există doar în basme sau poate în halucinațiile cauzate de droguri. Dar eroii și ticăloșii sunt adevărați.

Acum microfonul era în fața mea.

– Ai văzut cumva o bestie?

– Nu. N-am văzut nici o bestie. Am luat microfonul de la reporter, autoritar, așa cum ar fi făcut tatăl meu. Dar, dacă există o bestie, poate că este un tip obișnuit cu o problemă a pielii sau ceva asemănător. Poate că are nevoie de ceva înțelegere. Poate că îi judecăm pe oameni prea mult după fizic, deoarece e mai ușor decât să vezi ceea ce este foarte important.

Reporterița a luat microfonul.

– Ei bine, asta a fost plin de vitalitate. Se întoarse cu spatele la mine ca să vorbească în fața camerei. Nimic nou în misteriosul caz al unui individ care seamănă cu o bestie, care i-a terorizat pe pasagerii metroului în noaptea asta în Brooklyn.

Mulțimea a început să se împrăștie. Un polițist îl prinse pe bărbatul josnic.

– Unde te grăbești, amice? Ți-am citit cazierul. Se pare că ești eliberat pe cauțiune... și am găsit pistolul despre care vorbea fata. Se întoarse spre Lindy și spre mine.

– Vă supărați dacă vă rog să mergeți la secția de poliție să dați o declarație despre ce s-a întâmplat?

– Deloc, domnule polițist, am spus, gândindu-mă cât de tare l-ar călca asta pe nervi pe tata, fără să mai spun cât de îngrozit trebuie să fi fost cu toată povestea „Bestie la metrou", în special când a văzut transmisia la propriul post. Probabil că deja stătea pe canapeaua din camera mea de zi.

– Am să merg oriunde, spuse Lindy, atâta vreme cât el merge cu mine.

Ofițerul își dădu ochii peste cap.

– Puști îndrăgostiți. Nebunie.

Probabil că a mai mormăit ceva, dar nu l-am mai auzit. Eram prea ocupați să ne sărutăm.

2

Au trecut ore bune înainte să ne reîntoarcem acasă, dar când am făcut-o, tata era acolo, urmărind *CBS Morning News*. Pe slide-ul din spatele reporterului scria: BESTIE LA METROU? și arăta o creatură asemănătoare cu un lup. Cravata tatei era scoasă. Părea ciufulit.

– Știi ceva despre asta, Kyle? Gesticulă spre televizor, nepărând să observe schimbarea mea.

– De ce aș ști? Am ridicat din umeri. În mod evident, nu sunt o bestie.

Abia atunci își ridică privirea.

– Nu, nu ești, nu-i așa? Când s-a întâmplat asta? De fapt, el întrebase dacă se întâmplase înainte sau după povestea de la știri. Nu i-am răspuns.

– Tată, ea e Lindy.

– Îmi pare bine să te cunosc, Lindy! Îi dădu cel mai bun zâmbet de știrist, în același timp reușind să îi evalueze tricoul Jane Austen, vechii teniși și jeanșii no-name în timp ce îi rată complet fața. Tipic. L-ar omorî dacă s-ar uita în ochii ei?

– Ei bine, asta înseamnă că trebuie să sărbătorim. Să vă scot în oraș pentru micul dejun?

La fel de tipic. Acum, că eram normal, își dorea neapărat să petreacă ceva timp cu mine. I-am aruncat o privire lui Lindy, iar ea își încreți nasul.

– Nu prea cred, am spus. Trebuie să mă duc să vorbesc cu Will și cu Magda de vreme ce ei au fost cu mine în tot acest

timp. Şi pe urmă am să trag un pui de somn. Am fost plecat toată noaptea.

M-am bucurat când i-am văzut faţa după ce am spus asta.

– Dar, hei, o să trebuiască să facem asta foarte curând. *Cam peste un an sau pe-acolo.*

După ce a plecat, m-am dus sus după Will.

Nici cinci nu era, aşa că Will dormea când am bătut la uşă. Am bătut şi mai tare.

– Adrian, poate că ar trebui să aştepţi pe mai târziu. Doarme. Lindy se înclină spre mine. Şi mă pot gândi la alte metode de a petrece timpul. Mi-a fost atât de dor de tine!

– Şi mie. Am sărutat-o. M-am gândit la iarnă. Fusesem la fel de mort precum unul dintre trandafirii mei, dar nu voisem să recunosc asta mie însumi. Dar trebuie să vorbesc cu Will chiar acum. Este important. Cred că ai să vezi de ce. Ştiu că el o să vadă.

Am bătut şi mai tare.

– Deschide, somnorosule!

Dinăuntrul camerei veni o voce înăbuşită.

– Ce oră e?

– E ora să vezi lumina. Deschide!

– Am să-l asmut pe Pilot asupra ta.

– E un câine de ajutor, nu un câine de pază. Deschide uşa.

La început, nu s-a mai auzit nimic şi am crezut că a adormit la loc. Apoi, imediat ce eram pe punctul de a bate la uşă din nou, am auzit paşi. Uşa se deschise.

Am văzut cum lumina lovi ochii lui Will.

– Ce naiba... Să uită în stânga, apoi în dreapta, ochii săi fixându-se asupra mea aşa cum nu o făcuseră înainte. Dar cum... cine eşti?

– Sunt eu, Adrian. Ea e Lindy. Poţi să ne vezi, prietene?

– Da. Cel puţin cred că pot. Dar poate că e un vis. M-ai făcut să cred că tu erai hidos, un monstru.

– Iar tu m-ai făcut să cred că erai orb. Lucrurile se schimbă câteodată.

Acum Will râdea, dansând prin cameră.

– Da! Lucrurile se schimbă! Nu pot să cred. Și Lindy? Tu ești? Te-ai întors la Adrian, să înțeleg?

– Da. Încă nu înțeleg, pe de-a-ntregul, dar sunt fericită. Atât de fericită. Îl îmbrățișă pe Will, pe Pilot, care era de obicei foarte cuminte, părând să-și dea seama că nu mai era nevoie de serviciile sale de câine-însoțitor, deoarece sărea în sus, lătrând și lingând mâinile tuturor.

– Unde-i Magda? l-am întrebat pe Will.

Dacă Kendra se ținuse de cuvânt, ceva ar fi trebuit să se fi întâmplat și Magdei. Ar fi trebuit să se fi reunit cu familia ei. Dar acum nu voiam să plece. Aveam nevoie de Magda, voiam să rămână. Am fugit pe coridor spre camera Magdei. Lindy mă urmă. Am bătut puternic în ușă. Nici un răspuns.

Când am deschis ușa, camera era goală.

– Nu! Practic, i-am rupt mâna lui Lindy în strânsoarea mea. Îmi aruncă o privire ciudată și mi-am amintit ce zi frumoasă fusese, ce zi perfectă. Totuși, am spus:

– Nu am apucat să-mi iau rămas-bun. A plecat fără să spună la revedere.

– Magda? Când am aprobat, Lindy a spus:

– Oh, Adrian, îmi pare rău.

M-am îndreptat spre ieșire. Dar, dintr-odată, am prins strălucirea unui obiect de pe pat. M-am îndreptat către el.

Era o oglindă de argint, exact ca aceea pe care o spărsesem cu o noapte în urmă în metrou. Dar oglinda aceasta nu era spartă și, uitându-mă în ea, mi-am văzut reflexia, perfectă așa cum mi-o aminteam – păr blond drept, ochi albaștri, chiar și un bronz ușor. Când mi-am deschis gura, buze perfecte s-au mișcat deasupra unor dinți albi. Și, lângă mine, era fata perfectă, fata perfectă pentru mine.

Am spus:

– Vreau să o văd pe Magda.

Dintr-odată, în oglindă apăru fața Kendrei.

3

– Unde e? am întrebat-o pe Kendra.

– Vino pe acoperiș, a spus ea. Soarele e pe cale să răsară.

Ne-am dus la al cincilea etaj. În ultima vreme, nu prea mai fusesem acolo. Acum, fiind aici cu Lindy, mi-am reamintit toate zilele singuratice pe care le-am petrecut acolo, stând pe canapea și ziua în care am fost acolo împreună. Era minunat când viața îți acordă o a doua șansă. Am deschis fereastra și m-am ridicat singur pe acoperiș. Mi-am întins brațul pentru a o ajuta și pe Lindy.

Acoperișul era drept cu o bordură de jur împrejur, așa că puteam merge. Soarele răsărea. Orașul New York scăldat în răsărit este unul dintre cele mai frumoase locuri din lume. Oamenii fac mare tam-tam asupra liniei de orizont, dar nu se compară când soarele roz se infiltrează printre clădiri, în special când te ții de mână cu fata pe care o iubești.

Am sărutat acea mână.

– Uite. Este sau nu cea mai incredibilă dimineață?

Dar Lindy nu se uita la răsărit sau la mine. În schimb, se uita într-o parte. I-am urmat privirea și am înțeles.

Kendra era acolo. Era pentru prima dată când o vedeam de când aruncase vraja asupra mea. Era frumoasă, așa cum fusese în acea zi, părul ei schimbându-și culoarea din purpuriu în verde și negru în jurul feței, cu veșmintele ei negre. Iar în spatele ei se afla un stol de ciori, înghesuindu-se de-a lungul

marginilor acoperișului, negre și verzi, și purpurii în soarele ce răsărea.
– Kyle, arăți minunat!
– Adrian. Prefer Adrian.
– De fapt, și eu. Ți se potrivește ca o mănușă. Făcu un pas către Lindy. Pluti, mai degrabă. Părea că zbura. Și Lindy, noi nu ne-am mai întâlnit, dar eu sunt Kendra.
– Kendra, vră...
Îi povestesem despre Kendra în timp ce așteptam la secția de poliție în acea noapte.
– Poți să o spui, zise Kendra. Vrăjitoarea. Știu perfect ceea ce sunt. Există câteva persoane care m-ar numi o vrăjitoare primejdioasă. Eu sunt cea răspunzătoare de vraja lui Adrian.
– Ești mândră de asta?
– Un pic. Este o persoană mai bună decât a fost la început.
Lindy nu părea foarte sigură, dar eu am aprobat, știind că era adevărat.
– Dar voi recunoaște că vrăjile mele anterioare nu au avut un succes la fel de mare ca aceasta. În tinerețea mea, aveam tendința să fiu impulsivă – mai întâi transformam pe cineva în broască și abia după aceea mă întrebam de ce o făcusem. Celelalte vrăjitoare s-au luat de mine, spunând că, folosindu-mi puterile prea frecvent, aș putea atrage atenția asupra vrăjitoriei și aș cauza un fel de vânătoare de vrăjitoare la fel de mare ca acea din Salem. Ca pedeapsă, am fost trimisă în New York să lucrez ca servitoare. Mi s-a spus să nu-mi folosesc deloc puterile.
– Dar ai făcut-o, am bănuit eu.
Confirmă.
– Am făcut-o deoarece am fost plasată în casa unui băiat adolescent atât de oribil și insensibil că am simțit că ar trebui să-i dau o lecție. I-am aplicat o vraja.
– Ho, mersi.
Lindy mi-a strâns mâna.
– Celelalte vrăjitoare au fost îngrozite. Aplicasem o vrajă – una mare, în mod evident una care ar fi putut sfârși într-un incident ca... oh, spune, o bestie dezlănțuită în sistemul de

metrou din New York. Au fost în mod special îngrijorate că îl alesesem ca victimă pe fiul unei vedete de știri.
– Mda, urât din partea ta.
Kendra își dădu ochii peste cap.
– Așa că ele au spus că voi sta cu el pentru totdeauna, în forma aceleiași servitoare de familie.
– Magda? m-am prins eu. Așadar, Magda nu e reală?
– E reală. Cu o unduire a mâinii, Kendra se transformă. Acum era Magda. Eu sunt ea, și invers.
– Uau, am spus. Asta-i... Am crezut că tu... Vreau să spun, Magda a fost prietena mea.
– Încă sunt, dragul meu, spune Kendra, acum Magda. Mi-a păsat de tine de la început și am vrut să fii fericit. Am putut vedea tristețea din tine care te-a făcut să nu vezi adevărata frumusețe a vieții. De aceea am făcut ce-am făcut.
– Și despre Will ce-mi poți spune? E și el o vrăjitoare?
Magda clătină din cap.
– Nu. Am știut despre Will că er fi bun cu tine și că-ți va preda ceea ce aveai nevoie să înveți. Iar eu, o servitoare umilă, i-am sugerat tatălui tău să găsească un student orb ca să te mediteze. Will avea nevoie de un serviciu, iar acum, datorită dorinței tale altruiste, și-a recăpătat vederea.
– Dar a mai fost o parte în dorința aceea. Mi-am dorit ca tu... ca Magda să se poată reuni cu familia ei.
– Și așa s-a întâmplat – la miezul nopții, seara trecută.
– Nu înțeleg.
– Îți urez mult noroc, Adrian! Și-a pus palmele pe umărul meu și pe cel al lui Lindy și am simțit un arc de electricitate, exact ca și cum ai pune un deget într-o fază și nul. M-am întrebat dacă arunca altă vrajă asupra noastră. M-am uitat la Lindy să văd dacă se transforma într-o hienă sau ceva de genul ăsta, dar părea întreagă.
– Noroc? am întrebat.
– Nu că ai avea nevoie de el. Ți-ai câștigat dragostea cu mult mai mult decât oricare alte cupluri de vârsta voastră. Spre deosebire de majoritatea, voi doi chiar vă cunoașteți și sunteți

atenţi unul cu celălalt. Când i-ai permis lui Lindy să plece şi să se reîntoarcă la tatăl ei, am ştiut că totul se va sfârşi cu bine.

– Mi-aş fi dorit să mă fi anunţat şi pe mine.

Ignoră această afirmaţie.

– Şi acum, prin dorinţa ta pentru Magda, eu m-am reunit cu familia mea.

– Ce vrei să spui?

– Nu pot să mai vorbesc. Mă aşteaptă.

Îşi undui braţul şi dispăru. Cel puţin, aşa am crezut. Dar Lindy arătă cu degetul în jos şi abia atunci mi-am dat seama că o cioară a ocupat exact locul pe care stătuse Magda. Era o cioară frumoasă, mare şi lucioasă, cu aripi negre în care se reflectau culorile purpurii şi verde în soarele ce răsărea. Ţopăi înainte şi se alătură celorlalte şi, ca şi cum ele ar fi fost doar una, s-au ridicat pe deasupra capetelor noastre şi au zburat spre est, către lumina zilei.

– Uau, spuse Lindy când au dispărut din raza noastră vizuală. Nasol.

– Ce anume?

– Am aşteptat, politicoasă, să se oprească din vorbit. Dar, dacă aş fi ştiut că doamna drăguţă avea de gând să se metamorfozeze într-o cioară, aş fi fost mai rapidă în a-i cere ceva.

– Ce anume?

– Ei bine, sunt foarte fericită că suntem împreună, desigur. Dar mi-a plăcut felul în care arătai. Înainte. Am crezut că Kyle Kingsbury era drăguţ şi toate alea, dar cel de care m-am îndrăgostit a fost Adrian. Nu te-am văzut ca pe un monstru, oricum, nu după ceva timp. Te-am văzut ca pe o persoană unică. Specială. Cred că te-am iubit aproape de la început. Doar că n-am ştiut-o.

– Aşa că vrei să fiu o bestie? am întrebat.

Ridică din umeri.

– Bănuiesc că asta nu e chiar aplicabil, nu? Vreau să spun, *este* mai uşor să mergi la filme şi să faci alte lucruri cu iubitul tău dacă nu e... hm, un subiect de ştiri.

– De asemenea, este mai uşor să te înscrii la colegiu.

– De acord.

– Atunci care e problema? am întrebat. Sunt acelaşi, indiferent de cum arăt.
– Bănuiesc. Dar mă gândeam că poate ar fi putut să schimbe câteva lucruri la tine, de vreme ce e o vrăjitoare.
– Cum ar fi?
– Fundamental, eşti înalt, blond şi perfect.
– Nu sunt chiar sigur despre „perfect".
– Din zece fete superficiale de liceu întrebate, zece ar hotărî că tu eşti perfect.
M-am gândit la Sloane.
– OK, haide să admitem, ca să încetăm discuţia că sunt perfect. Şi ce?
– Tocmai de asta am vrut schimbările.
– Ce schimbări? Ai spus că sunt perfect.
– Oh, nu ştiu. O umflătură pe nas sau poate un neg. O burtă de nouă kilograme sau poate un coş mare pe frunte.
– Înţeleg. I-am luat mâna. Şi de ce ai vrea asta?
– Deoarece eşti perfect. Iar eu sunt... ei bine, nu sunt. Băieţii care arată perfect în general nu ies cu fete care sunt, ştii tu, obişnuite. Poate că Adrian King m-a iubit, dar se va transmite asta şi la Kyle Kingsbury sau o poate face mai bine?
– Mai bine? Am îmbrăţişat-o. Lindy, tu m-ai iubit când nici măcar nu eram om. M-ai sărutat când nu am avut buze. Ai văzut ceea ce era în străfundul meu când nici eu nu eram măcar sigur de asta. Crede-mă, nu există vreo cale să o fac mai bine. Eu cred că tu eşti perfectă.
– Oh, dacă spui tu.
Dar zâmbea.
– Chiar aşa. Am să arăt oricum ai vrea tu să arăt. Dar tu crezi că asta se întâmplă oricui – să fie transformaţi în bestii, apoi schimbaţi înapoi din cauza dragostei adevărate? Majoritatea oamenilor nici măcar nu ar crede că s-ar putea întâmpla, dar ni s-a întâmplat nouă. Magie. Pentru tot restul vieţilor noastre, vom merge la şcoală şi vom avea servicii, şi vom mânca micul dejun, şi ne vom uita la TV, dar vom şti, chiar dacă nu o vom vedea, că există magie în lume.

Recunoaște, asta chiar că e „fericiți până la adânci bătrâneți" iubire adevărată ca în basme.

Am sărutat-o din nou. Iar ea mi-a răspuns. Am stat acolo, sărutându-ne, până ce soarele a răsărit complet pe cer, iar sunetele dimineții au început.

Apoi am coborât la bucătărie și am pregătit micul dejun.

EPILOG

Anul absolvirii

– Hei, numele tău e pe ăsta. Tonul lui Lindy este ironic în timp ce dă mai departe exemplare ale buletinului de vot pentru balul absolvenților de la Tuttle.

Da, Lindy și cu mine ne-am întors la Tuttle. A fost nevoie ca tata să tragă niște sfori pentru a fi reprimiți la școală, dar colegii noștri de clasă ne-au primit cu brațele deschise – asta dacă șoaptele de pe la spatele meu că fusesem exmatriculat de la internat fiindcă fusesem implicat într-o idilă scandaloasă cu fiica directorului sau avusesem o cădere nervoasă pot fi considerate primire de bun-venit.

– Cu *siguranță* a avut o cădere nervoasă, am auzit-o pe Sloane Hagen spunând într-o zi când Lindy și cu mine am trecut pe lângă ea pe coridorul școlii. Sau poate că s-a lovit la cap. Că altfel nu-mi pot explica de ce iese acum cu un nimic ca ea. Aparent, vorbise serios când spusese să o sun dacă aveam să mă transform înapoi. Menționase de câteva ori că încă aștepta un telefon. Și încă aștepta.

Acum m-am uitat la buletinul de vot. Fără îndoială, numele meu e acolo.

– Trebuie să fie o greșeală de tipar.

– Sigur.

– Nu i-am văzut pe oamenii ăștia de vreo doi ani. De ce m-ar nominaliza ei pentru balul absolvenților?

– Nu ar putea fi bazat pe aspectul fizic, corect?

– Poate că... Mă rog. Mototolesc buletinul într-o minge și încerc să marchez un gol cu el în coșul de gunoi. Ratez și mă îndrept în fața sălii.

Dar profesorul ajunge la el înaintea mea.

– Domnule Kingsbury, presupun că acesta este al tău, spune el. Pe viitor, nimeni n-o să marcheze nici un coș ca la baschet în timpul cursului meu de engleză pentru avansați.

– Da, domnule.

– Nu există tratamente speciale pe aici, Kyle. Pentru nimeni.

– Da, domnule. Salut, apoi îmi bag buletinul în buzunar și mă îndrept spre pupitrul meu. Măgar, îi șoptesc lui Lindy.

Lindy se uită la profesor.

– Ceea ce Kyle vrea să spună este că îi pare *foarte* rău și că nu se va mai întâmpla niciodată.

În jurul nostru, oamenii chicotesc. Observ că aproape nimeni nu-și completează buletinul de vot. Număr trei coșuri ratate de mingi, așteptând să fie aruncate imediat ce profesorul își întoarce spatele din nou, două avioane de hârtie și o piesă origami, fără să-i mai includ pe cei care pur și simplu lasă buletinele să stea liniștite în timp ce își trimit SMS-uri.

– Apropo, nu suntem obligați să mergem la bal, îi spun lui Lindy. E destul de aiurea.

Dar Lindy spune:

– Desigur că mergem. Vreau o floare adevărată de corsaj de la tine – un trandafir de orice culoare vrei – și am rochia perfectă.

Profesorul probabil că s-a decis că ne-am petrecut destul timp *ne*completând buletinele, deoarece începe să predea, iar noi începem ora de literatură engleză pe care Lindy și cu mine, cel puțin, o știm deja din anul de predat acasă cu Will.

În timp ce ieșim, îl încolțesc pe profesor.

– Drăguț băiat, ne și ceartă.

Domnul Fratelli ridică din umeri.

– Hei, nu ai vrea ca oamenii să se gândească la faptul că făceam favoruri doar din cauză că se întâmplă să locuim în aceeași casă.

– Nu mi-ar păsa. Dar glumesc și ridic mâna ca să batem palma. Ne vedem mai târziu, Will?

– Mult mai târziu, spune Will, domnul Fratalli. Am cursuri în seara asta. Nu vreau să le predau toată viața mea unor mucoși ca tine.

Și Will merge la școală. Studii postuniversitare, pentru a putea fi profesor de engleză. Dar m-am asigurat că tata i-a scris o bună recomandare pentru a preda la Tuttle deocamdată.

– O, mda, spun. Ei bine, o să ținem pizza caldă pentru tine.

– Aș crede că te-ai ostenit prea tare să înveți ca să ai timp să comanzi până și o pizza.

– Greșit. Ora asta este ușoară în comparație cu ceea ce obișnuiam să facem.

După școală, eu și cu Lindy de obicei luăm metroul spre casa din Brooklyn unde încă locuim împreună cu Will. Tata s-a oferit să mă mute înapoi în apartamentul său din Manhattan după ce m-am transformat, dar cred că am fost amândoi ușurați când am răspuns negativ. Am vrut să am un loc pentru Lindy unde să locuiască. Așa că acum stăm cu toții împreună.

– Vrei să mergem să ne plimbăm prin Strawberry Fields? o întreb pe Lindy în timp ce plecăm de la Tuttle. Facem asta câteodată, să ne uităm la grădină.

Dar azi Lindy clatină din cap.

– Vreau să merg să văd ceva acasă.

Aprob. Acasă. Încă e un cuvânt atât de bizar și frumos pentru mine, să am o casă unde pot să mă duc și să vin, un loc unde oamenii chiar mă plac.

Când ajungem acasă, Lindy dispare sus. Camera ei e încă la etajul al treilea și aud niște zgomote deasupra. Ridic oglinda pe care o ținem mereu la loc de onoare în camera de zi, oglinda reparată pe care Kendra ne-a adus-o în ziua în care vraja a fost ruptă.

– Vreau să o văd pe Lindy! îi spun.

Dar, așa cum am știut că se va întâmpla, îmi văd doar propria față. Magia s-a terminat, dar efectele ei vor trăi pentru totdeauna. În mod sigur a fost magia cea care ne-a adus împreună pe mine și pe Lindy.

Lindy coboară câteva minute mai târziu.

– Unde e? întreabă ea.

– Unde e ce anume? Termin de mâncat o cutie de Cheetos și un pahar cu lapte. În cele din urmă, mi-am dat seama unde-s poziționate lucrurile din bucătărie.

– Rochia Idei, spune Lindy. Am de gând să o port la bal.

– *Asta* e ceea ce vrei tu să porți?

– Da. Ce e în neregulă cu asta?

– Nimic. Iau alt pumn de Cheetos.

– Este din cauză că nu e nouă?

Clatin din cap, reamintindu-mi comentariul meu destinat Kendrei. „Oamenii de pe aici își cumpără haine *noi* pentru un bal". Vreau să-l plesnesc pe tipul acela, doar că – o, da – acela eram eu.

– E vorba doar că... Nu sunt sigur că aș vrea ca alții să vadă... să știe despre... nu mai contează. E OK.

– Îți pare rău că nu ieși cu o regină a balului?

– Mda, sigur. Nu. Nu. Nu mă mai întreba lucruri din astea stupide. E OK.

Zâmbește.

– Atunci unde mi-e rochia?

Mă uit în altă parte.

– În camera mea, sub saltea.

Îmi aruncă o privire amuzantă.

– Și de ce, mă rog, ar fi acolo? Cumva o *purtai* tu? De *asta* nu vrei să o port eu?

Glumește, dar chiar și-așa...

– Nu. Cobor să iau rochia. Nu mă aștept să mă urmeze, dar o face. Merg prin camerele mele, trec de grădina de trandafiri, apoi ridic salteaua și scot satinul verde din spațiul dintre ea și cadrul patului. Îmi amintesc de zilele în care obișnuiam să miros parfumul ei, cu toate că nu i-aș spune despre asta nici într-un milion de ani. Totuși, îmi reamintesc de prima zi în care am văzut rochia, prima zi în care am văzut-o pe ea purtând-o, fiindu-mi atât de teamă să o ating, însă sperând că poate mă va iubi.

– Poftim. Pune-o pe tine.

O examinează.
– Oh, are câteva mărgele care atârnă. Poate că ai dreptate că nu ar trebui să o port.
– Poți să o refaci. O ducem la curățătorie. Dar mai întâi pune-o pe tine. Dintr-odată, îmi doresc foarte tare să o văd purtând-o din nou.
Un moment mai târziu, Lindy e îmbrăcată cu rochia și este exact așa cum mi-o amintesc, satinul verde răcoros contrastând cu rozul călduros al pielii ei.
– Uau, spun. Ești incredibil de frumoasă!
Se studiază în oglindă.
– Ai dreptate. Sunt superbă.
– Și ești atât de modestă. Acum trebuie să te întreb ceva.
– Ce anume?
Îi întind mâna.
– Îmi acorzi acest dans?

NOTA AUTOAREI

Există multe povești din diferite țări și culturi cu miri care sunt animale. În ele, Bestia este prezentată variat, sub formă de șarpe, șopârlă, leu, maimuță, porc sau o creatură al cărei corp este format din diferite animale, precum șarpele înaripat. Acesta a enervat-o pe o vrăjitoare sau pe o zână și a ajuns așa din pricina blestemului, asta până ce găsește dragostea adevărată sau o soție. În cele mai multe versiuni, Frumoasa ajunge să locuiască (sau să se mărite) cu Bestia deoarece tatăl ei a furat un obiect (de obicei, o floare). Bestia este bună cu Frumoasa, iar ea își dă seama că îl iubește mai mult decât crezuse inițial. Și ea, tocmai pentru că-și dă seama de asta, pricinuiește distrugerea blestemului. Într-o altă versiune, relația dintre Frumoasă și Bestie este realizată prin scrisori și, după câte s-ar putea presupune, Bestia este un scriitor cunoscut. Dar, în mod tipic, el este un simplu bărbat/bestie. În câteva versiuni, inclusiv în una scrisă de Frații Grimm, Bestia este om noaptea și animal ziua, și în acest fel povestea este asemănătoare cu mitul grecesc al lui *Cupidon și al lui Psyche*, unde Psyche se mărită cu frumosul Cupidon, dar, de vreme ce el vine la ea doar după lăsarea întunericului, surorile ei o conving că el e un monstru. *Cupidon și Psyche* este probabil cea mai veche variantă a acestei povești.

În *Cupidon și Psyche*, Psyche, când îl părăsește pe Cupidon, trebuie să plece într-o expediție ca să-l aducă înapoi. Asta se întâmplă și în alte povești și am preluat asta în povestea mea.

Versiunea cea mai cunoscută publicului american a fost scrisă în Franța secolului al XVIII-lea de Jeanne-Marie Le Prince de Beaumont (cu toate că i-a fost uneori atribuită lui Charles Perrault din cauza celebrității cu *Cenușăreasa*), adaptată dintr-un roman publicat înainte de Gabrielle Susan Barbot de Gallan de Villeneuve. În această versiune, un călător dă peste grădina unei Bestii, fură un trandafir pentru fiica sa cea mai mică, o frumoasă fată căreia îi place să citească, și e pe cale de a fi omorât până ce promite să se întoarcă. Fata se întoarce în locul său pentru a deveni prizoniera Bestiei. În versiunea Beaumont

și Villeneuve, spre deosebire de celelalte, zâna care a aruncat blestemul are un rol ceva mai mare în relația dintre Frumoasă și Bestie, apărându-i Frumoasei într-un vis și asigurând-o, apoi reîntorcându-se după ce blestemul este distrus, pentru a-i felicita pentru dragostea lor curată. De aici m-am inspirat pentru a concepe implicarea continuă a Kendrei în complotul cărții, cu toate că în acest caz implicarea ei este chiar cu Bestia.

Ca scriitoare, scriu despre ce mă deranjează și ceva ce m-a deranjat la diferite versiuni ale poveștii *Frumoasa și Bestia* a fost că pe preabuna fată, aşa cum se zice că ar fi Frumoasa în fiecare variantă, tatăl ei i-o dă Bestiei, mai mult decât bucuros, pentru a-și salva propria viață (versiunea filmului Disney este o versiune mai blândă a poveștii, în care tatăl lui Belle nu are nici o opțiune). Astfel, am ajuns mă gândesc la Bestie, aşa cum era singur în castel, probabil abandonat de propria familie, circumstanțe care sunt neexplicate în cele mai multe versiuni. Aşa că dragostea chiar e povestea a doi adolescenți abandonați care se găsesc unul pe celălalt. Ca scriitoare pentru adolescenți, aud deseori portretizări negative ale părinților în genul abordat de mine, dar sunt convinsă că genul pentru adolescenți nu conține povești pentru părinți răi (vezi, de exemplu, *Hansel și Gretel*, *Albă-ca-Zăpada*). Acesta este felul în care mi-am conceput povestea – neîndulcită, însă tot cu un „fericiți până la adânci bătrâneți".

Cititorii interesați în alte povești cu Frumoasa și Bestia și-ar putea dori să arunce o privire pe *Beauties and Beasts* de Betsy Hearne, care conține povești din diferite țări, și *The Dragon Prince: A Chinese Beauty & the Beast Tale* de Laurence Yep. Versiunile pentru adolescenți includ *Beauty: A Retelling of the Story of Beauty & the Beast* de Robin McKinley, *Beast* de Donna Jo Napoli și *The Rose and the Beast: Fairy Tales Retold* de Francesca Lia Block, care conține diferite repovestiri ale basmelor, inclusiv o scurtă poveste cu Bestia. *The Rumpelstiltskin Problem* este o carte scrisă de Vivian Vande Velde, concepută deoarece autoarea a fost deranjată, aşa cum am fost și eu, de contradicțiile dintr-o poveste tradițională.

Cititorii sunt probabil familiarizați cu filmul Disney al poveștii *Frumoasa și Bestia*. Însă și-ar putea dori să vadă o altă versiune ecranizată a poveștii, *La Belle et la bête*, regizat de Jean Cocteau (în franceză, cu subtitrare englezească). Este, ce-i drept, versiunea Bestiei pe care am vizualizat-o când l-am creat pe Adrian.